

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

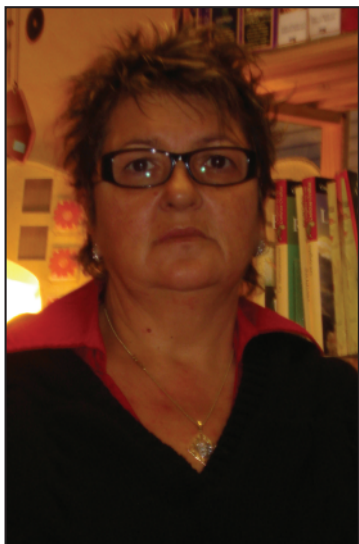
A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMER 644

1ER DE FEBRER DEL 2009

PREU: 2 €

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 5 anys que na Mercè Villalba va obrir la botiga El Mago: isoterisme i articles de regal al carrer Príncipat,4 de Ciutat. 971 285 416

Fa 7 anys que en José Ramon Gervil-la regenta al Bar Valldargent, al carrer Valldargent,46 de Ciutat. Despatxa els plats combinats i els entrepans calents. Organitza campionats de futbollet. 971 738 620

Fa 8 mesos que en Raul Llamas regenta el Taller LLamas al carrer Jeroni Alemany,26 de Ciutat.971 283 686

Fa 3 mesos que n' Alfons i na Vanesa regenten el Bar de la penya del Madrid al carrer Damas Calvet,11, de Ciutat. Els aficionats del Real Madrid omplen el local cada setmana per veure el partit. Presideixen la Penya els germans Ortiz. 971 457 136

Fa 8 mesos que en Xisco Gili amb na Magdalena Jankoska de Polònia regenta el Bar Xaloc al carrer Bonaventura Serra,7 de Ciutat. Despatxen menjars mallorquins i polonesos. Fan menjar per endur-se'n. Cuina oberta tot lo dia. A la foto amb el seu ajudant Ramon Bernabeu. 871 930 489

Fa un any que n' Angels Sánchez ha obert el saló de Modista al carrer Valldargent,48 de Ciutat. 665 961 564

MERCAT D'INCA

En Llorenç Perelló ven arbres joves que cultiva al viver Perelló de Palmanyola. 617 339 057

Na Dolors Macés va els diumenges al Mercat d'Inca a vendre les fruites i hortalises que cultiva a l'hort de son Monget de Muro. 616 976 024

PETRA

Fa 34 anys que en Mateu Barceló (París) de Vilafranca va obrir la botiga Recanvis Llevant al carrer Emili Darder,25 de Ciutat. A la foto amb el seu fill Miquel i els seus empleats.971 733 449

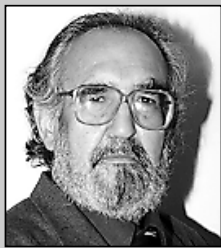

En Tomàs Rubí és la quarta generació de fusters. El seu repadrí Sebastià Rubí i Magraner va obrir la Fusteria Rubí al carrer Forà,76 de Petra l'any 1865. Fou la primera fusteria oberta al poble. 971 561 063

RESTAURANTE EL CRUCE
Ctra. Palma - Manacor, Km. 41
Tels. 56 00 73 - 56 06 46
VILAFRANCA

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

Ara fa 10 anys que se va implantar l'euro a Europa, a les Illes Balears i Pitiüses i a tots els Països Catalans. Amb aquest motiu posarem el preu de 35 euróns el preu de la subscripció anual per l'Estel, preu que hem pogut mantenir malgrat les petites puges de maquetació, impressió i de correu. Ara, però, correus ha pujat i molt. Ha pujat 10 cèntims que són 16 pessetes d'altre temps. Fins ara pagaven 31 cèntims i ara en pagaren 41. I pensar que fa 25 anys pagaven 40 cèntims de pesseta per enviar un Estel. Be, el cas és que haurem de pujar 5 euróns i la quota serà de 40 euróns anuals. Això ens permetrà seguir endavant amb la mateixa qualitat de sempre.

Perquè això de fer revistes, sobretot les gratuïtes se posa pelut de cada dia més: la darrera que ha tancat i s'ha fusionat amb Part Forana és esmarger d'Inca i comarca després de sortir 5 vegades, i és una llàstima perquè estava escrita en català.

La majoria de revistes gratuïtes en foraster han desaparegut aquests darrers mesos. La gent posa pocs anuncis i si no pots vendre les revistes has de tancar. L'Estel ho te prou be. 2.500 subscriptors ens permeten seguir endavant, a més de les subvencions de la Generalitat de Catalunya i dels Govern Balear i d'alguns anuncis que mos posen els qui comanden, que són dels nostres i protegeixen en la llengua catalana. Feim 5.000 exemplars, suficients pels nostres subscriptors, per vendre als quioscos i regalar a hospitals, consultoris mèdics i restaurants amics.

Els catalanoparlants també som humans

Catalanspeaking people are, too, human

(Un escrit devers 1995-1997).

La primera d'agost vaig enviar el present article a El Temps i a Última Hora. Almanco fins al 25, tant els uns com els altres n'han fet el cas del moix. Cansat d'esperar i empenyat, l'envia a L'ESTEL de Mallorca confiant que no serà tan triat ni tan tardà amb les veus aborígens com aquelles dues publicacions.

El jove Lluís Xavier Flores, segons el setmanari "El Temps", la setmana de l'1 al 21 de juliol va denunciar agressions verbals i un cop de puny que li va entaferar un funcionari de la biblioteca de la Generalitat Valenciana a Alacant, per haver parlat en valencià i no en espanyol. Segons el jove, la policia municipal tampoc no el va voler atendre en valencià.

Em deman què hauria pasat si un funcionari de la Generalitat de Catalunya —o de Valencia— hagués fet el mateix a un ciutadà per parlar en castellà. Ja ens podem imaginar els editorials i els articles de l'ABC, les tertúlies de la COPE i els crits al cel a què ens tenen acostumats segons quins personatges.

Doncs bé: a on són tots ells davant aquest cas de racisme flagrant? Enlloc!

SOS Racisme, que tan encertadament surt en defensa dels drets dels immigrants nord-africans quan són víctimes de discriminació racial, tampoc no sé que hagi mogut ni un dit per denunciar aquest fet intolerable. Sé cert que si la víctima del cop de puny fos estada magrebí o una persona de raça negra per parlar en àrab o en bantú tot d'una n'haurien fet ressò. Què passa a la nostra terra? Per què si qualcú de la nostra comunitat lingüística és tractat com un ca pel fet de parlar el nostre idioma al nostre territori, no ja a terra castellanoparlant!, tothom calla i ho accepta com un fet natural? És que no som persones?

De vegades fa l'efecte que hi ha pobles que fan -que feim- nosa damunt la Terra. I que el destí d'aquests pobles ha d'esser l'extinció, sigui cultural —és el nostre cas— sigui física —és el cas dels musulmans de Bòsnia. I pobreta la comunitat condemnada a desaparèixer en la nostra època si no té Estat propi!

Sospit que és com fa dos-cents anys la persona que tenia la condi-

ció d'esclau. Qualsevol maltractament era natural. I així ho consideraven fins i tot les persones de més bona fe.

Doncs igual passa avui amb les comunitats sense Estat propi: als ulls de la comunitat internacional, qualsevol agressió, per brutal que sigui, no és més que <<un assumpte intern>> de l'Estat reconegut.

Si Hitler no hagués duta idea d'eixamplar fronteres i s'hagués limitat <<només>> a l'extermi dels pobles que no li agradaven... de dins les seves fronteres, hauria aixecat el cul contra ell la comunitat internacional? L'actual holocaust de Bòsnia i la passivitat d'Europa, que calla i mira, ens pot servir de pista per endevinar l'escarrufadora resposta. Actualment ni Xina ni Turquia ni Rússia no <<violenc>> cap frontera oficial, no passa res. La <<violació>> d'un pam de frontera és internacionalment inacceptable i inacceptada —pensem en Kuwait o en les Malvinas—; la violació de cent mil dones d'una nació sense Estat és un fet trist, això sí, però què hi farem!

Salvant totes les distàncies, és bo de fer observar els paral·lelismes que hi ha entre la filosofia dels qui, per jutjar una garrotada, miraven si l'atapat era esclau o ciutadà, i la filosofia dels qui, per jutjar un genocidi, miren si pel mig hi ha frontera internacional o no.

O per jutjar un cop de puny al qui usa a casa seva la seva llengua materna, mira si la llengua de l'agredit és oficial a l'Estat o no. El qui parla la llengua de l'Estat, simplement, parla. I parlar no és cap delict. Ara, el qui parla la llengua que fa nosa, quan rep, a més de rebre, encara és el dolent, el caparrut que s'ho cercava i més se'n mereixia. Per això tothom calla.

Jordi Caldentei, Manacor

"Xarxa de consumidors amb llengua" informa: en tres setmanes, més de 1.500 correus demanant el retorn del català a Swiss Air Lines.

Benvolguts /des,

Xarxa de Consumidors amb llengua" va iniciar el 17 de desembre una campanya per internet per aconseguir el retorn del català als vols de la companyia Swiss International Air Lines, que havia estat suspès per una carta de protesta d'un passatger d'un

partit ultra espanyol. Doncs bé, fins avui dia 8 de gener, pràcticament tres setmanes després de l'inici, s'han enviat 1.504 correus de protesta a la direcció de la companyia a Zuric. Tot un èxit. Com sabeu, l'associació "Som deu milions" és qui organitza i aixopluga aquestes campanyes.

La campanya ha estat possible gràcies a l'entusiasme de molta gent. De manera especial volem destacar el treball dels catalans que viuen a Suïssa i que estan agrupats en casals molt actius. A més d'orientar-nos també han dirigit cartes de protesta als diaris suïssos a la companyia aèria. Recordem també que els correus han anat directament a l'adreça professional particular del director, gràcies als serveis d'un bon membre de la Xarxa que ens la va facilitar.

La nostra tasca, doncs, ja està feta. Cal destacar-ne que un dels megafonistes dels vols ens va escriure a www.radiocatalunya.ca, el web que publica totes les campanyes, dient que ell continuaria fent servir el català. S'ha de tenir present que l'anglès és la única llengua oficial usada en tots els vols aeris. Després s'hi fan servir altres idiomes per a les instruccions principals, segons la nacionalitat de les companyies. I en alguns casos, com és aquest d'ara, hi ha instruccions i sobretot salutacions enregistrades en les llengües locals dels països d'origen o finals del vol. Ja es veu que no es demana gaire per al català. Però si que hem de reclamar que el català tingui, pel cap baix, el mateix tracte que el castellà en els vols dels Països Catalans.

En els pròxims dies "Xarxa de Consumidors amb Llengua" té previst una campanya de gran abast relacionada amb la recepció de les televisions catalanes als Països Catalans. Convé que hi participi molta gent. Un dels objectius més importants de la Xarxa és arribar a 10.000 adherents, persones que puguin participar en les campanyes. Per això us demanem que ens faciliteu nous correus electrònics de gent a qui puguem enviar les nostres informacions. El correu és: xarxa.de.consumidors.amb.llengua@josoc.cat (No us oblideu dels puntets entre paraules)

A tots, moltes gràcies. I fins ara...

"SOM DEU MILIONS"

**Llegeix
i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels
empresaris**

**Tel.
971 85 85 80**

BERNAT JOAN I MARÍ

Valors compartits i integració sacionacional

La plena incorporació a la nostra societat de la població immigrada i la igualtat d'oportunitats per a totes les persones que viuen dins la nostra societat ha de passar per l'establiment d'una sèrie de valors compartits, que constitueixin la base per a la cohesió social. Sense aquests valors compartits, es podria produir una successió de compartiments estancs, sense interconnexió entre ells, que, a la llarga, portaria a la segregació social, amb totes les xacres que aquesta suposa.

Atenent a la legislació vigent (i als corpus legislatius usuals a la nostra part del món), i a una certa cultura compartida, establerta entre nosaltres a través dels segles, podríem convenir que els valors compartits podrien ser, entre d'altres: la igualtat, la llibertat, la laïcitat, la identitat, el coneixement mutu i el respecte. Esbrinem què implica el treball per incorporar aquests valors al conjunt de persones que formen la nostra societat:

La igualtat.-Implica que ningú no és més que ningú, i que totes les persones som iguals en drets i en dignitat. Aquest

principi ha constituït el fonament de les grans revolucions que varen canviar el món ara fa entre dos i tres segles (la revolució de Cromwell a la Gran Bretanya, la Revolució francesa i la Revolució americana). Que tothom és igual implica que només el mèrit de cadascú pot fer que opti per una feina determinada, que ostenti un càrrec o que assumeixi unes certes responsabilitats. I, així mateix, implica que no hi ha discriminació entre homes i dones, entre persones de races diferents o entre gent d'orientació sexual diversa. A l'hora de compartir aquest valor de la nostra societat, s'haurà de treballar entre les comunitats immigrades en qüestions com ara la discriminació de la dona (preconitzada per l'ordenament legal a una part prou vasta del planeta), la xenofòbia o l'homofòbia. Des del meu punt de vista, aquí hi ha una gran tasca a fer, i resulta ben difícil, a causa de les diferències culturals.

La llibertat.-La democràcia es fonamenta en la llibertat d'expressió i en el lliure albir dels individus. Les persones tenim llibertat de pensar allò que considerem més oportú, mentre la nostra llibertat no envaeixi la dels altres, ni els suposi cap tipus de lesió o de menysten-

iment. Ha costat molt, a la nostra part del món, conquerir aquest do preciós, i ara no el podem deixar escapar en ares de valors també importants com ara la convivència. Llibertat vol dir que ningú no ha de patir a l'hora d'expressar les seues idees favorables a unes determinades posicions polítiques, a l'hora de fer caricatures (siguin de qui siguin) o a l'hora d'expressar les pròpies idees sobre els conflictes que hi ha al món. La llibertat es conquereix, fonamentalment, exercint-la sense complexos. I s'ha de deixar ben clar que la llibertat ha estat conquerida, com deia el poeta Carles Riba, "amb sobrepreu de dolor", i per això constitueix un valor encara més preciós entre nosaltres.

La laïcitat.-Les creences religioses són una qüestió privada. Cadascú, d'acord amb la seua llibertat, és i ha de ser molt lliure de creure en el Déu que vulgui (o de no creure en cap), de practicar la seua religió i d'organitzar la pròpia congregació religiosa d'acord amb les pròpies conviccions. S'ha de garantir, així mateix, la llibertat de culte, de tots els cultes, i la capacitat de professar la pròpia fe sense interferències (o de no professar-ne cap). Les creences for-

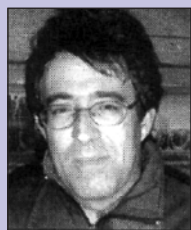
men part de l'esfera privada, i no s'han de traslladar a l'àmbit públic. L'àmbit públic ha de ser laic: respectuós amb la diversitat de creences, amb la diversitat de fes, però sense que es produeixi una barreja entre religió i política. Ens va costar segles destriar un àmbit i l'altre i ara la seua separació constitueix un dels nostres valors compartits.

La identitat.-Tothom té dret a la seua identitat. Tothom té dret, així mateix, a mantenir la identitat d'origen, a conèixer la llengua dels pares, a practicar la pròpia religió, a mantenir costums... fins i tot quan emigra. Però existeixen trets d'identitat que han de cohesionar la societat, i que tenen justament aquesta finalitat. Entre nosaltres, el tret d'identitat fonamental és la llengua catalana. Les persones que viuen entre nosaltres tenen tot el dret a mantenir la seua identitat, però l'àmbit comú d'intercanvi s'ha de vehicular en català, que és la llengua pròpia d'Eivissa, de les illes Balears i del conjunt de països de llengua catalana. La incorporació plena al nostre país, doncs, passa per l'assumpció del català com a llengua d'intercanvi públic.

El coneixement mutu i el

respecte.-La immigració enriqueix la societat que la rep. El fet que entre nosaltres hi hagi persones que han vingut del Marroc, del Pakistan o de les Filipines ens acosta, com a ciutadans i com a europeus, al nord d'Àfrica, o a llocs de l'Àsia. Hem de fer-nos càrrec del potencial de comunicació i d'establiments de relacions que suposa tenir vivint entre nosaltres persones d'arreu d'Europa, del nord d'Àfrica, de l'Amèrica Llatina o de la Xina. La igualtat implica respecte i el respecte es basa, fonamentalment, en el coneixement mutu. Per això, hem de fomentar la curiositat entre la població autòctona envers les llengües, les cultures o les maneres de fer dels nostres immigrants. Per mantenir-hi un intercanvi en un espai de llibertat i de reconeixement.

L'assumpció dels valors compartits, en definitiva, constitueix la base de la integració sacionacional. I aquesta és la base, al cap i a la fi, de la igualtat d'oportunitats en el si de qualsevol societat. Per tant, assumir valors compartits és una bona inversió, tant per als autòctons com per als nousvinguts.

ANDREU SALOM I MIR

Sefarad o la nosa de la diversitat

Sempre he considerat que hauria de ser un lloc comú de general acceptació el respecte escrupolós tant a la diferència - especialment pel que fa a les minories nacionals i lingüístiques - com a la natural discrepància - política i de caràcter personal. Justament, aquest respecte, a banda de fer-nos més humans i més persones, és el que legitima i ennobleix la pràctica democràtica, en la convivència pacífica dels parlants de les diverses llengües.

Tanmateix, comprovem que les concepcions ideològiques espanyoles s'han mantingut sempre molt refractàries a semblants consideracions i raonaments. La seva *asimetria* - preeminència total de tot el que és castellà o espanyol - és, doncs, providencial i, encara, atàvica.

El més simptomàtic, i significatiu, és que aital posicionament no implica, per als mateixos espanyols ideològics, cap tipus d'injustícia, ni tampoc és percebut, en absolut, com quelcom antidemocràtic. Ben al contrari, s'omplen la boca constantment de la qualitat de la seva democràcia, de "nuestro estado democrático" (ja

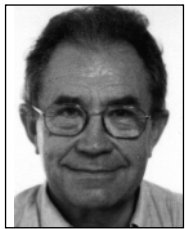
sabem, curiosament, que, com diu el refrany castellà, "dime de qué presumes y te diré de qué careces"). Nogensmenys, i per això mateix, tant els fets com les *essències* (caracterologia mana) han demostrat, d'una manera fefaent i inequívoca, la molt feble consistència i escassa credibilitat d'aquesta democràcia de què ens hem dotat.

És de raó considerar, en aquest sentit, que l'única riquesa lingüística i cultural possible és la varietat o diversitat i l'afavoriment de la convivència pacífica de totes les llengües i cultures, i això no té res a veure en l'existència d'una única llengua oficial, producte d'una

imposició, la preponderància de la qual deriva del dret de conquesta. Per aquest motiu, els ciutadans que tenim la llengua pròpia (i comuna) minoritzada, i que ens han estat negant i usurpant les eines necessàries per viure amb normalitat al nostre territori, restem discriminats, marginats i minusvalorats (per molt que l'Estat ho pretengui amagar, cínicament, amb aquell article de la Carta Magna que diu que "las distintas modalidades lingüísticas de España ... serán objeto de especial respeto y protección ...").

L'engany, i la fal·làcia, resten així servides, i a nosaltres, els catalans, no ens

queda altre camí que intentar redreçar la situació amb l'energia necessària, tot enfrontant-nos a Sefarad (Espanya, en llengua hebrea, per bé que amb un sentit més aviat geogràfic) amb decisió i coratge, tot tenint la convicció que paga la pena lluitar per una causa justa, que contribueix, a més a més, a la riquesa cultural de la humanitat i a l'arrelament de les llibertats individuals i col·lectives. Ja ho va deixar escrit Salvador Espriu en un dels seus poemes: "Escolta, Sefarad: els pobles no poden ser si no són lliures / que sàpiga Sefarad que mai no podem ser si no som lliures". Aquesta és la qüestió.

ALEXANDRE PINEDA

Desgavells integrats i deïficats, desordre provocat en benefici de l'estatu quo. No hi ha llengua al món, és una evidència no hi ha cap cultura sense Estat que tingui la varietat, la creativitat i la potència que té la cultura catalana. Cap ni una. Hi ha talent i creativitat. Aquestes paraules les agafo d'un parlament de Patricia Gabancho, l'escriptora catalana de procedència i nascuda a l'Argentina. Malgrat aquestes evidències la cultura i la llengua catalanes estan en l'atzucac de no tenir poder decisor, la autonomia només és una martingala, veiem-ho: Un desgavell integrat al sistema espanyol i deïficat, es dona, no pas gratuïtament al País Valencià, qualsevol cosa us diran d'ella de la realitat de la societat valenciana excepte, del component català dels conquistadors, és la deïficació de l'estupidesa humana. Aquesta realitat es consolida al regne espanyol. Deixeu-me emular a Albert Einstein: L'univers és infinit, l'estupidesa de l'home també, i no estic segur de la primera asseveració.

La força de l'extremisme dretà al País Valencià es presenta amb la cara del PP, perquè aquest governa amb comoditat, però no s'atura aquí hi ha més gent disposada a diluir el valencianisme, al cap i a la fi aquesta identitat valenciana es proclama com és just, per avançar en el conflicte Catalunya Espanya, a favor de la primera, per això ells són

el centre neuràlgic de l'espanyolisme més ferotge, precisament perquè estan en una perifèria, saben i encobreixen als més radicals que els fan la feina bruta, tenen la seva ajuda, molts grups al seu costat extrem, d'aquí els 600 atacs neofeixistes que han tingut totes les associacions culturals i polítiques, en els darrers vint-i-cinc anys amb total impunitat. No sembla pas que la força del PSOE, ajudi ni gaire ni gens ha superar aquests fets. Desviant-me cap a la corrupció el PP té disset imputats al País Valencià, el president de la Diputació de Castelló Carlos Fabra, exerceix d'amo i senyor i les estafes que fa, ni l'hi fan moure una pestanya, tot un reguitzell de jutges han vist les seves causes, però se les han tret de sobre; el PSOE, en té vuit de corruptes declarats. No capolen només la cultura, també ho fan amb l'economia i el territori.

Espanya actua com el que és, una força militar dins de tots els països de parla catalana, va entrar-hi expugnant, va prendre amb la força de les armes, totes les fortaleeses, castells, ciutats, una a una fins fer-se els amos de tota la nació. Els militars llecs en cultura, tenen un art sumament pragmàtic i explotat per a les seves conquestes en aquelles èpoques pretèrites de la submissió de la nostra nació, és l'art poliorcètic, pertanyent al setge i expugnació de ciutats i fortificacions, aquesta era i és la seva força la brutalitat dels assalts, tenen el terrorisme patentat. Quan érem els catalans lliures, ja llavors, a mitjans del segle XVII, Castella, ens portava l'enemic a casa, amb les seves tropes ocupants, més de quaranta mil

homes, a través de viure a la força dins les cases, cisant o sigui robant, prenent menjar i violant a les dones. El darrer dels Habsburgs en Felip IV, amb el seu home de confiança, com a capdavanter de totes les agressions, atemptats, el comte duc d'Olivares, aquest va obligar a més de donar menjar i llit als soldats, els municipis van ser obligats a pagar-los un ral diari, tot plegat ho fan amb diferents mètodes al dia d'avui, és un fet quotidià a través de mil paranys i estratagemes, el malestar a la pagesia es va anar estenent fins a provocar l'aixecament dels catalans en la victoriosa guerra dels Segadors.

Els pagesos no podien afrontar les demandes dels soldats a causa de les males col·lites, fet que provocava violents robatoris i represàlies. Via fora! i Mori el mal govern!, foren crits creats en aquella revolta contra les tropes castellanes. Ara es poden reproduir les consignes de Via Fora! i el, Mori el mal govern! si contemplem les actuacions del govern espanyol i el català de la Generalitat, aquest sense poders reals, i segrestats els llocs d'aquesta cinquena diputació -no és res més- per homes al servei de l'estat-nació espanyol. Beneficis només els que s'han atorgat els polítics, sense més beneficis que els propis. Centrem-nos amb l'Estatut, que no passa d'estatutet, que ens fa perdre el temps de manera perseverant i inútil. L'estatut tant nul ell, pobret, no és res més que una llei orgànica de l'Estat. La consigna que propugno és l'oblit d'aquesta línia que ens porta tants anys perdent el temps, perdent força i obsta-

culitzant als homes amb perspectives clares cap a l'únic horitzó que es pot plantejar tot poble madur. L'únic camí que ens val és la d'aquell crit de l'autonomia que ens cal és la de Portugal! ho sigui la independència del regne espanyol. L'encaix dolç, assossegat mai n'és, sempre és violent ens furten els diners, continua sent la seva política l'abridada rudesia del militarisme. Tots els comparses dels diversos partits polítics, cap d'ells ens solucionaran res, en trenta anys ens han deixat el poble més anestesià que mai, ells ja s'han enriquit, s'han solucionat la jubilació en detriment de la ciutadania.

Tanmateix ens toca trencar amb tots aquests desgavells integrats i deïficats pel nacionalisme espanyol, ens hi juguem no solament la identitat, sinó també la pervivència, el mínim confort que ens guanyem en el dia a dia, Madrid ens roba, s'ha d'acabar. Hem de denunciar-ho a tots els nostres compatriotes, un a un, aconseguirem millors resultats que anar als jutjats que són monopoli d'Espanya. Les petites i mitjanes empreses catalanes, han de mirar enfora, ja hi ha vocació internacional, sense fer soroll, han d'ésser el coixí més sòlid que faci prosperar Catalunya, dins de la crisi econòmica que advé i perviurà. Esperonar als joves emprenedors és el que cal, deixar de mirar cap a dins de la península que sempre ens han robat la cartera. Parangonant als Països Catalans, som el Països Espoliats, capital Palma. La presa de pèl és descomunal en el pla d'inversions de l'estat per al Principat el problema candent a diari dels trens de Rodalies,

amb la quantia pressupostària destinada a aquest desordre programat, marcada per l'any 2009, mancaran 83 anys per solucionar-ho, clarament vergonyós, no compleixen ni la seva pròpia legalitat, el regne espanyol és clarament un estafador envers al Principat de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears.

Anotem i tenim en l'horitzó la il·lustració del futur. Els jacobins tenien l'estat com a finalitat en si mateix, en un escarrit i brutal esperit de dominació; nosaltres el tenim com a camí, com a tots els senders a transitar cap a la llibertat, el benestar social adequat per el nivell aconseguit en els pobles avançats. Cada individu atès des del moment de néixer pas a pas durant tot el seu cicle vital ben agomolats per una societat unida, la societat del respecte, d'un alt cim cultural, assolit en el dia a dia de l'ensenyat, del treball humanitari, productiu, creatiu, viure amb total convivència entre grups superant totes les fòbies pròpies de civilitzacions obsoletes. El nostre estat és l'estat de l'amor pragmàtic, no són dolces reïnes, bàlsams per il·lustrar la pell; està basat en l'empirisme històric que ens ha portat a dissenyar una societat amb un estructurat igualitari, partint tot des de la nació autèntica, la qual el seu buc és: una història brillant, encara que fortament combatuda, falsejada, deformada, i atacada amb contínues guerres per els veïns enemics i ocupants. Som aquí als mons catalans, amb una cultura i un idioma universalitzat des de fa més de mil anys.

La crisi dels imbècils

Crisi econòmica mundial i mesures de contenció en aquest món hipòcrita i capitalista? Què penseu fer, sangoneres del poble? Primer amb l'euro, i ara això que no ha fet res més que començar? Reduir els sous dels polítics? Els sous dels directius? Els interessos dels accionistes? Sabeu que tot el problema no és aquest, us falta abordar un tema molt important, falsos economistes: els vostres pedaços almenys a un

servidor de vostès no se li colen.

La història ha carregat sempre el pitjor al poble: un poble manipulat ignorant de la realitat i banal, que ha estirat més el braç que la màniga per culpa vostra.

La meua solució no us agradarà, capitalistes irresponsables. Ja fa anys vaig publicar un article titulat: **L'apassionat afany pel més crític**

icant les actituds que ens han portat a aquesta situació. Valdria la pena que us el miréssiu.

Ara preneu nota: només cal aprovar i aplicar una llei que limiti aquestes grans fortunes i els paradisos fiscals, revertint en benefici de la societat i no de forma capitalista. Com ja he constatat en d'altres articles i que no em cansaré mai de repetir: **ens cal apostar per la qualitat ben ente-**

sa i no per la quantitat consumista i banal que ja en sobrem més de la meitat.

No hi ha cap més solució... vosaltres mateixos.

Us cal aprendre a predicar amb l'exemple, us cal aprendre a fomentar uns altres valors a la societat, uns valors que no us han convingut mai, us cal aprendre a ésser homes i dones responsables davant del que ens ve, sou uns ineptes avariciosos que arrossegareu a tota la societat al caos. Això va per tots i quan dic tots, ho dic a tot ésser vivent conscient del bé i del mal.

Només teniu dos camins per escollir si verdaderament sou conseqüents. O potser és que, en tot cas, teniu un greu problema genèric de psiquiatria.

No tot allò que pot fer l'home és lícit, i el fet que no li sigui impedit no vol dir que li sigui permès. (Ciceró)

Atentament...

Joaquim Pugnau Vidal.
Deixeble del professor Raimon Panikkar i membre de Catalunyaacció.
<http://blocs.mesvilaweb.cat/emportaaccio>

PERE FELIP I BUADES

Els treballadors i els pobles davant el 2009

A fi que el 2009 no sia una catàstrofe major, els treballadors i pobles han d'imposar un canvi de rumb de 180 graus. Vegen en quina situació ha començat l'any.

El diner públic és pels banquers. El dia u, la població treballadora ha començat a patir augments de preus desmesurats en els serveis públics. La Unió Europea exigeix que els usuaris "paguin les costes", l'asfíxia de les administracions públiques (en particular, els ajuntaments) provoca la privatització, que multiplica les "costes".

A partir de l'u de gener, 53 entitats financeres podran emetre títols per valor de 90.000 milions amb l'aval de l'Estat espanyol concedit el 30 de desembre pel Tresor dependent del Ministeri d'Economia. Aquests 90.000 milions són una part dels 250.000 milions oferts pel Govern als bancs per complir amb les decisions de la Unió Europea.

El mateix dia 30 el ministre d'Economia anunciava la seva proposta per a la finançació autonòmica, la principal partida de la qual és la despesa en sanitat, educació i serveis socials. Se negà a donar xifres. ABC, portaveu d'alguns sectors de l'aparell franquista, fa els seus càlculs i acusa al Govern de lliurar a les autonomies 7.000 o 8.000 milions més que fins ara.

Donada la greu situació de sanitat, educació i serveis públics, 8.000 milions serien com pluja en terra seca. En Solbes obrí fa mesos les negociacions sobre la finançació autonòmica dient que "diner n'hi ha poc". Segons per que. Pels banquers, 250.000 milions. Pels serveis públics miques. Tota la suposada negociació consisteix en que les autonomies se barallin per les miques.

El paper de les autonomies. El governs autonòmics se llancen a la brega sabent que allà no se resoldran els problemes dels ciutadans, les greus carèn-

cies dels serveis públics. Sa barallen xifres que en cap cas permetran resoldre els problemes de la població.

És clar que cap Govern autonòmic reclama diners per fer-se càrrec de les indústries que volen tancar. No estan per això. El paper de les regions en la Unió Europea, és privatitzar, destruir els serveis públics. En canvi, poden endeutar-se sens límits amb les empreses privades.

El joc del Govern. Solbes i Zapatero tracten de repetir el cop de la finançació sanitària. Se negaren a negociar durant any i mig, el dèficit sanitari asfixiava les autonomies, enfrontaren els pobles amb discussions sobre el model, i en última hora posaren 1.000 milions damunt la taula: i mai demaneu més, "corresponsabilitzeu-vos". Cada autonomia en va agafar una grapada, pagà els deutes més urgents, als pocs mesos empreses privades construïen mes de 30 hospitals, endeutant les autonomies de manera abusiva i ruïnosa.

Ara, en Solbes anuncia allò que se sabia des d'un principi: l'Estat cedeix a les autonomies la major part dels impostos i se desentén. El diner no arribarà per mantenir els serveis públics, les autonomies privatitzaran, s'endeutaràn i llavors retallaran prestacions.

El pretext per a retallar la despesa que executen les autonomies és que la administració central mantingui més del 50% de la despesa de les administracions per a garantir la igualtat de drets de tots els ciutadans. Tot fals. No mantindran el 50%, i el pressupost que li quedi a l'administració central, més que garantir drets, paga la guerra d'Afganistan, el culte catòlic, i l'aparell franquista parasitari, des de la Monarquia fins als serveis secrets.

Aquest aparell franquista i els interessos econòmics que protegeix se sostenen en l'Estat Autonòmic enfrontant a la població de les zones més poblades amb les zones rurals, atiant tots els greuges.

L'Estat de les Autonomies és la complicitat entre l'aparell franquista i les institucions regionals per tal d'aplicar la política de la Unió Europea de destrucció de la producció i dels serveis públics. A fi que els pobles paguin els 250.000 milions lliurats als banquers. Els governants donen la culpa als catalans o als extrems. Cerquen trencar la unitat dels treballadors i les seves organitzacions, que és la base de la convivència entre els pobles.

Trenta anys d'Estat monàrquic de les autonomies donen un balanç negre de destrucció econòmica i social, enfrontament entre els pobles i negociació dels drets nacionals i de la sobirania de les nacions. Avui estan amenaçades totes les bases materials de la convivència entre les nacions i la convivència mateixa.

El moviment obrer ha de propiciar una sortida democràtica basada en el trencament amb la Monarquia, la Unió Europea i l'enterrament de l'Estat de les Autonomies.

QUIM GIBERT
coautor d'*Autoestima i Països Catalans*

L'àliga imperial ibèrica, un dels símbols de la fauna hispànica, ha estat molts anys en perill d'extinció. La implicació de les administracions i de grups d'ornitòlegs ha permès capgirar la situació. Tant cert és, que a hores d'ara s'ha constatat un augment en la població d'aquestes aus. Just el contrari ha passat en el parc nacional de Niokolo-Koba, al sud-est de Senegal, que ha perdut el 90% de la fauna (elefants, búfals, antílops, ximpanzés, nyus...). I de lleons i lleopards, ja fa uns lustres que no se'n veuen. El periodista Manuel Ansede apunta, a par-

tir d'un cens de fauna salvatge de 2006, que aquesta reserva és un bosc buit: «La Fundació de Parcs Africans va trobar 44 zones de Niokolo-Koba en les quals s'instal·laven els caçadors furtius» (*Público*, 22-12-08).

Si es destinen els mitjans adequats en favor de la conservació dels animals en risc de desaparèixer, hi ha possibilitats de reflotar el seu esdevenidor. Si no hi ha cap control, és més que possible que s'imposi la llei del més fort. És llavors quan tothom hi surt perdent, fins i tot arriba un moment que els furtius queden desenfeinats. I és que Niokolo-Koba ha perdut gran part de la seva identitat sense els centenars d'elefants i altres ungulats de la sabana que havia tingut abans dels anys 90, amb la qual cosa l'interès turístic

de fa unes dècades ha minvat espectacularment.

Acceptar la llei de la selva és als antípodes d'aquells que tenen consciència ecològica, que són els que han contribuït a salvaguardar l'àliga imperial. Dins l'àmbit ecològic, l'ecolingüisme és una nova consciència arran de les nombroses llengües que corren el perill d'extingir-se. I és que per aconseguir-ho també és precís destinar-hi esforços, pel cap baix els mateixos que s'inverteixen en fauna, atès que és un fenomen humà. Així doncs, les universitats catalanes s'han proposat difondre comportaments lingüístics en bé de la diversitat. Amb continguts elaborats pel Grup d'Estudi de Llengües Amenaçades (GELA), s'ha editat el decàleg *Sigues lingüísticament*

sostenible (<http://www3.udg.edu/sling/promocio/linguisticamentsostenible.pdf>). Es tracta d'un clam pel respecte a totes les llengües, siguin molt o poc esteses, i els seus parlants: «Quan dius que una llengua no t'agrada, o que no és útil o important, sense adonar-te'n apliques aquests prejudicis a les persones que la parlen».

Tenir consciència, però, sovint és dolorós. Altrament, no hauríem citat el parc senegalès com a exemple del que no ha de ser. Amb tot, es tracta de saber transformar el dolor en gestos creatius. Precisament perquè hi ha coses per la quals val la pena lluitar, tenir consciència implica passar a l'acció: travessar el llindar de la por, prescindir de la comoditat en què estem instal·lats. Per tant, la intensitat del dolor,

del dolor de pertinença, sovint ens deslliga d'allò políticament correcte. I fins i tot ens convida a transgredir, tal com han fet darrerament bona part del col·lectiu d'ornitòlegs catalans: «s'han atipat d'haver d'anellar els ocells amb l'etiqueta reglamentària que posa "España" i, farts d'esperar que algú escolti les seves reivindicacions, han tirat pel dret, han creat una associació nova i han començat a fer els anellaments amb l'etiqueta "Catalunya"» (*El Punt*, 10-12-08). Carles Ribera, el periodista que ho explica, afegeix que l'acció pot tenir efectes pràctics per al reconeixement internacional del país: «Podem fer més feina per la normalització nacional del nostre poble actuant en els nostres àmbits particulars respectius que no pas esperant que s'hi posin els polítics».

Gent de volada

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Contracultura i subversió en els setanta i vuitanta. La narrativa experimental catalana i la lluita antifeixista (I)

Malgrat que ara pugui semblar una heretgia als dirigents dels partits d'ordre que viuen de la plusvàlua popular, pens que l'actitud oberta, liberal, sense cap tipus de reticència, de Xim Rada al capdavant de *Letras* va fer més per escurçar el domini del feixisme que molts pretesos dirigents esquerrans del moment

Xim Rada (Joaquim Morales de Rada i Quiroga) morí en la matinada del dia catorze d'agost de 1996. La seva mort em va fer reviure l'època (anys setanta) en què, després d'una llarga col·laboració a les pàgines d'*Última Hora*, em convidà a escriure a *Letras*, el suplement cultural del *Diario de Mallorca*.

En Xim va néixer a Ciutat l'any 1942. Llicenciat en periodisme per la Universitat de Navarra (1965), va ser redactor de la revista londinenca *Signals London* (1965); també dels diaris *El Diario de Las Palmas* (1966) i *La Provincia* (1966-67), ambdós de Las Palmas de Gran Canaria. L'any 1968 va entrar a la redacció de *Diario de Mallorca*. Com he dit abans, el vaig conèixer (era client habitual de la *Llibreria Logos* on jo feia feina) en l'època en què s'encarregava del suplement *Letras*. Més endavant el nomenaren cap de redacció (1972-76) i, finalment, director del *Diario de Mallorca* (1976-85). A partir de l'any 1986 era el responsable de l'àrea de premsa de la Federació de la Petita i Mitjana Empresa de Mallorca. Servàrem la nostra amistat fins als darrers mesos de la seva mort.

Havien passat quasi vint-i-cinc anys d'ençà que el vaig conèixer, just acabat el servei militar! Sovint recordàvem un altre amic comú, l'escriptor i traductor Francesc Monge, amb el qual formàvem colla a començaments dels anys setanta. Malgrat que ara pugui semblar una heretgia als dirigents dels partits d'ordre que viuen de la plusvàlua popular, pens que l'actitud oberta, liberal, sense cap tipus de reticència, de Xim Rada al capdavant de *Letras* va fer més per escurçar el domini del feixisme que molts pretesos dirigents esquerrans del moment. En Paco Monge havia estat pro maoista en la seva joventut universitària, i en aquests moments, després d'haver estudiat profundament Hegel, Marx, Trotski, Lenin i tots els clàssics del pensament revolucionari mundial, blasfemava en els seus escrits tant en contra del feixisme com del corromput poder de la burgesia "roja"

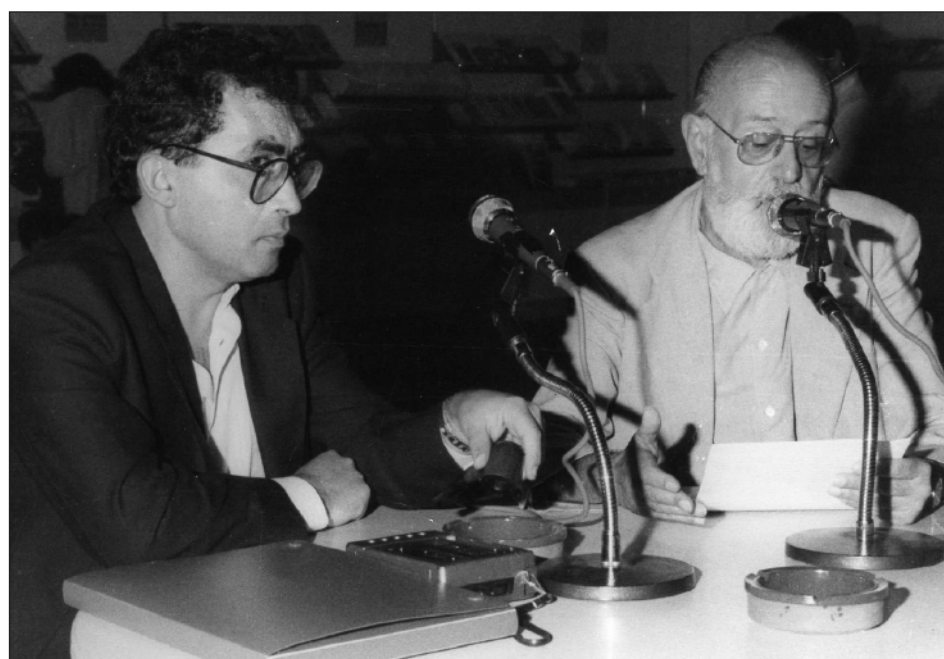
que explotava els obrers dels països del socialisme degenerat.

Sovint sopàvem a casa meua i ens passàvem hores i hores projectant unes pàgines culturals a les quals donàvem una importància cabdal en la lluita per una cultura lliure i progressista, en el camí d'aconseguir certa transformació de l'estantís i endarrerit món franquista que ens mantenia fermats a un passat tenebrós.

La mort de Xim Rada em féu recordar aquells anys d'il·lusions i esperances; el començament de les meves provatures literàries (els premis, els llibres de narracions que publicà l'Editorial Turmeda que dirigia n'Antoni Serra, les primeres obres de teatre...).

En el suplement de cultura de *Diario de Mallorca* hi col·laboràvem —entre molts d'altres— Gabriel Janer Manila, Josep M. Llompart, Joan Adrover, Andreu Ferret, Damià Ferrà-Ponç, Maria Aurèlia Campany, Juan Lobato, Marcelo Sastre, Ramón Luis Acuña, Sebastià Verd, Antonio Fernández Molina, Antoni-Lluc Ferrer, Roman Piña, Francesc de B. Moll, Octavi Saltor, Maria Antònia Oliver, Joan Miralles, Joan Adrover, Miquel López Crespi, Jaume Pomar, Bernat Cifre, Guillem Puerto, Miquel Ferrà Martorell, Mariano Planells, Francesc Linàs, Isidor Marí, Guillem Mateu, Toni Oliver, Carmen Martín Gaité, Josep Albertí, Jaume Vidal Alcover, Francesc Parcerisas, Cristóbal Serra, Román Orozco, Bernat Nadal, Damià Huguet, José Bergamín, Pere Llabrés, Llorenç Capellà, Francisco Umbral, Paco Monge, Rafael Sender, Gregori Mir, Margalida Capellà, Enrique Molina Campos, Antonio Papell, Blai Bonet, Joan Fuster, Joan Veny Clar, Guillem Colom, Leopoldo María Panero, Dionisio Ridruejo, Antoni Colom, Planas Sanmartí, Miquel Arbona, Josep Masot i Muntaner, Andreu Manresa, Pau Faner, Amando de Miguel, Joana Serra de Gayeta...

Després d'haver col·laborat a *Literatura*, que era el suplement de cultura del diari *Última Hora*, el set de gener de 1971 publicava el meu primer article al *Letras* de *Diario de Mallorca*. Xim Rada em va demanar algunes crítiques i opinions sobre la literatura d'Amèrica Llatina, el famós *boom* de la novel·la llatinoamericana i, també, sobre novetats catalanes i espanyoles del moment. El primer article portava per títol "Los héroes están cansados" i era una aproximació a un autor de moda en aquells moments,

José M. Riera de Leyva, i el seu relat *En otro país* que havia publicat Tusquets. Del 71 al 76, que va ser el temps en què d'una forma més o manco ininterrompuda vaig col·laborar a *Letras*. Repassant els papers dels meus arxius constata que vaig escriure sobre Proudhon, Jules Vallès, els situacionistes francesos, els futuristes russos, el poeta Maiakovski, Brecht, MacLuhan, els espartaquistes alemanys, Babeuf i els primers teòrics del socialisme, Lukács, T. W. Adorno, Gramsci, Della Volpe, Fromm, Castilla del Pino, Céline, Jean-Paul Sartre, Reich...

Eren anys de descobriments intel·lectuals i d'apassionats debats amb els amics i amb alguns dels col·laboradors de les pàgines de cultura de *Diario de Mallorca*. Ens interessaven Allen Ginsberg i Jack Kerouac, que havíem llegit a Cartagena, en temps del servei militar. Lectures de Julio Cortázar, Manuel de Pedrolo, Susan Sontag, els clàssics del pensament socialista mundial

Aleshores, després del maig del 68, estava de moda el freudomarxisme i l'estudi d'alguns pensadors "heretges" com Marcuse o el mateix Wilhelm Reich. Eren anys de descobriments intel·lectuals i d'apassionats debats amb els amics i amb alguns dels col·laboradors de les pàgines de cultura de *Diario de Mallorca*. Ens interessaven Allen Ginsberg i Jack Kerouac, que havíem llegit a Cartagena, en temps del servei militar. Lectures de Julio Cortázar, Manuel de Pedrolo, Susan Sontag, els clàssics del pensament socialista mundial. Tants i tants autors provant sempre d'albirar més enllà de la tèrbola i sangonosa alenada del feixisme que

ens encerclava. M'interessaven els problemes derivats del poder dels grans mitjans de comunicació en el control de les consciències. Marshall MacLuhan, Umberto Eco, Marcuse, Gilo Dorfles i Sartre estaven de moda. Comentant les idees desenvolupades per aquests investigadors vaig escriure els articles "La cultura de masas" I i II, publicats respectivament el 26 de juny de 1975 i el 3 de juliol de 1975. Més endavant, aprofundint en aquestes qüestions (que discutia amb Paco Monge i Xim Rada a *Llibreria Logos* o en els bars dels voltants on ens reuníem sovint per enllestir el contingut del suplement de Cultura), vaig publicar dos articles més en referència a aquesta problemàtica. En aquell temps, escrivint des d'una perspectiva marxista no dogmàtica, pensàvem que anàvem en camí de trobar respostes a problemes que Marx ja havia plantejat a *La ideologia alemanya* i Marcuse en la seva obra *L'home unidimensional*. Parl dels articles "El 'nuevo mundo' electrónico y cultural" I i II publicats respectivament el 7 de juliol de 1975 i el 21 de juliol de 1975. Era tot el que feia referència a la cultura, l'art i la superestructura ideològica de la societat de classes. En definitiva, la problemàtica de l'hegemonia cultural dels intel·lectuals al servei del bloc de les classes dominants, analitzades per Gramsci en els seus escrits de la presó.

Entestats a provar de bastir una literatura rupturista envers la tradició de l'Escola Mallorquina, envers la narrativa rural i conservadora, amb l'herència literària de rendistes i terratinents com Maria Antònia Salvà i Miquel Costa i Llobera o feixistes com els germans Vilallonga, ens passàrem els anys de l'ado-

lescència i joventut estudiant les avantguardes literàries i artístiques catalanes i del món. Potser tot començà amb la primera i inicial lectura de Whitman, el moviment Dadà, els manifestes de Breton, el descobriment de Joan Salvat Papasseit, el futurisme soviètic i l'impressionisme alemany. Sense oblidar Lautréamont, Rimbaud, Sade, Jarry, Jacques Vaché, Jacques Rigaut, René Crevel.

La Llibreria Logos, el coneixement de l'ofici de llibreter de Domingo Perelló, ens permetia gaudir del privilegi d'aconseguir llibres, introbables en el mercat espanyol, de Khlébnikov, Tristan Tzara, Artaud, Sade i Jean Cocteau. Llegir els primers manifestes dels constructivistes, impressionistes, futuristes, expressionistes i dadaïstes va ser summament important per anar donant un cos teòric als nostres primers escrits de narrativa experimental. Conèixer Toller i Bertolt Brecht, submergir-se en l'ambient cultural i polític de la República de Weimar o del París de començament del segle XX. Descobrir intel·lectuals xinesos com Lu Xun. Llegir Sobre la classe intel·lectual (València, Tres i Quatre, 1973).

En aquells començaments dels anys setanta ens trobàvem sovint amb Xim Rada i Paco Monge. Venien a cercar-me a Llibreria Logos i anàvem a petar la conversa a algun bar proper a la redacció de *Diario de Mallorca*, que aleshores estava situada al bell mig de Via Roma. Sovint hi participava Damià Huguet quan venia a Palma a comprar llibres o deixar els articles a la redacció, si no els havia enviat per correu. Discutíem, entre altres temes que ja no record, sobre els socialistes utòpics, de Saint-Simon fins a Fourier, anant a la recerca de la subjectivitat reprimida pel capitalisme i per les burocràcies del socialisme degenerat. Anagrama havia publicat un llibre prou interessant al respecte: em referesc a l'obra de Dominique Desanti *Los socialistas utópicos* (1973). En Paco Monge havia escrit recentment, parlant del maig del 74, un interessant article sobre Fourier titulat "Dudar de la civilización" que, en una època d'exacerbat economicisme en les incipients organitzacions antifeixistes del moment, ens ajudava a descobrir aspectes imprescindibles de la història de la ideologia socialista, de la subjectivitat humana.

Comentàvem fins a altes hores de la nit les novetats editorials del moment. Els *Textos sobre la producción artística* de Marx i Engels ens permetien endinsar-nos en els problemes del llenguatge, de la superestructura cultural de la societat burgesa, de les relacions entre l'art i l'economia d'una societat concreta. Núria Aramon i Stein acabava de traduir un important opuscle de György Lukács en els Quaderns 3 i 4 de València: El gran octubre de 1917 i la literatura contemporània (1973). Hores de debat sobre les concepcions de Marx i Engels en referència a la cultura grega, al Renaixement italià, al paper de Shakespeare en la història de la literatura mundial. Molt importants les aportacions de Marx i Engels quant

al romanticisme, a Carlyle, Chateaubriand, Wagner, Balzac, Diderot. En un viatge que vaig fer a Londres l'any 1970 vaig poder comprar els escrits sobre literatura de Trotski, els quals, sota el títol *Literatura y revolución: otros escritos sobre la literatura y el arte* havia acabat de publicar Ediciones Ruedo Ibérico de París. Aquesta obra, les reflexiones de Trotski sobre art i literatura, aportava elements importants sobre el paper dels intel·lectuals en la construcció del socialisme. El concepte de bloc històric de les classes populars oposat al bloc de les classes dominants, el paper dels intel·lectuals en la construcció de la superestructura ideològica, els conceptes d'Antonio Gramsci quant a la necessària revolució cultural per anar modificat el poder i control de la burgesia i del capitalisme damunt les consciències, ja hi són presents en els estudis del dirigent de l'Exèrcit Roig damunt art i literatura. Lectures de Baudelaire, Lenin, Malcolm Lowry, Barthes, Nietzsche, Kristeva, Foucault, William Burroughs. Comentam els articles de les revistes *Tel Quel*, *Cahiers de Cinema*, *Serra d'Or* i els números de *Pekin informa* i *China* que ens tenen al dia de la marxa de la Gran Revolució Cultural Proletària a la Xina. Monge escriu sobre Hölderlin, Strindberg, Spinoza, Andreu Nin i Grombrowicz. Albertí parla de Joan Salvat Papasseit. Damià Huguet escriu de Godard (1-VII-71), damunt el nou cinema alemany (25-IV-71). Jaume Vidal Alcover fa una sèrie d'articles on analitza la narrativa catalana de Mallorca alhora que Damià Ferrà-Pons, juntament amb Francesc de B. Moll, ridiculitzen els gonellistes mallorquins amb un parell de magistrals articles damunt la llengua catalana fent palesa la ignorància i mala fe dels enemics de la nostra normalització lingüística i cultural. També Francesc de B. Moll se'n riu de les posicions dels "arabistes", un grup cultural sorgit al voltant de les idees de l'historiador Miquel Barceló que treia el cap per aquells anys. Després de l'article de Francesc de B. Moll "Mallorca turmedista" (20-IV-72) ja ningú mai més va insistir en aquelles dèries tan de moda entre quatre escriptors nostrats.

A Logos, als bars dels voltants, a la redacció de *Diario de Mallorca*, amb Paco Monge, Damià Huguet, a vegades també hi participava el professor Francisco Díaz de Castro, discutíem sobre alguns dels articles de la secció de cultura on jo parlava de Gógol, Cervantes, Tolstoi, Iessenin, London, Maiakovski, Lunatxarski, Céline, Malraux...

Jo havia acabat de guanyar el Premi de Narrativa Ciutat de Manacor 1973 amb el recull de contes La guerra just acaba de començar. A conseqüència d'aquest premi literari m'entrevistaren Jaume Pomar i Margalida Capellà. Jaume Pomar titulava l'entrevista "Miquel López Crespí: Premi Ciutat de Manacor 1973" (26-VII-73) i Margalida Capellà titulava la seva "López Crespí: polèmic" (13-XII-73). Jo aprofitava les entrevistes per parlar dels trencaments literaris existents en

les obres que escrivia en aquell temps. Volia deixar constància de la nostra manera diferent de copsar el fet literari explicant com la jove narrativa catalana tenia poc a veure amb l'herència clerical i conservadora del passat. O almanco així ho volíem creure aquells i aquelles que ens endinsàvem en les senderes d'un cert experimentalisme literari. En efecte, ens sentíem profundament units a Gabriel Alomar i Bartomeu Rosselló-Pòrcel, però res no ens seduïa dels versets que feien Maria Antònia Salvà i Llorenç Riber, per dir uns noms que poden fer entendre la meua posició cultural a començaments dels anys setanta.

A Logos, als bars dels voltants, a la redacció de *Diario de Mallorca*, amb Paco Monge, Damià Huguet, a vegades també hi participava el professor Francisco Díaz de Castro, discutíem sobre alguns dels articles de la secció de cultura on jo parlava de Gógol, Cervantes, Tolstoi, Iessenin, London, Maiakovski, Lunatxarski, Céline, Malraux... Eren els moments àlgids de la Revolució Cultural maoista, que havia començat a mitjans dels anys seixanta. Els únics que parlàrem d'aquells esdeveniments vàrem ser Paco Monge i jo mateix. Xim Rada, el coordinador de *Letras* ens va deixar escriure i opinar el que volguéssim. Jo vaig escriure "La Revolució cultural en China" i Paco Monge "Los nuevos mandarines". Més endavant, en uns altres articles dedicats específicament a la visió que en aquella època teníem de la Revolució Cultural ja anirem concretant i ampliant la qüestió. Ara només es tracta de fer uns apunts per deixar constància de per on anaven els nostres interessos culturals en aquells anys.

Paco Monge, que parlava en castellà malgrat les renyades constants que li feia, tenia sempre les frases més adients per a definir l'essencial d'aquelles xerrades literàries i polítiques fins a altes hores de la nit: "Revolución cultural y revolución política. Sin unir estos dos cambios imprescindibles, no hay posibilidad de liberarse de las cadenas ideológicas y económicas de la sociedad burgesa". No cal dir que tenia tota la raó del món.

Paco Monge era un intel·lectual que no tenia cap mena de relació amb cap de les naixents organitzacions antifeixistes del moment, malgrat que, d'estudiant, sí que havia participat en molts d'aldarulls contra el règim. Però desconfiava, i els seus articles en són una demostració ben palesa, de les capacitats revolucionàries d'unes burocràcies partidistes que només llegien els pamflets dels líders respectius sense importar-los ni la història ni els fonaments de la ideologia que en teoria deien defensar. No en parlem que es preocupassin o els interessassin qüestions de la literatura catalana i mundial! Fins i tot Antonio Gramsci els era completament desconegut. I parlar a un neoestalinista de subvertir l'art, la vida quotidiana, la concepció del món segregada pels intel·lectuals de la superestructura capitalista (clergat, professors, jutges, advocats, militars, escriptors...) era com si els parlàssim en arameu.

Conscient d'aquesta lamentable situació, Paco Monge investigava en la història del moviment obrer, en els clàssics del socialisme utòpic, per a trobar indicis, els fonaments, com deia, de "la necesaria subjetividad revolucionaria que nos aleje de la putrefacción cultural capitalista y de la inútil escolástica de los epígonos del marxismo; Pensemos en el papel de los partidos y sindicatos europeos, siempre a sueldo del sistema, los mismos que han abortado las posibilidades subversivas del Mayo del 68". Encertava novament. La transició, la restauració monàrquica i la posterior acomodació de tants "marxistes" de pa amb fonteta a les exigències del capital; la gestió del règim practicada per molts exdirigents d'aquelles organitzacions que abandonen el marxisme revolucionari per a fruir de sous i poltrones, ens ho va fer veure.

Per això mateix, per la càrrega subversiva continguda en els articles que Paco Monge publicava a *Letras*, el carrilisme illenc mai no el pogué veure. I molts dels col·laboradors de la secció de cultura, considerats "heretges" per aquells sectaris seguidors de Santiago Carrillo, també foren demonitzats pel neoestalinisme illenc. I qui signa aquest article el primer!

Paco Monge era un home prou lúcida i culte, un home entestat a fer descobriments intel·lectuals, més donat a fer preguntes que a defensar receptes de manual. Per això mateix els ignorants en malparlaven. Però tengué intuïcions força interessants, moltes de les quals, si repassem els articles publicats en aquells anys, encara són vigents. Criticà molt encertadament la Revolució Cultural Xinesa quan jo encara no havia copsat els errors i mancances que tenia aquell experiment d'un sector de la burocràcia maoista.

Però si deixam a part aquesta diferència conjuntural veurem que coincidíem en moltes qüestions, en la importància històrica de la subjectivitat revolucionària, en la crítica a l'imperialisme, en la necessitat de donar a conèixer aspectes silenciats de la història del socialisme: per exemple, el paper del POUM i d'Andreu Nin en la guerra civil i, sobretot, quant a la necessitat de recuperar aspectes essencials del pensament llibertari i de la revolta de les avantguardes culturals i artístiques de començament de segle XX. En aquestes coincidències es pot trobar la meua crítica al marxisme vulgar expressada en articles com "Cesare Casas o la posición del intelectual", publicat a *Letras* per l'octubre del 72 i, l'interès que sentíem teníem per moltes de les aportacions de les avantguardes literàries del segle XX. De tot això en vaig deixar constància en nombrosos articles, uns publicats a *Letras* de *Diario de Mallorca* com el titulat "Las vanguardias artísticas" (24-IX-75), i altres, més antics, en el suplement de cultura d'Última Hora, amb el títol "La 'vanguardia' literaria y artística", I i II, que sortiren el 31 d'agost i el 7 de setembre de 1973.

MIRADA,

ESGUARD

REACCIÓ INTERIOR A LA MIRADA.

● “Cadascuna de les seves mirades, dels seus moviments, que, tanmateix, no podia veure, se n’entraven i ressonaven dins el meu cor” (*“El matrimoni”*, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

● “Prest ell anà a fer-li saber qui manava. L’afità als ulls i clarament digué: Tu ets l’ama” (Anònim).

● “Qui no comprèn una mirada tampoc comprendrà una llarga explicació” Proverbi Àrab.

● “Però el neguit d’Anna Pavlovna provenia d’una altra causa; li feia por aquella mirada bona i tímida, observadora i franca, que el distingia dels altres” (*“Guerra i Pau”*, 1866, de Lev N. Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus).

● “L’home arruïnat llegeix la seva condició en els ulls dels altres amb tanta rapidesa que ell mateix sent la seva caiguda” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa)

● “Els dos recordarien més tard coses que no acabaren de dir, esguards, expressions de veu que no arribaren a esdevenir mots i que obtenien significat de la mateixa inconseqüència de les paraules que havien pronunciat” (*“Home from the Hill / Amb ell arribà l’escàndol”*, 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

● “Se veia vigilada, sentia furetejar dins si, una munió de mirades punyents, escrutant-li cor i pensa amb desvergonya i profanació d’agents fiscals” (Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d’es Cardassar, Mallorca).

● “A muntó homes ridículs no tenen coneixement de llur aparença fins que una dona se’ls mira. Llavors es veuen tots d’una peça, llurs vestits i gests, ells, i voldrien fer-se fonedissos” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità afrancesat, catòlic i progressista).

● “Fèiem semblant de mirar en la direcció que ens indicava el braç, però em penso que el que fèiem era observar-nos de reüll, com si ens donéssim vergonya de descobrir-nos mútuament que havíem passat uns moments de pànic, de terror, i que se’ns devia conèixer pel color trencat de la cara” (*“Els vençuts”*, 1955-1982, d’en Xavier Benguerel, 1905-1990, escriptor barceloní exiliat).

● “La llibertat és un esguard canviat” (No en con-

sta l’autor).

● “No hi ha dona tan alta, que no li plagui de ser mirada, encara que l’home sia molt baix” (Mateo Alemán, 1547-1614, escriptor de la picaresca castellana).

● “De l’infinit jo puc llegir els prodigis,

i analitzar la llum de les estrelles
que allà d’enllà, en el cel, brillen perdudes,
però copsar la llum d’una mirada,
i llegir en el cor, m’és impossible!”

(*“Epístola”*, de Joaquim Maria Bartrina, Reus, 1850 - Barcelona, 1880).

● “Dóna’m una mirada / revolucionària” (Grafiti, anys 80).

ESGUARD PENETRANT.

● “Ni que feu el posat d’un sant, d’un màrtir o d’un heroi, l’esguard infantil us descobrirà la malícia secreta, i li coneixeran que us l’ha descoberta en la seva actitud envers vosaltres” (Maurice Maeterlinck, 1862-1949, escriptor belga-flamenc, Premi Nobel de Literatura 1911).

● “I mirar en la retina dels qui ja tant els fa” (*“El club de los olvidados”*, de Nach Scratch i “Falsa Alarma” cantants de *hiphop*).

● “És una d’aquelles dones que amb un sol cop d’ull endevinen el temps que fa que una no ha rentat les cortinetes. I pitjor encara: diuen la veritat. Si era ens veiés, faria: vol seduir-te” (*“El pa dels anys fadrins / Das Brot der frühen Jahre”*, 1955, de Heinrich Böll, 1917-1985, escriptor alemany).

● “El gegant em va mirar com si jo acabàs de brostar del terra. El whisky *sour* no pareixia haver-li millorat l’humor” (*“Farewell, lovely / Au, nineta”*, de Raymond Chandler).

● “Un moment va sentir la mirada d’ell, tan quieta, tan penetrant, que va deixar de pensar perquè no endevinés què pensava” (*“Aloma”*, 1936, de Mercè Rodoreda i Gurgui, 1908-1983, escriptora barcelonina).

● “El meu juí solca tot l’encobert,

com solquen el cos, les venes batejants.

Clarament distingesc fins i tot el rostre de les formigues, mentre a ells se’ls amaguen, àdhuc, els recers dels elefants” (*“Tawq al-hamâna / El collar de la coloma”*, malencònica obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva *al-Jamila*, 1022, escrita a l’exili per Abû Mwhâmmad ‘Alî ibn Ahmad ibn Sa’îd ibn Hazm al-Andalusí al-Zahirî, dit *Ibn Hazm* “de Còrdova”, *994, Còrdova-1063, Huelva, poeta, historiador, jurisconsult, polígraf).

● “El Moose Malloy recorregué la sala amb un esguard que no es perdia cap detall. El seu somriure era tens, glaçat. Després es dirigí cap a nosaltres en silenci. Pareixia perfectament capaç d’atracar un banc sens ajut...inclús tal com anava vestit” (*“Farewell, lovely / Au, nineta”*, de Raymond Chandler). “Detecte quins són els ulls que estimen, i quins els que menten” (*“Chico problemático”*, Nach Scratch, cantant de rap-hiphop valencià).

● “De sobte, la Laura s’adona d’un rengle d’ulls, iguals, que la fixen insistentment, una mica esparverats. La família. Són ulls rodons, de color d’acer, que fiblen; miren terriblement tristos, seriosos, mentre la cara somriu amb falagueria” “D’una llambregada ressegueix la silueta de la Laura, sumptuosa, perfumada amb muguet. La Laura veu com, a la cunyada, se li ennegreix més la cavitat dels ulls; però un somriure naturalíssim mitiga la duresa de l’esguard. Abraça la núvia, la besa amb llavis primis i freds. L’abric de la Teresa, recte, sever, desprèn la bona olor de pomes guardades a la calaixera, olor de fadrina assenyada” (*“Laura a la ciutat dels sants”*, 1931, novel·la d’en Miquel Llor, 1894-1966).

● “Igualment envers les dones. Les afitava de dalt avall tan ràpid que elles mai no eren certes de si se les havia mirades, i molt menys de si les havia valorades” (*“Home from the Hill / Amb ell arribà l’escàndol”*, 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

● “El Col·legial Major també deixa oir qualche vegada la seva veu greu i amable: Cada mot seu produïa un murmuri admirat entres les dames. La veritat és que tot allò que brollava dels seus llavis pareixia ple de ciència teològica i d’unció cristiana: De temps en temps m’afitava amb un esguard ràpid i sagaç, i jo comprenia amb un estremiment, que aquells ulls negres volien llegir dins la meua ànima” (*“Sonata de Primavera”*, Ramón del Valle-Inclán, 1866-1936, escriptor gallec de *l’esperpento espanyol*).

● “Amb els experts ulls d’una al·lota lletja i d’una esposa abandonada, *mistress* Hannah passà revista a la Libby, començant, com sempre feia en tals ocasions, pels cabells, perquè els cabells eren l’únic de què *mistress* Hannah podia sentir-se orgullosa” (*“Home from the Hill / Amb ell arribà l’escàndol”*, 1960, de William Humphrey, *1929, escriptor texà).

MIRADA INTENSA, SOBIRANA.

● “En aqueix moment aixecà el cap i em va afitar de ple als ulls. Fou un esguard formidable. Però no era amenaçant ni aterridor de cap manera. Fou un esguard que em va travessar. Immediatament se’m féu un nus a la llengua i no vaig poder continuar amb les meves divagacions” (Carlos Castaneda, *“Viatge a Ixtlan”*, 1972).

● “Vaig venir, vaig veure, vaig conquerir” (Juli Cèsar, 100-40 a. C., emperador romà).

● “La virtut de les seves mirades vives

Sobresurt per damunt de la pedra preciosa; Tant de bo no tingués cap altre llibre per a llegir o per a mirar-hi” (*“La cançó i els Sonets / Song and Sonnets”*, autoria no atribuïda).

● “Una peixatera opulenta, braços en ansa i gonella atrossada, escampava un esguard de sultana sobre l’explanada del port” (*“La dida”*, de Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d’es Cardassar, Mallorca).

● “Però hi havia al seu voltant també l’esguard estrany, desat, la lluentor inconscient, com si no pertanyés a la mateixa creació que la de la gent del seu rodal (...) La seva bellesa resplendent, la seva virilitat com de llop jove, joïós i somrient, no l’encegà

per a la significativa i sinistra fixesa de la seva planta, el perill amenaçant del seu geni sense subjugar” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“Però aqueixa nit la guerra encenia com a espelmes els vells rostres, hi manllevava una ardent grandesa. I els joves no hi eren presents per imposar-hi silenci i avergonyir-los amb llurs esguards mesquins, car se n’havien anat a Albània a morir entre les neus. Les dones xisclaven amb veus emocionades amb torpor a causa del plany contingut i entre riallades i càntics queien com a tombes obertes llurs silencis sobtats” (“*Clea*”, 4t llibre del “*Quartet d’Alexandria*”, 1957-60, de Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

MIRADES FREDES, DURES, MALHUMORADES.

✕ “L’esguard indiferent és un continu adéu” (Malcolm De Chazal, 1902-1981, escriptor d’Il·la Marurici).

✕ “Per què mires, perdonant vides?...” (“*Chico problemático*”, Nach Scratch, cantant de raphip hop valencià).

✕ “El gegant em va mirar com si jo acabàs de brostar del terra. El whisky *sour* no pareixia haver-li millorat l’humor” (“*Farewell, lovely / Au, nineta*”, de Raymond Chandler).

✕ “Ell va córrer a passar la barrera i la cridà per tal que el seguís. Li deien asprament que tiràs endavant, però ell encara la cridava. El va fitar amb un rostre blanc, passiu, com un animal deseparat. Els seus ulls no expressaven per a ell cap signe d’amor ni d’adéu ni de reconeixement” (“*Dublinesos*”, 1914, James Augustine Joyce, 1883-1941, escriptor irlandès, tingut com al millor del s. XX, descriu la separació inesperada d’uns promesos quan marxaven a fer les amèriques).

✕ “Amenaça la intrusa de rebotre-la contra els rocs, assegurà inútilment que allí era ell l’amo. La noia l’esguardava de fit a fit, i la voluntat d’en Quelot s’afeblia. I no gosava moure’s, dominat pel glaç d’uns ulls” (“*Laià*”, 1932, de Salvador Espriu, 1913-1986, escriptor català).

✕ “Tracte el meu patiment amb duresa per tal que no sies tu qui ho faci. M’agradaria allunyar-me’n de tu; però no gos, perquè tem que acabis per adonar-te que sóc un covard. Per això em mostre orgullós i faig com qui no et veu, car amb la teva mirada profunda estàs obrint la ferida de la meva pena” “No continuïs humiliant amb el teu esguard car no sóc pas vingut a demanar-te res per caritat” (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

✕ “En estirar el cos, recolzada en les puntes dels peus, una mà a la paret i alçant el braç per penjar-lo, aquell pogué veure l’airoso contornadura de ses formes, i sentí una sotragada d’amor que derruïa tot el munt de venjances acaramullades en son despit reflexiu; però la

mirada brutalment freda amb què ella li pagà son acte de muda devoció, el féu reaccionar tot d’una (...) Aquest, enmig de sa indiferència, s’adonà de la falsedat de la situació, i posà tot el seu malaveig a treure el contrabandista d’aquell emmujolament tètric, generalitzant la conversa” (“*Negrures*”, de Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d’es Cardassar, Mallorca).

MIRADES MALICIOSES.

“Qui adora la punta de les baionetes sols veu en la lluentor que té davant allò que ja està sentint en el cor. És l’avarícia i l’odi; és allò que li fa tremolar el llavi i aquell ull glaçat ple de malícia” (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadounidenc).

“Anaven cap al moll. Un estol de dides les duia avantatge, i adesiara se giraven ruixant-los de mirades i mig-riures maliciosos, de compassió burleta, darrera els quals la dida endevinava verbes picants (...) Retornaren silenciosament. Oïren una veu maliciosa: -*Ja han tengud querella*. Una altra responia: -*És lo que mos passa a totes es primer pic que ve s’home*” (“*La dida*”, de Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà).

“Era preferible que l’omplissin de mirades i somriures burletes que no pas que posassin en dubte la fermesa inquebrantable del meu caràcter i del meu orgull, que tant plaïen les dones estúpides” (Cap IV, “*Una cacera dramàtica*”, 1884, Anton P, Txékhov).

“La seva sentència, tanmateix, li tenia reservat major despit, perquè el doble pensament de la felicitat perduda i d’una perpètua pena el turmentava sense treva. Passeja al voltant els seus ulls funests, on es pinten la consternació i un patiment immens, alhora que un arrelat orgull i la seva inexpugnable malícia” (*El Paradís Perdut / Paradise Lost*, cap. I, any 1667, de John Milton, 1608-1674, poeta purità anglès).

MIRADES D’ESPANT.

“Natatxa...tragué de la butxaca una lletra que em lliurà. La missiva anava adreçada a son pare i a sa mare i duia data del dia anterior. En lliurar-me-la, m’afità, amb expressió de tremenda desesperació. Mai no podré oblidar aquella espantosa mirada. M’adoní aleshores que Natatxa no havia copsat realment l’horror de la seva conducta fins aquell moment” (“*Humiliats i ofesos*”, 1861, de Fiodor N. Dostoievski, 1821-1881, escriptor rus).

“Els ulls del *barman* es tornaren com a plats i l’nou de la gola començà a bellugar-se-li d’ací cap allà com un pollastre sense cap” (“*Farewell, lovely / Au, nineta*”, de Raymond Chandler).

Jueus i catalans

Determinades actituds no és que em sorprenguin però crec que a alguns els caldria fer un “*mea culpa*”.

A les notícies vaig veure i escoltar les declaracions d’un home ja força grandet i català en la manifestació contra la contundent agressió d’Israel. Aquest senyor va dir que ja n’hi havia prou, que no hi havia dret –en una guerra rep qui menys culpa hi té, lògica pura i dura, però la indiferència política del poble també n’és culpable- i que tornessin als palestins tot el que els jueus els havien agafat. Llarga història per parlar-ne una bona estona.

Ara jo li preguntaria a aquest senyor, si és que se sent veritablement català i té dignitat davant la història del poble de Catalunya: Què feu vós, senyor, per enfrontar-vos a l’espoliació sistemàtica de Castella envers Catalunya, la qual fa segles que dura? Què feu vós per tornar a instaurar aquella Catalunya rica i plena, referent a nivell mundial de sobirania compartida amb el poble, la qual ens varen robar per la força de les armes? Què feu vós per enfrontar-vos a aquesta mentida quotidiana constitucional i a les mentides constants de “los demócratas de toda la vida con su característico talante”? Sabeu que som la nació sense estat odiada i espoliada que més paga de tot el món i la que rep menys a canvi? Sabeu on viviu? Sabeu què li va passar al poble jueu a la segona guerra mundial? Sabeu que si en Hitler hagués guanyat la guerra, els segons de la llista érem els catalans? Què punyeta esteu defensant ara? És que la ignorància us ha trastocat? Jo estic a favor dels jueus, no m’agrada la violència i les injustícies menys, però sóc dels que em mullo i tinc moros al costat de casa – l’Arafat era un terrorista, com en Franco, en Pinochet i d’altres – i planto cara a tots aquells que volen esborrar del mapa la Catalunya que estimem, la seva personalitat, el seu tarannà o fet diferencial; Planto cara als lladres, als expoliadors, als que no han demanat mai perdó, als colonitzadors, als hipòcrites, als que van de catalanecs i no es mulen ni sota la dutxa.

Amb els homes de pedra picada intel·ligents i amb els senyors, sempre m’hi he entès. Amb la banalitat i la ignorància, amb els que imposen “por cojones” la seva llei perquè és la seva i la única que val sense cap possibilitat de diàleg democràtic, amb tots aquests, no m’hi puc entendre perquè no es pot i no et deixen.

L’home, cal que sigui molt íntegre i savi per allò que... el poder podreix i el poder absolut podreix del tot. Tenim molts exemples, començant per la gran banca i continuant pel sistema capitalista i d’altres que no vull anomenar per no ferir conviccions i la bona voluntat de molta gent.

Els jueus tenen dignitat i un exèrcit per defensar-se dels Països Àrabs no democràtics que els volen exterminar. També als catalans, igual o pitjor, ens volen exterminar per tot allò que representa ésser diferents. Els provoquem al·lèrgia, no ens estimen, no ens volen entendre, fem nosa a aquest invent de la “Espanya unida” i a Europa. Tristement, però, ja a molts catalans no els queda dignitat ni valentia. No tenim exèrcit perquè hem de pagar el dels espanyols, tenim una nació espoliada, colonitzada, plena d’esclaus que no la defensen. Només defensen el seu estatut, l’economia particular i la família. Els altres, que s’espavilin. La majoria dels catalans han arribat a això, a aquesta trista realitat egocèntrica i super individualista, i en ésser davant de Catalunya en definitiva tan poca cosa, només serveixen per sortir al carrer a fer l’ànec en defensa dels colonitzadors.

Joaquim Pugnau Vidal

Membre de Catalunyaacció, militant del PRC (Partit Republicà Català) i deixeble del professor Raimon Panikkar.

La grisa vida a Castelló, un poble esclau

El problema és que entre els valencians, catalanistes inclosos, el que sobreabunda són inútils i tarats. Així de senzill.

Prop de ma casa hi ha penjades al balcó tres banderes espanyoles a temps complet, que es veuen molt. Pel carrer, distribuesc fulls a cotxes i portals (d'Amics de Joan Ballester i Canals o d'altres) i pos enganxines tot al voltant d'aquests cabrons. Ara mateix quasi que no tinc ni enganxines catalanistes per empastifar-los. Segur que el 80% de les que s'editen no s'enganxaran mai enlloc...per la nostra desídia col·lectiva. Me'n podríeu enviar de les que us en sobrin?

Els progres de Castelló i València, mentrestant, estan aquests dies en manis antiIsrael, molt ocupats. Si els diu res t'insulten, però per a ells Israel o EUA són el real enemic, Espanya deu ser la fera de la família. Pensar és massa cansat i cal fer el que fan els altres progres: per això estan programats, si penses ets un "friki". Progressia llefiscosa, previsible, ratllada, llanuda...

Aquest matí he dit filldeputa i xivato de Franco a un franquista en un bar (la Penya Barça) que deia que quan Franco i Aznar no hi havia atur. Amb paraules

mesurades per no caure en cap delictes però molt enèrgiques li he donat un escarment davant de tots. Un alcohòlic desvargat, segurament. Tots els altres (en part presumptament catalanistes, quasi que no han piulat). Cada mes tinc una "aferada" amb algú, normalment a bars i normalment per temes lingüístics. En aquest cas el tema ha estat directament polític.

Mentrestant, al treball, hi ha dos companys madrilenys, molt probablement pagats per Direcció (un fanàtic i corrupte del PP del qual he contat coses), que es dediquen a fer-me la vida impossible. També n'hi ha que obren la meua taquilla, em roben (5 euros, els pantalons de l'uniforme...) i m'escriuen coses al carnet, em pinten banyes a la foto. Un em segueix pel carrer, alguna volta (ell no viu a Castelló). Amb diners negres el PP compra gent per fer la vida impossible els qui tenen per dissidents més perillosos, a veure si perdem l'equilibri psicològic o cometem alguna violència i poden denunciar-nos o sancionar-nos. Guerra psicològica: "paranoia persecutòria". Gràcies a Déu no m'afecten gaire perquè me'ls veig venir. Ni ho coment amb quasi ningú, amb vosaltres perquè us tinc confiança.

Al meu balcó tinc una gran senyera penjada d'un pal, me la dugué ma filla de Barcelona, "reciclada" (arreplegada del fem), és gran de debò, però com és un novè la veuen els veïns i poc més. A Benicàssim ara no tinc gent rellogada, he penjat al balcó una senyera independentista. Ma filla petita, Núria, diu contínuament que les llevi, que no li fan gràcia les banderes. Això sí, quan té alguna festa de natalici, em demana diners. Però ara no tinc l'apartament llogat i em toca sobreviure amb 700 euros mensuals. Ara mateix me'n queden menys de 200 per acabar el mes. Jo no li'ls don normalment, perquè es comporta d'una manera que no m'acaba d'agradar, massa semblant a la de sa mare.

Mentrestant a la Índia els fanàtics hindús cremen esglésies i poblacions cristianes (allí els cristians solen ajuntar-se en aldees per protegir-se). Volia enviar-los algun ajut a través de la Societat Bíblica però no tinc per acabar el mes.

No hi ha ningú, cap "nacionalista", ni d'ERPv, ni de l'EIR, capaç de penjar una senyera fora de les festes de guardar (és a dir, la Magdalena). Són així d'arreplegats, de covards, de

mesquins, d'idiotes. El merda (no se'n pot dir una altra cosa) que està de regidor del Bloc a Castelló igual et parla del xafardeig de la Pantoja però no és capaç de dur una línia una mica ferma nacionalment. Això sí: escriu "déu" en minúscules, com si fos el Pravda. Igual que els d'"El Temps", que també ho fan. Per cert, li diuen de cognom Nomdedéu.

El meu millor amic a Castelló està tocat de l'ala (és bipolar, la muller autista), no és capaç de parlar en català a un cambrer romanès. Després, quan flipa, reparteix fulls que imprimeix dient que "cal la violència". Em toca "cuidar" d'ells. D'aquest tall de bojós. Em diran paternalista, però què hi puc fer? Els antifeixistes de Castelló, molt fashions, enganxen ferratines que diuen "50% d'odi, 50% de violència: 100% antifeixistes". En les manis bramen Visca Terra Lliure. La policia els deixa i el PP encantat: són tota una propaganda per a interminables majories absolutes peperes.

Al Principat potser no compreneu bé el grau d'imbecilitat dels valencians. Perquè sobretot és això: estupidesa pura, simple, crònica, vomitiva i profunda.

Ben cordialment,

Ricard Colom

Fototrampeig a la Serra de Tramuntana

La Conselleria de Medi Ambient adapta al Paratge Natural de la Serra de Tramuntana l'aplicació de noves tecnologies en el seguiment d'espècies

Un estudi realitzat mitjançant dispositius autònoms de fotografia ha enregistrat la presència de mamífers carnívors a la finca pública de Son Moragues i ha permès realitzar-ne un mapa de distribució i abundància

Un estudi de la Conselleria de Medi Ambient, realitzat mitjançant dispositius autònoms de fototrampeig, ha permès realitzar un mapa de distribució i abundància de mamífers carnívors a la finca pública de Son Moragues, propietat del Govern de les Illes Balears i inclosa en el Paratge Natural de la Serra de Tramuntana, gestionat per l'empresa pública Espais de Natura Balear, depenent de la Conselleria de Medi Ambient.

La metodologia emprada en l'estudi permet registrar la presència d'espècies esquivades sense haver de capturar-les, fet que estalvia un estrès innecessari als

animals.

Allarg de 2008, el Paratge Natural de la Serra de Tramuntana, en col·laboració amb l'Associació per a l'Estudi de la Natura, ha dut a terme un estudi sobre la distribució i abundància dels mamífers carnívors a la finca pública de Son Moragues.

Per a realitzar-ho, entre d'altres metodologies s'han emprat dispositius autònoms de fototrampeig o, el que és el mateix, càmeres fotogràfiques amb un sensor de moviment que activa la càmera quan un animal passa per davant d'aquesta.

Aquests sistemes permeten una autonomia de 360 hores de forma continuada de dia i de nit, fet que fa possible captar la presència de qualsevol espècie que passi per davant d'ells.

Gràcies a l'aplicació d'aquesta tec-

nologia i l'aplicació d'altres metodologies, com el seguiment de rastres i senyals, s'ha pogut realitzar un mapa de distribució dels mamífers carnívors presents a la finca pública de Son Moragues, on el mart (*Martes martes*) ha estat el mamífer carnívor més abundant i més dispers.

D'altra banda, l'estudi ha pogut detectar un nucli poblacional de moixos assilvestrats, així com un gran nombre de cabres assilvestrades. Ambdues espècies suposen una amenaça per a la biodiversitat de la finca pública, fet que condicionarà accions futures per al seu control poblacional.

Espoli fiscal El "plan E" de Zapatero, amb "E" d'espoli i "ñ" d'ecspaña

Una imatge val més que mil paraules. Aquí teniu el logo que el govern espanyol utilitza per anunciar el "plan E", que segons Zapatero ha de salvar l'economia. Els ultranacionalistes del PSOE són pastats al PP a l'hora de fer bandera dels trets d'identitat castellano-andalusos, i per poc que poden ens entaferren la "ñ" encara que no vingui a tomb. Si l'instituto Cervantes ja deixava ben clar amb el logo que el seu objectiu és exclusivament la promoció del castellà, tot i que ens ho fan pagar a nosaltres, ja ens podem imaginar en què consistirà el "plan E": en Escurar-nos les butxaques, en la simple i pura Espoliació fiscal dels Països Catalans a fi d'afavorir els privilegiats castellans, andalusos, extremenys, etc...

Notícia de la Toscana

La Toscana, l'antic Gran Ducat dels Medici i dels Lorena, i per a molts la regió més bella de la península Itàlica, és un dels països europeus que han vist com la seva coneixença i difusió cultural s'ha vist molt incrementada en els darrers decennis, mercès, principalment, a la indústria turística, però també a la cinematogràfica (films com *Una habitació amb vistes*, de James Ivory, *Un abril encantat*, de Mike Newell, *Bellesa robada*, de Bernardo Bertolucci o *Sota el sol de la Toscana*, de Audrey Wells han mostrat amb profusió les excel·lències paisatgístiques toscanes, a més de presentar-nos un espai geogràfic concret que sembla esdevenir una mena d'Arcàdia feliç per als personatges de les pel·lícules esmentades). De la mateixa manera, les agències turístiques ofereixen amb escreix viatges i visites a les ciutats principals de la regió (sobretot Florència, la capital, però també Pisa i Siena, sense oblidar la petita però increïble ciutat medieval de San Gimignano, coneguda per les seves catorze torres que es conserven en el seu centre històric).

La terra de l'antiga i misteriosa civilització etrusca té molt a oferir. Bressol del Renaixement, el seu dialecte romànic, en la seva modalitat florentina, esdevingué base de la llengua literària italiana (l'obra dels grans escriptors toscans, Dant, Petrarca i Boccaccio en fou un element

decisiu). El país va ésser, durant segles, un centre cultural i artístic de primer ordre (la pintura toscana, amb grans mestres, és mundialment famosa), especialment pel que fa a la Florència dels Medici (família de notables florentins amb una gran visió política, artística i cultural, com ho demostren les tres centúries en què governaren la ciutat i bona part de la regió, el mecenatge que exerciren amb un bon nombre d'artistes, entre els quals dos genis com Leonardo de Vinci i Miquel Àngel Buonarroti, i la construcció de la meravellosa Galeria dels Uffizi, museu instal·lat en el palau homònim i que alberga moltes i impressionants obres d'art, que van des de pintures de Giotto i Botticelli fins a peces de Tiziano i Caravaggio, passant per creacions de Leonardo, Rafael i Miquel Àngel).

Tota la capital toscana és plena de joies arquitectòniques i escultòriques (a banda de la citada Galeria, la Catedral, amb la grandiosa cúpula de Brunelleschi, el Baptisteri, amb les seves tres magnífiques portes, el Campanar de Giotto, les obres del genial Buonarroti exposades a la Galeria de l'Acadèmia, entre les quals és ineludible esmentar el portentós David, el Palau Vell, el Palau Pitti, l'església de Santa Maria la Novella, la basílica de la Santa Creu, etc.), sense oblidar alguns ponts magnífics sobre el riu Arno (sobretot l'extraordinari Ponte Vecchio).

Una altra de les admirables ciutats de la contrada és Siena, rival política i militar de Florència a la Baixa Edat Mitjana (en aquella època les lluites i rivalitats entre les ciutats – estat transalpines eren constants). D'antuvi, el que més hi destaca és la Plaça del Camp, única en el món pel seu dibuix en forma de petxina i el trespel de maons (és ací on té lloc l'espectacular *Pali* o carrera de cavalls sense sella, que es realitza al llarg del perímetre de la plaça). En aquest lloc s'hi troba el Palau Públic, seu de l'Ajuntament i del Museu Cívica, que conserva nombroses pintures i frescos d'artistes de l'Escola de Siena (s. XIII – XIV), amb Simone Martini com a màxim representant. No podem deixar d'esmentar, tampoc, la Catedral (a mig camí entre el romànic i el gòtic) i el Baptisteri.

Tot parant esment a Pisa, l'evocació de la qual és tostemps obligatòria, hem de dir, com a referent històric, que fou, durant els segles XI i XII, una de les majors potències marítimes de la Mediterrània (amb l'ajuda catalana, arribà a ocupar breument Mallorca durant l'any 1114). L'anomenada Plaça dels Miracles, on es troben els grans monuments que la fan famosa, és el principal atractiu artístic i cultural de la ciutat. Aquí, la vista s'esplaia amb l'esplèndida catedral romànica, el grandios Baptisteri, de Nicola Pisano i, finalment, la famosí-

sima i singular Torre inclinada, obra de Bonanno Pisano.

Altres ciutats importants de la Toscana són Lucca (els orígens de la seva catedral es remunten al segle VI) i Livorno (la Liorna catalana, objecte d'algunes dites en la nostra llengua, com "ves-te'n a Liorna", o "a Liorna, qui hi va no torna". Aquesta darrera té una important activitat portuària i és famosa per la seva Acadèmia naval. Hi ha més petites ciutats i pobles que podríem citar, i que constitueixen un recorregut artístic – cultural d'allò més interessant, com Arezzo (lloc de naixença de Petrarca), Grosseto, Pistoia, Prato, Massa, Fiesole, Carrara (coneguda com la capital del marbre), Vinci (el poble on va néixer Leonardo), etc. Però arribats en aquest punt, i per no allargar-nos-en més, tan sols ens lleu evocar que Túscia (l'antic nom de la regió, que deriva de tusc o etrusc), amb unes costes que alternen penyalgats rocallosos amb badies i platges encisadores, envoltades de frondosos pinars i, cap a l'interior, amb turons suaus i ondulants coronats per xiprers majestuosos i un clima mediterrani temperat, ha estat sempre una terra molt cobejada, la qual cosa, a diferència de les immenses riqueses culturals, no és gens sorprenent, sinó que, més aviat, fóra quelcom inherent a una senzilla i aclaparadora harmonia.

Andreu Salom i Mir

La Conselleria de Medi Ambient condicionarà el torrent de sa Síquia, a Palma, per solucionar els problemes de capacitat al seu pas pel Pla de Sant Jordi

Els representants d'ASAJA s'han reunit avui amb el conseller, Miquel Àngel Grimalt, per reclamar aquesta actuació al departament autonòmic

La Conselleria de Medi Ambient, a través de l'Agència Balear de l'Aigua i la Qualitat Ambiental (ABAQUA), actuarà en un tram del torrent de sa Síquia, de 1.200 metres de longitud al seu pas pel Pla de Sant Jordi (Palma) per solucionar els problemes que provoca el seu cabal cada vegada que es registren pluges intenses com les dels darrers dies.

Així ho ha anunciat el conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, durant una reunió que ha mantingut avui amb tècnics de l'empresa pública palmesana EMAYA i representants de l'organització agrària

ASAJA, encapçalats pel seu president, Gabriel Company, per tractar els problemes de capacitat de l'esmentat torrent i les seves conseqüències sobre els conreus del Pla de Sant Jordi. Durant la reunió, Grimalt ha estat acompanyat pel director general de Recursos Hídrics, Isidre Canyelles, i per la directora executiva de l'ABAQUA, Margalida Miquel.

La Conselleria actuarà sobre un tram de 1.200 metres de longitud, que prèviament serà netejat de vegetació durant les properes setmanes. A partir del mes de maig, EMAYA procedirà a retirar les canonades existents actualment dins el llit del tor-

rent i durant l'estiu d'enguany la Conselleria de Medi Ambient iniciarà les obres de condicionament de tot aquest tram amb un pressupost aproximat de 800.000 euros. Amb les neteges imminents, el torrent ja estarà, a l'estiu d'enguany, en millors condicions per conduir cabals importants d'aigua. Després de les obres executades per l'ABAQUA, consistents en el reforçament del llit amb formigó, el tram estaria condicionat del tot al final de l'estiu.

Les obres en aquesta part del torrent de sa Síquia donaran continuïtat a les ja finalitzades en el tram anterior, de 800 metres

de llargària, que consistiren en el condicionament de llit i murs amb formigó, projecte que comptà amb un pressupost de 2 milions d'euros. Aquelles obres, en un tram més curt,

foren més cares perquè fou necessari actuar sobre tots els murs. A les obres que executarà l'ABAQUA durant el proper any, la major part dels murs ja està feta.

Don Bosco: un sant arquetip

El mes de gener en el món de la Família Salesiana està dedicat al seu Fundador, don Bosco, del qual aviat farem el bicentenari del seu naixement (1815-2015).

En una societat laica, secular, plural, laica, democràtica, té sentit parlar d'un sant? Quan un sant pertany a un gremi o entitat eclesiàstica, jurídica amb seu o féu a Roma? Quan avui dia es parla d'un altre cristianisme és possible puix que estem el final del cristianisme convencional?

Don Bosco té alguna cosa a dir?

Una de les característiques de don Bosco va ser coherent amb si mateix. Això el va portar a tenir un ull pedagògic o pedapsicogog molt profund, vital. Va arribar a l'essència de tot ésser humà: "No és suficient estimar els joves, cal que ells se n'adonin". Va estimar i va ser estimat.

Des de la psicologia profunda, en aquest cas junguiana, Don Bosco ha esdevingut un arquetip, emergent de l'inconscient col·lectiu. Jung descriu un arquetip com "un patró de comportament instintiu", observant a més, que "hi ha tants arquetips com situacions típiques de la vida". És a dir, la repetició interminable ha gravat aquestes experiències en la nostra constitució psíquica". Posa com a exemples, de situacions arquetípiques, entre altres: el naixement i la mort, el vincle entre mare i fill, com també els herois de les gestes històriques.

Don Bosco és un patró o arquetip d'on emergeix forces en el nostre interior que permeten superar situacions conflictives, crisis emergents o d'altres moments vitals. Per tant, don Bosco no és cap mag ni força tel·lúrica, però sí que un vincle amb la seva significació no tant pel que va dir o va fer, sinó de l'Esperit que el va portar a dir i a fer allò pertanyent al seu moment històric. Un home ple d'energia còsmica, de fluïdesa en l'alteritat. De comprensió dels altres, i d'un amor ample com les arenes del mar.

O també es pot considerar l'arquetip com les imatges primordials o figures arquetípiques que s'activen i revesteixen una

tonalitat emocional derivada de la personalitat. Això es dona quan es desenvolupa una situació emocional que correspon a un arquetip determinat. I quan el nivell arquetip de l'inconscient col·lectiu es veu implicat en una situació, aleshores es produeix una intensitat emocional així com una tendència a l'expressió simbòlica. Aleshores és quan Don Bosco es veu, es viu com qui inspira. I pot aparèixer àdhuc en els somnis imatges que revelen aquest contingut.

És cert, i així la història ho confirma, Don Bosco és fill del seu temps i un temps molt concret tant políticament com religiosament i socialment. Ell, home avançat als seus temps, que pot significar viure el present en pregonesia on el passat i el futur hi són ja presents, va fer ús d'allò que li anava millor per als seus objectius. Una teologia mariana, una teologia eucarística, les devocions populars i una gran empena missionera... tots els mitjans que tenia al seu abast i que don Bosco va donar a conèixer. Un Déu providencial i amorós. Ara bé, els temps han canviat. A més, després d'un Vaticà II, quan don Bosco va viure el Vaticà I, ens porta a considerar tota l'espiritualitat salesiana o millor dit, bosquina per poder respondre als signes dels temps.

Fa 150 anys (1859) que don Bosco va fundar la Congregació Salesiana. I Salesiana de Sant Francesc de Sales per la seva delicadesa, paciència i amor als altres. I així, transformat per don Bosco, tenim l'espiritualitat o interioritat bosquiana.

Don Bosco avui en dia seria un home que cercaria aquells mitjans adients per comprendre millor la joventut. No aniria certament a altes especulacions sinó a una recerca de la interioritat de la persona. Una interioritat a enriquir. Una interioritat a desenvolupar. Una interioritat que fes el seu procés de creixement, superant les diferents etapes per tal de madurar la persona. Crec, en el meu entendre, que faria ús de la psicologia profunda i transpersonal com a camins per a la recerca de la Veritat Interior...

Una psicologia profunda i

transpersonal aplicada al Sistema Preventiu. On la raó o la raonabilitat juntament amb aquesta interioritat o espiritualitat o religiositat estarien embolcallades per l'afecte, l'estimació, l'amor. Un amor no reduït a les emocions, sinó un amor a tota la persona amb gran respecte i sobre tot, d'una autèntica i sincera alteritat. Un avanç dels drets humans? Probablement. Però don Bosco no va pensar-hi mai..

Don Bosco fa sorgir aquest arquetip d'ancià savi, d'home emprenedor. L'arquetip de Crist que integra totes les dimensions humanes. Una visió holística. Per això la psicologia profunda continua en el trajecte de la psicologia transpersonal. Don Bosco treballaria els diferents nivells de consciència a fi que el jove o la jove poguessin arribar al nucli del seu interior: ser ell/ella mateix/a. Transpersonal o transcendir la pròpia consciència tant conscient com individual per anar a la inconscient individual com col·lectiva per tal de fer eflorar o emergir l'Ego Còsmic, Universal, Amorós que tot ésser humà té en el seu profund interior que és universal o U amb la Totalitat.

No debades, el Capítol General 26, iniciat fa un any (23 de gener) i conclòs per al mes d'abril del mateix any, va prendre com a lema, *Da mihi animas caetera tolle*, que en una traducció actual, podria ser: *Doneu-me tota la persona i deixeu les altres coses*.

Avui dia la recerca d'interioritat és al carrer. Les persones tenen set de saviesa. Volen mestres vius. don Bosco és un Mestre viu i actual sempre que hi hagi una lectura d'acord al paradigma actual.

La joventut està assedegada de la Veritat i la cerca, però on són les fonts?

La Família Salesiana és una Font amb el seu gran arquetip: don Bosco, manifestat en els seus membres actius, coherents i a l'estil bosquià.

jpatuel@copc.es

Galícia

Vaig començar l'any 2009 a Eivissa, però el dia 1 vaig volar amb la meua família a Galícia, concretament a la seua capital, Sant Iago de Compostel·la. Havia sét un parell de vegades en aquell país cèltic, però no hi havia transitat mai tant com durant aquests primers set dies de 2009. El gallec té una gran força social, però perduren molts comportaments diglòssics. Hi ha hagut un canvi de govern que ha alterat moltes coses, almenys pel que fa a la mentalitat de part de la societat gallega. I ara tornen a ser a les portes d'unes eleccions (l'1 de març). El país és analitzat amb agilitat i gràcia per Suso de Toro (jo us recomanaria el llibre "Outra Galiza", publicat per Edicions Xerais): envaïts molt aviat, separats tant com l'Estat espanyol ha pogut, de la germana Portugal, forçats a l'emigració i arraconats a la perifèria, el galleguisme, el nacionalisme gallec modern ha anat sembrant-hi la llavor de la dignitat i del canvi. Esperem que la llavor es consolidi a les pròximes eleccions. Com esper, de tot cor, que es pugui consolidar també a les illes Balears. Perquè nosaltres i els gallecs, de perifèries, en sabem alguna cosa...

Bernat Joan
08.01.2009

IB3, pel bon camí

Durant molts anys he sintonitzat Catalunya Ràdio i TV3. Encara ara ho faig, però ho combino cada vegada més, amb IB3. En el temps del PP d'en Matas tant la ràdio com la televisió em feren la sensibilitat que du aparellada la voluntat de viure dignament en la meua llengua, el català i de voler rebre una oferta audiovisual i informativa de qualitat. Per altra banda comprovo amb un cert pesar que els meus fills trien cada vegada més les ràdios i televisions espanyoles. Són ben lliures de fer-ho. Val a dir, però que varen haver de renunciar, se'ls privà de la llibertat, de veure el C33 per mor de l'autonòmica.

Al meu veure, la normalització del nostre estatus de ciutadans espanyols és cada vegada més patent, tant pel que fa a l'ús social del castellà com pel que fa a l'objectiu permanent de convertir el nostre territori, insular i singular, en província plenament integrada als interessos de l'Estat. També els lingüístics i audiovisuals.

Reconec per tant l'esforç que han de procurar els responsables d'oferir-nos una televisió o una ràdio digna i de qualitat en la nostra llengua. El desavantatge és enorme. L'encert en la incorporació del periodista Antoni Basses com a corresponsal d'IB3 a Washington demostra que es vol anar pel bon camí. Qui hagués dit fa tres anys escoltant la televisió i ràdio autonòmiques en mans del PP que això podria esdevenir mai? Enhorabona i gràcies doncs, però tengueu per ben segur que no vos sortirà gratis: doblaran esforços per neutralitzar qualsevol progrés cap a la normalització política de la nostra nació. I la incorporació d'en Basses ho és. Ja ho saben.

Joan Vicenç Lillo i Colomar

Nens palestins són posats com a escut humà

La gent és molt manipulable i com més censura hi hagi (i Hamàs és censura pura i dura), més manipulable serà. A Israel hi ha més llibertat de premsa que a ca nostra. Hi van a viure multitud d'àrabs i de gent de tot Àfrica: comunistes, gais, feministes, refugiats de les massacres islàmiques... Això no ho diuen els putos mass media, però tampoc la nostra esquerreta, que sembla teledirigida per aquests putos mass media per criminalitzar Israel i silenciar els genocidis islamistes. Estic convençut que tot plegat ens costarà molt car, a Occident. Vindrà un temps que els fills de tots aquests progres rutinaris i llanutes cagaran en l'estúpida autoimmoladora dels seus "esquerrans" pares i mares: quan hauran d'acceptar les prohibicions islamistes a ca nostra, o el terrorisme islàmic....

No donem suport indirecte, amb manifes anti-Israel, a governs d'extre-

ma dreta com Hamàs. Els aliats també bombardejaren població civil alemanya durant la 2ª Guerra Mundial, per ex. arrasaren Dresden... però no per això hauríem de criminalitzar-los a l'estil que ara fan amb Israel. És un desastre que també morin civils, però la població de Gaza és de més d'un milió d'habitants, per tant 900 morts, de la qual la meitat militars, tampoc no és "un genocidi". Un genocidi és quan hi ha voluntat de genocidi i Israel sol tenir alta tecnologia i va a matar dirigents de Hamàs. A diferència de Hamàs, que durant anys dispara a objectius civils israelians, un fum de míssils cada dia, i això ho diuen amb la boca petita els nostres corruptes mass media.

<http://www.racocatala.cat/forum/llegir.php?idf=1&fil=79816>

rodriguez.bloc.cat

Bernat Joan denuncia que el govern espanyol incompleix els acords sobre el català a Europa

Bernat Joan ha afirmat que és cert que l'Estat espanyol incompleix els acords sobre l'ús del català a Europa, com informen avui diversos mitjans de comunicació. El secretari de Política Lingüística de la Generalitat ha qualificat de **'fracàs absolut'** els requeriments que s'han fet al govern de l'Estat per tal que assumeixi les seves responsabilitats en aquesta matèria des del marc del protocol de col·laboració signat pels governs de Catalunya, Euskadi, Galícia i les Illes Balears.

Bernat Joan ha assegurat que **'els ciutadans que s'han adreçat en català a la Unió Europea han rebut resposta en català'**. Però aquestes traduccions, ha afegit, **'han anat a càrrec de la Secretaria de Política Lingüística'**.

Per tal de millorar l'estatus del català a la Unió Europea, Bernat Joan ha anunciat que des de la Secretaria de Política Lingüística s'ha impulsat la participació i la revitalització de la Network to Promote Linguistic Diversity (NPLT), en la qual hi participen també els governs d'Escòcia, Gal·les i Irlanda, entre d'altres.

Sembla que els anys i anys de llançament de míssils contra població civil jueva no hi fan res ni cal esmentar-los.

Ni el caràcter feixista de Hamàs. Fer mut i a la gàbia hi és políticament correcte.

Ni que davant les costes tarragonines fins a Vinaròs hi ha petroli espoliat per Espanya, per a gent com a vosaltres Israel és més enemic que Espanya, tanmateix la que ens roba i mata és Espanya i Israel podria ser un potencial aliat front a Espanya. Tot això tant us fa senzillament perquè no sou independentistes, i us en dieu i emboliqueu la troca.

Visquen els jueus i el dret a un Estat propi segur i protegit, muira Hamàs i el feixisme. Visca la llibertat i mort a les dictadures islamistes i totalitàries!!

Queixa a TV3ZP

Benvolguts senyors,

Veig que les notícies que vostès ofereixen sobre el conflicte entre àrabs i israelians és totalment parcial, descaradament a favor de la causa àrab. Durant molt de temps, els terroristes d'Hamàs (als qui vostès qualifiquen de "milicians", cosa que no farien mai amb un activista d'ETA) han estat llençant entre 80-90 míssils diaris, diaris!, contra territori israelià, destruint cases, hospitals, escoles... assassinant i ferint infinitat de civils israelians; i vostès no han parlat del tema, no hi deien res, o pràcticament res, semblaria que matar jueus és la cosa més normal del món. Però quan Israel, davant la passivitat internacional, ha decidit posar fi a aquests atacs terroristes (que no pas milicians), vostès posen el crit en el cel, i no paren de dir que si Israel ataca una escola, que si mata tants palestins... Això NO és informació objectiva, i aquest mitjà de comunicació el pago jo amb els meus impostos, i per tant EXIGEIXO que sigui el més neutral possible, i que doni tota la informació. I si no els agrada la neutralitat, no treballin per un mitjà públic català, demanin feina a Al-Jazira.

Paguem "imposts de guerra" també a fora de l'Estat espanyol?

TV3 és totalment parcial, i no diu la veritat: caldria que els mitjans diguessin la veritat, que cada dia han caigut sobre població israeliana de l'ordre d'entre 80-90 míssils, diaris!, i que per això Israel no ha tingut més remei que anar a cercar els terroristes, car la comunitat internacional ni ha mogut un dit davant les agressions yihadistes. I em plantejo qüestions: com és que la Unió Europea paga els funcionaris palestins amb el nostre diner?, no tenen per pagar els seus funcionaris, ni per fer hospitals ni per donar de menjar la gent, però SÍ que tenen milions d'euros per tirar cada dia 80 míssils contra Israel durant setmanes, mesos...? Pagarem els europeus amb els nostres impostos els funcionaris que, des de ja, tallaran mans i crucificaran gent? Jo no en vull ésser còmplice, i pens que caldria escriure a la UE per demanar que no els enviïn els nostres diners a aquesta gent; que si tenen diners per míssils i armes de tota mena, també en tenen per menjar i salaris.

El silenci còmplice de l'esquerra

El règim iranià contra els drets humans: on estan les manifestacions de suport als represaliats?

<http://www.racocatala.cat/forum/llegir.php?idf=1&fil=79659>

rodriguez.bloc.cat

Antisionistes o islamonazis?

La gran diferència entre els islamonazis i els qui no ho som és que nosaltres volem la pau i ells la venjança.

No volen la pau sinó eternitzar la guerra i les massacres de civils dels dos bàndols.

Als islamonazis d'Iran i els seus gossos: Hamàs i Hezbol·là, no els interessa la pau, perquè ells volen la victòria, una victòria mística perquè tenen una visió religiosa fanàtica del conflicte, de fet una visió racista, hitleriana. És un conflicte que difícilment poden guanyar, però també que difícilment poden perdre del tot. Per tant, opten per eternitzar-lo i traure'n rèdits polítics, igual que fa el PP i l'espanyolisme amb el conflicte amb ETA.

Islamnazisme i pensament políticament correcte: <http://www.youtube.com/watch?v=lrUT-Lli2B0&eurl=>

A la Guerra 1936-39, els jueus lluitaren per la República i els musulmans per Franco. Com no podia ser d'una altra manera. I així els ho paguem. Per cert, com és que en Franco no reconegué l'Estat d'Israel i en canvi rebia Saddam Hussein i Arafat parlant sempre de "la tradicional amistad que une a España con los países árabes"?

Sens dubte se'n recordava dels seus mercenaris que allistà al nord d'Àfrica per a la guerra i que tenien llibertat legal de saquejar (els nostres majors se'n recorden de la por que la gent i especialment les dones tenien d'aquests "moros" que fins i tot tallaven caps de la població civil republicana per arrancar-los les dents d'or).

I com és que fins ara mateix l'Estat espanyol suposadament democràtic ha estat pagant les pensions als mercenaris marroquins que van intervenir del costat nazi?

Tant la família d'Aznar com la de Bush i la d'Arafat foren antisemites i pronazis durant els anys 30 i part dels 40.

"Las colonias de judíos y sus compadres. Esa clase de sujetos son perfectamente despreciables" (Manuel Aznar, abuelo de José María Aznar, antisemita y destacado alto cargo franquista).

Nou president als USA

Compatriotes: Sóc avui aquí i em sento molt humil davant la tasca que ens espera, agraït per la confiança que m'heu donat, conscient dels sacrificis que ens transmeten els nostres avantpassats. Dono les gràcies també al president Bush pel seu servei a la nostra nació, i per la generositat i la cooperació que ha demostrat al llarg d'aquesta transició.

Ja són quaranta-quatre els nord-americans que han prestat jurament presidencial, paraules que hem sentit en moments de prosperitat però també en les aigües calmades de la pau.

De tant en tant, però, el jurament s'ha de prendre en moments de tempesta. En aquests moments, els Estats Units ha seguit endavant no només gràcies a les capacitats o a la tasca dels alts càrrecs, sinó gràcies a nosaltres, al poble, tots els qui ens hem mantingut fidels als ideals dels nostres avantpassats i fidels als nostres documents fundacionals.

Així ha estat, i així ha de ser ara, amb aquesta generació de nord-americans.

És ben sabut que ens trobem en plena crisi. La nostra nació/país està en guerra, contra una xarxa de gran abast de violència i d'odi. La nostra economia està molt afeblida com a conseqüència de la cobdícia i la irresponsabilitat d'alguns, però també ha estat un fracàs col·lectiu a l'hora de prendre decisions difícils i preparar el país per una nova època.

S'han perdut moltes coses, feines, empreses. La nostra sanitat costa massa, la nostra educació fracassa, i cada dia és més evident que les maneres en què fem servir l'energia enforteixen els nostres adversaris i amenacen el nostre planeta.

Són indicadors de crisi, basats en dades i estadístiques. Tot i que és més difícil de mesurar, la confiança s'ha anat enfonsant, aquesta por persistent que els Estats Units estigui en declivi i que la pròxima generació no haurà d'apuntar tan alt.

Avui us dic que els reptes que tenim són reals. Que són greus i que són molts. Que no podem encarar-nos-hi fàcilment o amb un termini breu. Però tot i això, hi farem front.

Avui ens reunim perquè hem triat l'esperança i no la por, la unitat de propòsit i no el conflicte i la discòrdia.

Avui hem vingut a proclamar la fi dels greuges i de les falses promeses, les recriminacions i els dogmes que durant massa temps han ofegat la nostra política.

Continuem sent una nació jove, però com diu l'Escriptura, ha arribat el moment

de deixar de banda les infantilitats. Ha arribat el moment de reafirmar el nostre esperit de resistència, de triar la nostra millor història, de tirar endavant aquest do preciós, aquesta noble idea, transmesa de generació en generació: la promesa que ens ha donat Déu que tots som iguals, lliures, i que ens mereixem una oportunitat per poder satisfer la nostra felicitat.

Reafirmant la grandesa de la nostra nació, entenem que la grandesa no és dóna per feta. Cal guanyar-la.

El nostre viatge no ha estat mai ple de dreceres i no ens conformem amb poc. No ha estat el camí d'aquells que es rendeixen fàcilment, d'aquells que s'estimen més el lleure que la feina o que busquen només els plaers de la riquesa i la fama. Són els qui assumeixen riscos, els protagonistes, els creadors -alguns han tingut èxit, però alguns altres han anat treballant a l'ombra-, els qui ens han portat fins al llarg camí cap a la prosperitat i la llibertat.

Per a nosaltres van fer les maletes amb les poques coses que tenien i van viatjar a través dels oceans a la recerca d'una nova vida.

Per a nosaltres han treballat en situacions difícils i es van instal·lar a l'oest i van treballar la terra.

Per a nosaltres van lluitar i van morir, en llocs com Concòrdia i Gettysburg, Normandia i Khe Sanh.

Una vegada i una altra, aquests homes i dones han lluitat, s'han sacrificat i han treballat fins a trencar-s'hi les mans perquè poguéssim tenir una vida millor. Ells van veure uns Estats Units tan grans com la suma de les nostres ambicions individuals, més grans que totes les diferències de naixement, riquesa o facció.

Aquest és el viatge que continuem avui. Continuem sent la nació més poderosa i pròspera de la terra. Els nostres treballadors no són menys productius que abans que no comencés la crisi. Les nostres ments no són menys imaginatives, els nostres béns i serveis es necessiten igual que la setmana passada o el mes passat o l'any passat. Les nostres capacitats segueixen sense disminuir. Però el temps de mantenir sense canviar, de protegir els nostres interessos reduïts i de posposar les decisions poc plaents, ha passat. A partir d'avui, hem de reanimar-nos, treure la pols i començar a treballar per refer els Estats Units.

Per tot arreu on mirem hi ha feina per fer. L'estat de la nostra economia exigeix accions ràpides i dràstiques i actuarem, no només per crear nous llocs de treball, sinó per posar una nova base de

creixement. Construirem ponts i camins, xarxes elèctriques i línies digitals que impulsin el nostre comerç i ens uneixin. Restaurarem la ciència i la posarem allà on pertoca, i enarborarem les meravelles tecnològiques per elevar la qualitat de la salut i abaixar els costos. Aprofitarem el sol, el vent i la terra com a combustible per als nostres cotxes i fàbriques. Transformarem les nostres escoles i universitats per cobrir les demandes d'una nova era. Tot això ho podem fer. I tot això és el que farem. Ara, n'hi ha alguns que es pregunten per l'escala de les nostres ambicions, que suggereixen que el nostre sistema no pot tolerar plans massa grans. Es recorden de poques coses. Han oblidat el que aquest país ha fet, el que homes i dones lliures poden assolir quan la imaginació s'uneix amb propòsits comuns i la necessitat del valor.

El que els cínics no poden entendre és que el sòl sota els seus peus ha canviat, que els arguments polítics rancis que ens han consumit durant tant de temps ja no són aplicables.

La pregunta que ens fem avui no és si el nostre govern és molt gran o molt petit, sinó si treballa, si ajuda les famílies a trobar feina amb un salari decent, un sistema de salut que poden costejar, una jubilació digna. Si la resposta és sí, intentem seguir endavant. Si la resposta és no, els programes acabaran. I els qui fem servir els diners públics haurem de retre comptes, gastar sàviament, reformar mals hàbits i fer els nostres negocis obertament, perquè només llavors podem

restaurar la confiança vital entre la gent i el seu govern.

Tampoc és per a nosaltres la pregunta de si el mercat és una força del bé o del mal. El seu poder de generar riquesa i expandir la llibertat no té comparació, però la crisi ens ha recordat que sense un ull observador, el mercat pot sortir del control, i que un país no pot prosperar molt de temps quan afavoreix només els pròspers. L'èxit de la nostra economia sempre ha depès, no només de la mida del nostre producte interior brut, sinó de l'abast de la nostra prosperitat, de la nostra habilitat d'estendre les oportunitats a cada cor disposat, no per caritat sinó perquè és la ruta més segura per al nostre bé comú.

Pel que fa a la nostra defensa comuna, rebutgem com a falsa l'opció entre la nostra seguretat i els nostres ideals. Els nostres pares fundadors, que van fer front a perills que poc podem imaginar, van dissenyar un capítol per assegurar el govern de la llei i dels drets de l'home, un capítol estès per la sang de generacions. Aquests ideals encara il·luminen el món, i no renunciarem a ells pel bé de la conveniència. I per a tota la resta de la gent i els governs que ens estan veient avui, des de les grans capitals a la petita vila on va néixer el meu pare: sapigueu que els EUA és amic de tots els països i de tots els homes, dones i nens que busquen un futur de pau i dignitat, i que estem preparats per liderar-lo una vegada més.

Recordeu que generacions anteriors

van derrotar el feixisme i el comunisme, no només amb míssils i carros de combat, sinó amb aliances sòlides i conviccions duradores. Van entendre que el nostre poder per si sol no es pot protegir, ni ens dóna la llibertat de fer el que vulguem. En canvi, sabien que el nostre poder creix mitjançant l'ús prudent, la nostra seguretat emana de la justícia de la nostra causa, la força del nostre exemple, de les qualitats atenuades de la humilitat i la moderació.

Som els conservadors d'aquest llogat. Guiats per aquests principis, una vegada més podem fer front a aquestes noves amenaces, fet que demana esforços majors, una major cooperació i entesa entre els països. Començarem traspasant responsablement Irac als seus pobladors i forjant una pau durament guanyada a l'Afganistan. Amb vells amics i ex-enemics treballarem incansablement per disminuir l'amenaça nuclear i l'espectre de l'escalfament del planeta. No ens disculpem per la nostra forma de vida, ni abaixarem la guàrdia i per als qui busquen induir el terror i la matança d'inocents, us diem que el nostre esperit és més fort i no es pot trencar, que no pot sobreviure, i que us vencerem.

Perquè sabem que la nostra herència diversa és una fortaleça, no una debilitat. Som una nació de cristians i musulmans, jueus, hindús i no creients. Estem modelats per tots els idiomes i cultures, venim de cada racó d'aquesta terra, i com que hem passat el tràngol amarg de la guerra civil i la segregació i vam sortir d'aquest capítol fosc més forts i més units, no podem evitar de creure que els vells odis passaran algun dia, que les línies de les tribus aviat seran dissoltes, que a mesura que el món es fa més petit, la nostra humanitat comuna es revelarà i que els Estats Units ha de jugar el seu paper marcant el començament d'una nova era de pau.

Amb el món musulmà busquem una nova forma de tirar endavant, amb base als nostres interessos i respecte mutus. Els líders mundials que busquen sembrar conflicte o culpar dels mals de la seva societat a Occident, han de saber que la seva gent els jutjarà pel que puguin construir, no pel que destrueixen. Els qui s'aferren al poder a través de la corrupció i l'engany i silencien els dissidents, heu de saber que esteu en el costat incorrecte de la història, però que us donarem la mà si esteu disposats

a desfer el puny.

A la gent dels països pobres, els prometem de treballar junts per fer que les seves granges prosperin i permetre que flueixin les aigües netes, per alimentar els cossos famèlics i les ments famolenques. I a aquelles nacions com la nostra que gaudeixen de relativa abundància, diem que no podem afrontar més la indiferència dels qui pateixen fora de les nostres fronteres, ni podem consumir els recursos del món sense tenir en compte els seus efectes. Perquè el món ha canviat, i hem de canviar amb ell.

Mentre analitzem el camí que es presenta davant nostre, recordem amb humil gratitud aquells nord-americans valents que, en aquest mateix moment, patrullen llunyans deserts i distants muntanyes. Ells tenen alguna cosa a dir avui, així com els herois caiguts que jeu a Arlington ens xiuxiuegen a través del temps. Els honorem no només perquè són els guardians de la nostra llibertat, sinó perquè representen l'esperit del servei, la disposició a trobar significat en alguna cosa més gran que ells mateixos. I és en aquest moment, un moment que definirà una generació, quan aquest esperit ha d'estar en nosaltres.

Perquè, per molt que el govern pugui i hagi de fer, és finalment en la fe i en la determinació dels nord-americans en què descansa aquest país. És l'amabilitat amb què tractem un estrany quan es trenca la presa, l'altruisme dels treballadors que prefereixen retallar les seves hores en comptes de veure un amic perdre la seva feina, el que ens fa veure a través de les nostres hores fosques. És el coratge del bomber de llançar-se per una escala plena de fum, però també la disposició dels pares de criar a un nen, allò que finalment decideix el nostre destí.

Els nostres desafiaments poden ser nous. Els instruments amb què hi fem front poden ser nous. Però aquests valors sobre els quals depèn el nostre èxit -el treball dur i l'honestetat, el valor i el joc net, la tolerància i la curiositat, la lleialtat i el patriotisme-, aquestes són coses velles. Aquestes coses són veritables. Han estat la força subjacent del progrés al llarg de la història. El que demanem és un retorn d'aquestes veritats. El que demanem ara és una nova era de responsabilitat, un reconeixement per part de cada nord-americà.

Tenim deures envers nos-

altres mateixos, el nostre país i el món, deures que no acceptem a contracor, sinó més bé amb alegria, sabent que no hi ha res més satisfactori per a l'esperit, tan definidor de la nostra personalitat, com donar tot el que puguem davant una tasca difícil.

Aquest és el preu i la promesa de la ciutadania.

Aquesta és la font de la nostra confiança, el coneixement que Déu ens crida per delinear un destí incert.

Aquest és el sentit de la nostra llibertat i creença, per què homes i dones i nens de totes les races i creences poden unir-se en celebració a aquest magnífic esdeveniment, i per què un home, el pare del qual fa menys de 60 anys podia no haver estat atès en un restaurant local, és avui aquí per prendre el jurament més sagrat.

Permeteu-nos marcar aquest dia en record de qui som i com de lluny hem arribat. L'any del naixement dels EUA, en els mesos més freds de l'any, una petita banda de patriotes es van aplegar prop de fogueres que s'apagaven a les ribes d'un riu congelat. La capital va ser abandonada. L'enemic avançava. La neu es barrejava amb la sang. En aquell moment, quan el resultat de la nostra revolució penjava d'un fil, el pare de la nostra nació va ordenar que es llegissin aquestes paraules:

"S'ha de dir al món futur que a les profunditats de l'hivern, quan no pot sobreviure res més que l'esperança i la virtut, la ciutat i el país, alarmat davant un perill comú, va venir per fer-hi front".

Els Estats Units, a les portes dels nostres perills comuns, en aquest hivern de les nostres privacions, recordem aquestes paraules eternes. Amb esperança i virtut, afrontem una vegada més els corrents gelats, i fem front a allò que porti la tempesta. Que els fills dels nostres fills diguin que quan ens van posar a prova, vam refusar d'acabar aquest viatge, de no tornar enrere, de no fallar, i amb els ulls fixats en l'horitzó i amb la gràcia de Déu, portem endavant el gran regal de la llibertat i el lliurem de manera segura a les futures generacions.

Gràcies. Que Déu us beneeixi.

Reproduït de
www.vilaweb.cat

Seguretat

Entesa exigeix la creació de la Policia Autònoma de les Illes Balears

Entesa per Mallorca ha proposat avui horabaixa en la creació de la policia autonòmica de les Illes Balears en una roda de premsa a Vilafranca, a la qual hi han participat membres de l'Executiva Nacional, els dirigents municipals del partit i dirigents dels partits municipals que donen suport a Entesa en la seva proposta.

Els nacionalistes recorden que "la reforma de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears preveu la creació i la posterior implementació de la Policia Autònoma". Per tant, dins la garantia del marc legal, ja és possible veure realitzat aquest compromís polític.

Segons Entesa per Mallorca "les Illes tenim un espai territorial, un model de comportament i unes problemàtiques ben definides per les quals és el lloc idoni per implementar un model de Policia ajustat a la nostra realitat".

Aquesta necessitat pot arribar a ser un element imprescindible si volem que el nostre model econòmic -el turístic- tenguim un valor afegit -el de la seguretat- que el faci atractiu i de qualitat, com no pot ser d'altre manera. La Policia Autònoma de les Illes Balears tindrà unes expectatives de futur ben magres si els partits en el govern no hi posen l'atenció que es mereix.

Des d'Entesa creiem que la creació del nostre propi cos policial pot produir un doble efecte positiu: el de tenir una policia especialitzada en els delictes més comuns dins el nostre territori i el de posar en valor la seguretat implementada que garanteixi la qualitat turística, per tot això, Entesa presentarà a tots els ajuntaments on hi és present mocions en aquest sentit per mitjà dels seus representants municipals, com a Muro, Sóller, Santa Eugènia i Lloret; o dels partits independents que li donen suport, com els de Santa Margalida, Ses Salines, Artà, Sencelles i Son Servera, entre d'altres.

Els dirigents del partit destaquen que "la creació del nostre propi cos policial pot produir importants efectes positius"

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Els jutges i fiscals forasters amics d'El (In)Mundo comencen a pensar-s'ho

Fins ara, cada vegada que un mallorquí víctima dels atacs constants i les permanents campanyes de difamació per part dels colonitzadors forasters d'El (In)Mundo recorria a la justícia colonial espanyola es trobava amb el fet que els jutges forasters prenen partit a favor de **Pedro J. Ramírez** i els seus seuaços (**Antonio Alemany, Juan Font...**).

Durant els últims anys tota la societat civil que s'ha significat en la defensa de Mallorca (organitzacions culturals, ecologistes, polítiques, empresarials, sindicals, religioses, etc.) ha patit d'una manera brutal els atacs indiscriminats i bèsties d'El (In)Mundo i és evident que si **Ramírez, Inda, Pery, Urreiztieta...** s'han atrevit a arribar tant lluny a l'hora d'atacar els mallorquins és perquè se sentien protegits i emparats per l'administració colonial de justícia a les colònies d'ultramar.

Plantar cara al fatxa foraster del PP, **Pedro J. Ramírez**, i denunciar davant els tribunals i les administracions les seves brutors i corrupcions com la piscina, la planta impressora i la redacció del diari il·legals té el preu de situar-se hom en el punt de mira de la "màfia" judicial forastera "amiga" del totpoderós **Ramírez** i de patir-ne la seva persecució.

Bé, fins avui i com a mínim en tres ocasions, la justícia colonial havia negat la raó a l'editor mallorquí **Pere Serra** cada vegada que havia denunciat una campanya d'atacs per part de **Pedro J. Ramírez**. Ara fa poc hi ha hagut la jutgessa **Francisca Ramis** que s'ho ha pensat una mica i que per primer cop ha decidit condemnar els seuaços d'El (In)Mundo per difamació. Ara veurem fins quan durarà això. Segurament això durarà com una flor d'estiu perquè resulta que aquesta mateixa jutgessa, titular del jutjat penal núm. 7, és la que el proper dia 27 de gener, tot coincidint amb el judici contra la **Paca** i el **Pepote**, ha de jutjar el **Lobby per la independència** per una denúncia del fiscal **Bartolomé Barceló** a instància del jutge foraster i gran amic d'El (In)Mundo, **José Castro Aragón**.

Reproduït de www.diaride-balears.cat Balears | Política

L'exdiputat del PP Joan Font, de Petra condemnat per difamació Haurà d'indemnitzar el president-editor de dB, **Pere A. Serra**, i el periodista d'UH **Juan Mestre** amb 6.000 euros per haver escrit un article injuriós dBalears | 13/01/2009 |

L'exdiputat del PP Joan Font Rosselló ha estat condemnat a indemnitzar amb 6.000 euros el president-editor del Grup Serra, **Pere A. Serra**, i el **redactor del diari Ultima Hora Juan Mestre** per una falta d'injúries amb publicitat. Els fets es remunten al 17 de novembre de 2004, quan Font publicà una article al diari El Mundo-El Día de Baleares en el qual desqualificava Serra i Mestre. El llavors dipu-

tat del PP explicà en el judici que havia pretès donar resposta a una nota publicada amb anterioritat en el diari Ultima Hora en la qual, i a parer seu, "se l'havia criticat de manera ferotge". La sentència recorda que **Pere Serra** és un personatge "amb una inherent notorietat pública" que, en contrapartida, ha d'acceptar "les opinions adverses" encara que li facin "mal, el sorprenguin o l'inquietin" –cosa que no passa amb el periodista Juan Mestre, com estableix la mateixa sentència. "Però això no significa de cap de les maneres que, en consideració al seu caràcter públic, aquestes persones quedin privades de ser titulars del dret de l'honor".

Segons la sentència, l'article "és un exabrupte de despit d'un càrrec públic, un diputat, que no acceptà els qualificatius sobre la seva persona o sobre la política que practicava". "S'ha de concloure –diu el document judicial– que l'article va ser escrit amb un inequívoc sentit de despit o de revenja, i això no està protegit per la **llibertat d'expressió** ni per la d'informació, ja que no existeix cap preocupació per la veracitat del que es diu ni cap intenció de contribuir a la formació d'una opinió pública lliure". "Allò que s'hi introdueix (a l'article) són conceptes objectivament desqualificadors, que no tenen res a veure amb la crítica racional i objectiva".

El veredict La vista oral va tenir lloc el 12 de desembre passat al Jutjat Penal número 7 de Palma, que dirigeix la magistrada Francesca Ramis. El veredict condemna Joan Font, com a autor d'una falta d'injúries, a la pena de vint dies de multa de 20 euros diaris i a indemnitzar amb **6.000 euros** **Pere Serra** i **Juan Mestre**, com també al pagament de les costes causades pròpies d'un judici de faltes. També s'hi declara la responsabilitat civil subsidiària per a les empreses editores del diari que publicà l'article difamatori. Les parts poden interposar un recurs contra la sentència en un termini de deu dies. **Pere Serra** i **Juan Mestre** hi han estat representats per l'advocat **Eduardo Valdivia**.

Pedro J. Ramírez, en cursa cap a l'omnipotència

Barcelona - Dimecres, 14 de gener de 2009 18:21

El Mundo ha estrenat en pocs dies un redisseny integral. No només ha canviat substancialment l'aspecte del diari en paper, sinó que també ha modificat les seves revistes i suplementos, així com l'edició electrònica. Aquests canvis són la culminació d'un procés iniciat per Pedro J. Ramírez fa cosa de dos mesos adreçat a augmentar el seu poder dins d'Unidad Editorial SL. Per fer-ho, ha iniciat una tasca laboriosa d'elaboració de discurs al llarg de les darreres setmanes, amb conferències significatives, com la del Foro de la Comunicación, en la qual va assegurar que "la marca és el missatge", tot parafrasejant la cèlebre cita de Marshall McLuhan "el mitjà és el missatge".

Rere aquest eslògan hi ha tota una elaboració segona la qual els grups editorials s'han d'agrupar sota una mateixa i única marca. I, si bé és cert que el en el panorama internacional hi ha nombrosos exemples d'aquesta tendència, en el cas de Pedro J. Ramírez pocs dubten que el que pretén és situar la resta de mitjans sota la seva influència directa.

La maniobra és reflex també del moment de crisi que viu el diari. El Mundo (com moltes altres capçaleres diàries) pateix un descens de venda d'exemplars i una acusada disminució de la publicitat. Això ha tingut entre d'altres conseqüències una baixada notable dels seus ingressos com a director, ja que una part significativa del seu salari correspon a un variable. Aquest context negatiu podria significar un menor pes específic del rotatiu en el conjunt de conglomerat editorial. Per això vol posar la resta de mitjans a treballar per la marca de la qual ell se sent amo i senyor. Pedro J. Ramírez pot perdre diners, o deixar-los de guanyar, però sap que el seu veritable capital és el de la influència.

mallorquí

per en què parles
castellà?

La Conselleria d'Agricultura i Pesca revaloritza el sector primari

El Departament de Mercè Amer quantifica els beneficis de l'agricultura i la pesca a les Illes Balears a banda de la producció d'aliments

El fet de tenir aliments frescos i propers, el manteniment dels ecosistemes i paisatges, la reducció de les emissions de CO₂, la prevenció d'incendis o la conservació del patrimoni genètic són alguns d'aquests reconeixements

La Conselleria d'agricultura i Pesca duu a terme des de fa mesos una tasca fonamental per assegurar la continuïtat de l'activitat del sector primari. Es tracta de quantificar i donar valor a tots aquells beneficis que l'agricultura, la ramaderia i la pesca aporten a la resta de la societat i de sectors econòmics, a banda de la producció d'aliments. Són les anomenades externalitats positives, que mai fins ara s'han tingut en compte, que no tenen assignades un valor mercantil i per les quals els pagesos i pescadors no reben cap compensació.

La idea sorgeix de la consideració del sector primari de les Illes Balears com a activitat econòmica estratègica, que excedeix l'estricta producció, distribució i comercialització d'aliments, i que fa una aportació a l'economia local (el PIB agrari representa menys del 1% del PIB de les Illes) que no reflecteix el seu pes real.

Els camps d'ametllers, les planes cereal·loles, els oliverars de muntanya o les pastures arbrades són espais amb un alt valor ecològic i paisatgístic que no poden ser considerats només des d'un punt de vista agroecològic.

Ara, des de la Conselleria d'Agricultura i Pesca es vol revaloritzar el sector primari reconeixent precisament totes aquestes externalitats positives. La responsable d'aquest Departament, Mercè Amer, entén que "la baixa rendibilitat econòmica actual fa necessària una reflexió sobre quines són les funcions que compleix el sector i esmentar que l'activitat agrària té algunes funcions alienes a la producció d'aliments però que són igualment interessants a nivell social, ambiental i cultural. Cal demostrar que l'activitat agrària proveeix la societat de tota una sèrie de bens i serveis diferents dels que serien la producció d'aliments i pels que no es

veu recompensada econòmicament"

La situació del camp a les Illes Balears

Els cultius propis de les Illes es divideixen en cultius de secà extensius (ametller, garrover, farratges i cereals) i cultius intensius (hortícoles, vinya i alguns fruiters). Així mateix, presenten gairebé les mateixes mancances i perills que les agricultures de la resta de territoris catalans: envelliment de la població, abandonament de cultius, augment de les despeses de producció, forta competència de l'exterior, minva de rendibilitat de les explotacions, especulació urbanística, aparició d'activitats d'oci i turisme lligades al medi agrari (caça, agricultura d'oci, senderisme), etc...

A més, la insularitat de l'agricultura de les Illes implica un augment substancial dels costos de transport dels adobs, dels pinsos i del combustible, i una dificultat a l'hora d'exportar els seus productes.

Actualment la superfície agrària útil de les Illes Balears representa un 40,7% de la superfície total. Des de la Conselleria es pretén evidenciar que en termes ambientals, per exemple, representa un percentatge molt important com per no ser comptabilitzada.

Les externalitats positives

Des de la Conselleria d'Agricultura i Pesca es parteix de la base que una activitat productiva tan antiga com l'agricultura té una gran quantitat d'externalitats positives totalment assumides per la societat, fins al punt de que aquesta no n'és conscient d'elles pel fet que sempre ha estat així.

Contràriament, moltes altres activitats principals de les Illes Balears com la indústria, el turisme o la construcció han sabut transmetre a la societat les seves externalitats positives: la creació de llocs de feina, la generació de riquesa o la funció de suport a d'altres subsectors que viuen d'a-

questes activitats principals com els "souvenirs" en el cas del turisme o els electricistes, fusters o lampistes en el cas de la construcció.

D'aquí neix la voluntat del Departament d'Amer de comptabilitzar tots aquests aspectes o externalitats que "abans no es tenien en compte i que ara, pel bé de tothom, necessitem assegurar per a nosaltres mateixos i per a properes generacions.

Salut humana. Aliments, entorn saludable i seguretat alimentària. Sovint ens arriben productes molt barats de l'altre cap de món sense cap informació fiable respecte del seu procés de producció, els productes fitosanitaris utilitzats, els sistemes de conservació, etc... i no tenim la certesa de què és exactament el que consumim. Una agricultura pròpia o propera, on es poden controlar aquests processos, és una externalitat positiva important a tenir en compte en el futur, en un món cada cop més globalitzat en termes alimentaris.

Una producció agrícola local, a més, garanteix un mínim d'abastiment d'aliments per a la població en cas de problemes en els sistemes de transport nacio-

nals o internacionals (vagues, augment desmesurat del preu del petroli, conflictes bèl·lics,...).

Medi ambient. Manteniment de l'ecosistema sense costos per a l'administració.

Reducció de les emissions de diòxid de carboni.

Els cultius són grans captadors de CO₂ atmosfèric i productors d'oxigen com a conseqüència de la seva activitat fotosintètica. L'activitat agrícola contribueix de forma considerable a la lluita contra el canvi climàtic.

Per altra banda, el fet que algunes mercaderies provinquin d'indrets molt llunyans provoca unes emissions elevades de CO₂ en transport mentre que un producte local no hi contribueix.

Diversitat biològica.

Els ambients rurals presenten una gran diversitat d'ecosistemes i per tant un gran nombre d'espècies. Les zones agrícoles tradicionals amb el temps s'han convertit en ecosistemes agronaturals amb una major biodiversitat fins i tot que les zones boscoses.

Protecció contra incendis: un 35% de la superfície de les Illes Balears està ocupada per boscos. Aquesta superfície suposa unes importants despeses en prevenció i protecció contra incendis per a l'Administració que si no fos per l'agricultura s'haurien de destinar al 75% de la superfície.

Conservació de varietats locals i races autòctones: constitueixen un patrimoni agrari molt important, capaç d'optimitzar els recursos naturals en un ambient concret, en aquest cas les Illes Balears. La seva conservació al llarg del temps s'ha fet fins fa molt poc exclusivament per mitjà dels pagesos que seleccionaven aquelles llavors o animals més adaptats al medi i a les seves necessitats alimentàries. Alguns exemples interessants són el porc negre, amb un alt contingut de greix especialment necessari per a l'elaboració de sobrassada, o la tomàtiga de ramellet que se cultiva en

secà i es conserva tot l'any sense necessitat de refrigeració ni conservants artificials.

Tot aquest material genètic seleccionat al llarg dels anys pels agricultors i ramaders té, a més, una importància social i cultural molt gran atès que una gran part dels aliments i conserves tradicionals només se poden fer amb varietats amb unes característiques determinades (continguts de greix, sucre, aigua, etc...), un exemple d'això el trobem en la pruna de frare, una pruna pròpia de les illes Balears amb un baix contingut d'aigua que la fa idònia per a l'elaboració de confitures de qualitat.

Paisatge i etnografia: en una societat amb una economia turística predominant i cada cop més terciaritzada com la nostra aspectes quotidians de la pagesia es converteixen en espais pintorescos que mereixen ser visitats o en paisatges plàcids on anar a fer-hi esport, a passejar, etc...

Els marges i parats dels oliverars de muntanya, les pastures arbrades, els camps de cereals i els camps d'ametllers, que floreixen a l'hivern, són espais agrícoles que actuen com a reclam d'altres activitats econòmiques com el cicloturisme, l'agroturisme, l'excursionisme,... Aquesta tasca desenvolupada pels espais agraris no es comptabilitza, no se li dona un valor mercantil i per tant l'agricultor o ramader no en treu cap profit.

Equilibri territorial i usos del sòl: La dinàmica de substitució de la població agrícola per població amb mentalitat urbana suposa una important pèrdua del recurs paisatgístic tan important per a l'esbarjo de la població local i pel turisme.

Una major rendibilitat de les explotacions agrícoles ajudaria a frenar el procés de rururbanització del sòl rústic que a hores d'ara ja està força avançat.

En definitiva, la Conselleria d'Agricultura i Pesca pretén amb aquesta actuació fer entendre que l'activitat agrària per ella mateixa és capaç de produir tota una sèrie d'externalitats que interessin a la societat i que només podem garantir a partir del manteniment de l'activitat principal i, d'altra banda, que cal un reconeixement i una compensació per al sector que aporta aquests beneficis amb la seva activitat.

El que els manipuladors *mass media* espanyols silencien

Benvolguts col·legues, si m'aprecieu, llegiu el que penso. No cal que sigui ara mateix, però feu-ho.

Quant temps fa que callo, esperant que em demaneu l'opinió? Cert és que algun de vosaltres ho heu fet, però gairebé sempre la situació no ha donat per a gaire...

Si no n'he parlat abans, és perquè penso que, al final, no aconseguiré res, que no entendreu res. Tampoc no us ho puc demanar, perquè jo també visc en aquest món (de Yupi), en el qual la única cosa que importa és quan arribarà la paga per a comprar això o allò o quan surt el següent capítol de la meva sèrie preferida... Ja ho veieu. També veig les notícies que s'expliquen per aquí...

Com començar? Bé començarem per... Imagina't que vius en un petit país i que els teus veïns et desapareixen 10.000 coets en 3 anys, coets que cauen en parcs, guarderies, escoles, hospitals, llars... Imagina't que s'arriba a (més aviat, s'imposa) una espècie de "treva", i que durant aquest temps, la quantitat de míssils diaris es redueix a 3 o 4 (repeteix, diaris). Es redueixen els coets, però no les amenaces ni l'odi, del teu veí, tiranitzat per un grup terrorista que ha enderrocat "democràticament" l'anterior govern (que, dit sigui de passada, va haver de sortir corrent demanant auxili al teu país per a no ser anihilat).

Imagina't que s'acaba aquesta "treva", perquè és el temps estipulat pels teus veïns, i que comences a rebre durant setmanes, de l'ordre de 30 a 80 coets diaris, repeteixo, de 30 a 80 coets diaris... que fa anys sencers que clames al món sencer que hi faci (o almenys digui) una mica. Resulta que a la mateixa ONU, hi ha almenys 2 països que declaren obertament el seu desig d'aniquilar la teva nació (i molts més que ho desitgen). Però el món calla, la gent no sap (segurament perquè no vol), consent i simpatitza.

Almenys des de 1990, fas i cedeixes tant com pots per a resoldre aquesta situació de manera pacífica i la única cosa que reps són morts sobre morts més el retret internacional per no suïcidar-te i solucionar així tots els problemes del món mundial.

Què importa al món els milions de morts que el negoci de les bateries de liti (per al teu mòbil o el teu portàtil) ha generat al Congo? Què els importa el que ha fet Rússia durant decennis amb els txetxens? Què em diu dels

kurds? I del que passa des del Sudan fins a Etiòpia?

Realment us creieu que són els jueus rics americans, aquests que coneixeu tan bé i que són tants, els qui controlen la informació? Quins fraticides! O seran més aviat els que tenen la mà sobre l'aixeta del petroli els que exerceixen més influència? Aquest petroli i aquest gas del qual depenem tant...

Us explicaré una cosa increïble: durant anys han anat arribant refugiats amb la roba i prou a Israel des de Nigèria, el Sudan, Etiòpia, Eritrea, Somàlia... Són la majoria cristians, no se sap com ho fan, però travessen la frontera fugint de les matances que els grups islamites fan, contínuament i impune als seus pobles.

Sabíeu que els soldats egipcis els maten en massa? Doncs bé, d'això mutis...

És Israel qui els rep sense saber realment com se'n sortirà, perquè superen de bon tros el límit de refugiats que poden absorbir. De totes maneres, els reuneix en centres d'absorció després de passar un temps, ajudar-los a instal·lar-se enmig de les grans ciutats on s'espavilen, més o menys, vivint el somni d'estar en un país democràtic, amb més llibertat religiosa i d'expressió que França, Itàlia o Alemanya.

Que d'on trec tot això? Resulta que tinc amics que s'encarreguen de dur-los a les ciutats on aquesta gent té algun familiar o contactes que hi han arribat abans... Resulta que tinc amics fent l'odi exèrcit [servei militar?]. Sí, creieu-me, odien la guerra, odien la mort.

Molts dels seus avis (els quals he conegut personalment), són dels pocs que van poder escapar (encara que en conserven el tatuatge) de l'horror de l'Europa "civilitzada".

Tots tenen familiars, amics i coneguts morts, mutilats o cremats pels atacs terroristes, que res no tenen a veure en magnitud i virulència amb els que coneixeu a Espanya.

De passada, no sé per què teniu l'Arafat com una espècie d'heroic líder revolucionari. No sé si sabeu que demanava l'alliberament des de Palestina fins a Al-Andalus (crec que això us afecta bastant). Tampoc no sé per què dueu el Kefieh al coll. Francament, no sé pas com no us adoneu del com em dol veure-us-hi (fins i tot al meu cotxe!). Ja sou grandets per a ser conscients que si us poseu un símbol, inevitablement se us hi relacionarà. D'ara endavant, sapigau

que almenys quant a mi, m'és igual que dugueu una esvàstica (creu gammada) que un Kefieh. Ambdós simbolitzen l'odi al que considero el meu poble.

Tant de bo mai arribeu a conèixer a les vostres carns el que Israel viu des de fa més d'un segle.

Amb això anem al segon punt, què vull dir quan dic el meu poble... Alguns creieu que sóc cristià, altres jueu. No puc dir que sigui cap de les dues coses. He nascut en un ambient cristià, de família paterna d'origen evangèlic, i catòlics per part materna. De totes maneres, sí, crec que tinc una mica d'ascendència jueva (i estic segur que gairebé tots vosaltres també en teniu). Tinc família a Israel. La meua tieta és cristiana, amb amics musulmans, cristians i jueus. Parla els 3 idiomes, fa més de 30 anys que hi viu i des de llavors ens ha anat passant informació del que realment hi passa. Dic això perquè potser creieu que el que us en pugui dir és parcial o interessat. Quan ho hàgiu estudiat realment, quan us n'hàgiu informat objectivament i de primera mà el que opinen els uns i els altres, em fareu molt feliç.

L'odi irracional que se sent a Espanya (i tot occident) cap a allò jueu i cap a Israel em fa sentir-me aquí disgustat, estrany, a part. **No m'agrada l'odi, i en aquest país n'hi ha molt més del que puc suportar. Em fa l'efecte que en aquest estat (Espanya) es vota per odi (per la qual cosa també es governa per odi). En aquest estat s'opina (sense tenir-ne ni idea!) i jutja i imposa per odi. No em puc sentir més d'aquí. Molts odien els nord-americans. Potser creieu que seria millor Rússia, la Xina o Veneçuela? Aviat ho sabrem... (Que us aprofiti!)**

Molts odis... Per què no em doneu alternatives? Doneu-me idees, crítiques constructives... Doneu-me exemples de com o on es fan les coses millor... Digueu-me també les coses bones que fan. No pot ser que tot el que facin "els altres" sigui dolent!

Em considero enemic de l'odi.

He estudiat infermeria pel que he vist a Israel. Sóc infermer, vull anar-me'n a Israel. La vida hi és duríssima, de debò que no podeu ni imaginar-vos-ho. Quin futur té Israel? Humanament parlant (segons el plànol horitzontal), cap (de segur que molt, molt negre). Però, per què no tenir en compte el que se'ns diu en el plànol vertical? Israel té també moltes errades però us puc

assegurar, que no he sentit tanta pau ni llibertat en cap lloc com allà. En aquest estat, i no hi ha només blanc i negre (o vermell i blau), pocs llocs hi ha a la Terra amb més varietat (jo no els conec). A Israel hi ha més amor a la pau i a la vida, per més que sigui el país més odiat i amenaçat. No conec gent que l'apreciï, anhelï i busqui mes. No puc considerar cap altre lloc com la meua llar...

És horrible el que se'ls obliga a fer. I ara ve la declaració més forta de totes: Si fos jo el pilot d'un d'aquests caces, pitjaria el botó? Sent totalment conscient, plorant (tremolant fins i tot ara mateix), potser quedant traumatitzat per a la resta de la meua vida, maleint una i mil vegades, obligat pels que volen la meua anihilació i la de la meua gent, obligat per tots vosaltres que cal·leu i consentiu una vegada més: **SÍ, HO FARIA.**

I realment, sé que vosaltres i en la mateixa situació, també.

Quan van preguntar a Golda Meir quan creia que acabarien les guerres dels països àrabs contra Israel, va dir: "Quan estimin llurs fills més del que odien els nostres".

Amb aquesta carta no només pretenc que us pareu un moment a pensar i alertar-vos que, quant a informació/desinformació no et pots fiar de res ni de ningú. Tot el que vegi o digui l'home és subjectiu. Tingueu-ho en compte.

Sigui on sigui, els qui em coneixeu, sabeu que, penseu el que penseu, si us puc ajudar en alguna cosa, ho faré. Si voleu preguntar-me qualsevol cosa, sempre hi sóc.

Bon any nou gregorià!

David

PD: si no us creieu això dels 10.000 coets o alguna de les altres xifres, per favor, informeu-vos-en i digueu-m'ho.

Jordi Borràs Alabern
(Manresa, Bages, Catalunya/Països Catalans, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó i l'Alguer)
jb.alabern@gmail.com
30 de desembre del 2008.

Els preus pels núvols

Salaris, desocupació i pensions per terra

Ha començat l'any amb pujades molt més grosses que l'IPC precisament en els serveis i productes de primera necessitat: electricitat, combustible, transport, aigua, telèfon, correus, deixalles i altres serveis municipals.

Els experts calculen que no prescindirem d'aquests bens i serveis, i, per això, puguen. El cas és que bona part d'ells estan regulats perquè les administracions públiques haurien de protegir als ciutadans i a l'economia d'augment abusius. Això se deu a que tant l'administració central com les autonòmiques i, sobretot, les municipals estan asfixiades per les contrareformes fiscals i pels retalls de despesa pública per tal de mantenir l'"equilibri pressupostari", tot imposat per la Unió Europea. Amb la qual cosa, són els serveis públics i la butxaca de la població treballadora els qui paguen la crisi. I el Govern, contra les seves declaracions, ens fa pagar la crisi als treballadors perquè actua a les ordres de Brussel·les.

Tot això és més greu perquè a la vegada ens lleva poder adquisitiu.

La patronal vol retallar salaris i desnaturalitzar la negociació col·lectiva.

Però el Govern ha imposat pujades mínimes en el salari mínim i en l'IPREM, índex que s'utilitza com a referència rebaixada. El salari mínim queda en 624, quan els sindicats reclamen al manco 648 euros.

Avui en dia, després de mesos i mesos de creixement de l'atur, no hi ha cap millora en les prestacions de desocupació.

I les pensions? Puguen el 2'4%, amb allò que el poder adquisitiu, de gener a gener, baixa considerablement. La mínima de viduetat, 421 euros.

El conjunt d'aquesta política de la Unió Europea i el Govern significa una sagnia massiva dels treballadors, que, en definitiva, finança les ajudes als especuladors i els beneficia directament.

Per altre banda, la pèrdua de poder adquisitiu de la població, enfonsa el consum i, per tant la producció.

És indispensable exigir un augment general dels salaris i pensions.

El Fons Monetari Interna-

cional, la Patronal, el PP i la Unió Europea exigeixen mesures a fi que les multinacionals i els especuladors puguin recuperar allò que han perdut a la borsa i els distints mecanismes d'especulació.

Per això reclamen els saqueig dels fons públics, ja començant amb les ajudes a la banca i volen aprofundir amb plans de recolzament a les constructores, als fabricants d'automòbils, etc. Volen més privatitzacions, en especial de la sanitat, però també en altres sectors.

El PP, a la vegada que defensa les pensions especials de policies, guàrdies civils i militars i que són compatibles amb una ocupació remunerada) reclama que s'ajunti al Pacte de Toledo per tal d'acordar nous retalls de pensions, en especial allargant l'edat de jubilació i augmentat el període de còmput necessari per tenir dret a una pensió.

Al mateix temps, els consellers de Sanitat de Madrid i Catalunya exigeixen un "pacte sanitari", similar al de Toledo, que inclogui el pagament dels malalts per cada servei sanitari i por algunes qüestions com els menjars a l'hospital i els trasllats en ambulància.

La patronal també exigeix un retall generalitzat de salaris, mitjançant diverses fórmules d'allò que anomenen "moderació salarial". Enguany, com que l'acomadament de milenars de treballadors ha suposat un increment de la productivitat per treballador, la patronal abandona la vella proposta de lligar les pujades salarials a la productivitat i demana la congelació de salaris, de la mateixa manera que ha fet campanya contra la pujada del salari mínim.

Tots reclamen reduccions de contribucions, en primer lloc de la contribució de societats, que paguen les empreses, i en general de l'IRPF a les rendes més altes.

Finalment, FMI, Unió Europea i Patronal demanen al Govern una reforma laboral per abaratir l'acomadament i modifiqui la negociació col·lectiva, per permetre que els convenis d'empresa anul·lin les conquestes arranques en convenis sectorials.

Pere Felip i Buades

Tot és ETA

Per a tota persona que conegui la baixa cultura democràtica espanyola, el judici -finalment suspès- contra el lehendakari Juan José Ibarretxe, el secretari general del PSE-PSOE, Patxi López, i Arnaldo Otegi no té res de sorprenent. Quan la democràcia s'entén com un instrument al servei exclusiu d'uns interessos d'Estat i no pas al servei de les persones que el configuren, el resultat és aquest. L'Estat es converteix, així, en el principal enemic dels valors que diu defensar. Ho fa en nom de la democràcia, sí. I en nom de la democràcia tanca diaris, il·legalitza partits i fa asseure's al banc dels acusats persones innocents. Es tracta de guanyar per la força allò que les regles democràtiques li neguen. Encara que això impliqui danys col·laterals. O no és així en el cas de Patxi López? Quines ironies que té la vida: Patxi López, dirigent d'un partit nacionalista espanyol, assegut davant del jutge entre dos nacionalistes bascos, un d'independentista i un de moderat.

Però encara veurem més coses, perquè tota persona desafecta a Espanya és enemiga de la seva democràcia i còmplice d'ETA. I al final, ja s'ha vist, tot és ETA. *Egunkaria* era ETA, *Gara* és ETA, *Berria* és ETA, les genuïnes ikastoles són ETA, l'independentisme és ETA, demanar un referèndum d'autodeterminació és ETA, l'èuscar és ETA... De fet, ara ja gairebé es pot dir que tota persona basca que sigui euskaldun (bascoparlant) és sospitosa de pertànyer a ETA. El raonament nacionalista espanyol és aquest:

Otegi i Ibarretxe, al jutjat

si és euskaldun no deu tenir gaire consciència nacional espanyola, i si no té consciència nacional espanyola deu tenir consciència nacional basca i si té consciència nacional basca no és dels nostres. És a dir, que la llengua basca passa a ser també un enemic de la unitat d'Espanya i un element més d'adscripció a unes idees polítiques contràries als interessos espanyols. L'èuscar, per tant, fa la funció del braçlet amb la creu de David amb què, a l'edat mitjana, els jueus es veien obligats a identificar-se cada vegada que abandonaven el call d'una ciutat europea. Així és com l'independentisme ha passat a ser l'enemic d'Espanya en la mateixa mesura que el comunisme ho era en l'època de Franco. I si tenim en compte que ja en aquella Espanya era més perseguida la primera ideologia que no pas la segona, comprendrem l'estat de coses actual.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

La Generalitat de Catalunya prepara una nova Llei del Cinema

Divendres, 9 de gener

La Generalitat de Catalunya està elaborant una nova Llei del Cinema, que regularà entre altres coses el consum de productes en català. Segons el secretari de política lingüística, Bernat Joan, l'ideal seria que el consum de productes culturals en català estigués "normalitzat" per no haver de dependre de subvencions de les administracions. Així ho va afirmar en declaracions a l'emissora COMRàdio, on també va dir que la nova Llei "hauria de regular" les còpies en llengua catalana que s'hauran d'exhibir per cada pel·lícula.

Per Joan cal que la llei "sigui un benefici de tothom". El secretari de política lingüística de la Generalitat va dir també que la normativa "marcarà un abans i un després" al cinema al Principat, ja que serà "un pas endavant". Bernat

Joan va recordar així mateix que si els productes culturals en català aconsegueixen assolir la plena normalització, ja podran rebre subvencions "com qualsevol altre producte fet en altres llengües". Joan va afirmar que cal superar la situació actual, on emprar la llengua catalana en un producte determinat pot perjudicar l'èxit de la teva iniciativa, i rebre un tracte "discriminatori".

Errors de l'Esquerra

“Nosaltres partim de la convicció dels vicis profunds que manté la política d'esquerres. I d'aquests vicis, en denunciem per damunt de tot, tres: la confiança cega en el progrés [us sona, allò de *progressistes*?]; una confiança cega en l'encert i en els reflexos de les reaccions que es formen en el si de les masses; una confiança cega en el partit” (*Tesis sobre la filosofia de la història*, Walter Benjamin, esquerrà alemany, *Quaderns republicans de l'ACR Constantí Llombar*, 2007]

“L'actual esquerranisme està en hores prou baixes, dissortadament, a hores d'ara, i prou ple d'snobs i gent superficial i dogmàtica que, com aquests dimonis, no dubten el més mínim a calumniar covardament algú que ni coneixen, per això entenc que tot aquest ectoplasma pseudoprogressista (ple de venuts que viuen del poltronam pur i dur, d'alliberats d'uns sindicats subvencionats pel poder, de guanyapremis que no es relacionen amb la gent corrent del carrer, de progrés selectes de soparot, medalla i autobombo...en fi, tota una flora prou patètica) té molt de falsia i és molt insuficient per a molts projectes, entre altres el nacional. Dins aquesta progressia subvencionada hi ha més enveges i mentida (de vegades el caràcter d'aquesta gent concorda curiosament amb els trets que St. Agustí atribueix certament als dimonis) que no pas amor i dignitat, aquests darrers trets tradicionalment esquerrans i alliberadors. De vegades o a sovint aquesta pseudoprogressia subvencionada i panxacontenta sols és una genteta que ha usurpat el nom i les patents de progrés i d'esquerra. Perquè descobrir a fons l'amor dóna temor de defraudar un fet tan gran” (Autocitació).

“Per aquella època, el nazisme exultava imponent. Tenia 107 escons al Reichstag. Dominava el carrer. La seva premsa era brava i genial en l'atac sens escrúpols. La seva administració i organització, exemplars. Anava cap al poder a bon pas. La ponderada premsa governamental, de redacció molt acurada, incapaç de calumniar, i moguda per ressorts d'humanisme massa vulgars per enlluernar les masses, hi oposava un dic ben fràgil” (M. Penella de Silva, “*El nombre 7*”, llibre reportatge d'un periodista català republicà en Alemanya entre els anys '20 i '40).

“La dreta va amb mala idea perquè sap com és la política real. La progressia té mala idea perquè va de resabuda, però per malfeineria no sap aplicar-la i es conforma amb el plany. De tres pecats (la supèrbia, la malícia i la malfeineria) es configuren un virtut imaginària (l'ètica). L'autoengany, doncs, no sols hi és doble, sinó que va en direcció totalment contrària a la crua realitat” (Autocitació).

“L'esquerra s'estima ajustar la realitat als propis prejudicis i rutines, després no li surten els comptes i encara s'enrabi més. Per això sempre fracassa. És incorregible en els partits presos, com en una llarga tautologia d'Alzheimer irreversible. I si els critiques, automàticament ja ets un fatxa. Viuen en un món sol·lipsista i es creuen ser els supermans en versió roja” “Igual que abans veien “rojos” o “maricons” per tots els racons, ara veuen “fatxes”. La nostra progressia ha fet el miracle (inventat, perquè dels fatxes de veritat no se n'ocupa: els té por i en fuig) de “la multiplicació dels fatxes i dels nazis” entre tot allò que no repetesca -sense pensar més- llur doctrineta, com a lloros, pels segles dels segles” (Autocitació).

“La malfeineria és un vici que esquerraneja de la mateixa manera que l'avarícia dretaneja. Els uns no arriben a avariciosos perquè són mantes i volen subvencions i ajudes, els altres no arriben a mandrosos perquè necessiten espavilar a fi de poder tenir calers i dominar. Duu el seu temps copsar com és l'esquerra de mandrosa” “Els *progres* diuen que ajudar és paternalisme, més que res, perquè ells tenen el cor (la llengua) a l'esquerra i la cartera a la dreta, mentre els qui ajuden de debò tenen la cartera més a l'esquerra encara que el cor (la llengua) no la solen tenir tan a l'esquerra com ells. Així els *progres* demostren el que són: l'esquerra barata de barra de bar” (Autocitació).

“El triomf més gran de tots és elevar aquest horror a “la mateixa cosa de sempre” fins a fer-ne una filosofia...A l'Enemic (=Déu) li agraden les coses ordinàries i normals. Pel que jo puc veure, li agrada que els homes, davant les accions que se'ls proposen, es facin preguntes ben simples: És just, això? És prudent? És possible? Ara bé, si nosaltres podem aconseguir que els homes es preguntin: Està d'acord, això, amb la tendència corrent del nostre temps? És progressista, o reaccionari? És aquest el camí que segueix la història?, segur que deixaran de banda les preguntes que s'haurien de fer. I les preguntes que es fan, en realitat, no es poden contestar; perquè el futur, no el coneixen pas, ells; i el que serà el futur depèn en gran escala precisament d'aquelles decisions per a les quals ara invoquen l'ajuda del futur. I conseqüència d'això és que, mentre els seus caps brunzen en aquesta mena de buit, nosaltres tenim la gran ocasió d'esmunyir-nos-hi i d'inclinar-los a obrar tal com nosaltres hem decidit que obrin. I ja s'ha fet una gran tasca” (C.S. Lewis, *L'estratègia del dimoni*).

Llibertats i pensament únic: el políticament correcte, dogmatisme /

doctrinarisme superficial

“A força de voler costar el que costi que la realitat s'acomodàs a llur visió ideologitzada, no han vist venir pel carrer l'altra generació” (Robert Armogathe, *Le Monde*).

“Una ignorància absoluta no és pas el mal major ni el més terrible, ho és manta més un munt de coneixements mal païts” (*Plató* [de ver nom Aristocles], 427?-347 a.C., filòsof idealista grec, mestre d'Aristòtil).

“Si hi ha una cosa de la qual l'inconformista té més malícia que d'un conformista és d'un altre inconformista que no està d'acord amb la norma dominant d'inconformisme” (William E. [“*Bill*”] Vaughan, 1915-1977, autor i columnista de Missouri).

“L'autèntic destructor de les llibertats de les persones és qui distribueix entre elles els incentius, els donatius i els beneficis” (Plutarc de Queronea, ca. 46-c.120, assagista i historiador biògraf).

“El problema dels nostres temps és que el futur ja no és el que era” (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, poeta i assagista francès).

“Cal aprendre a desconfiar dels predicadors de toleràncies perquè en ells s'hi reflecteixen les modernes dictadures” (Joan Borda, poeta mallorquí).

“Massa sovint la progressia no té gens clar què és la llibertat d'expressió: el dret d'expressar-se per als qui no pensen com tu. Igualment que la llibertat és expressar el que trobes just i vertader allà on no volen sentir-ho” “Prou esquerrans s'escaroten fins i tot violentament quan critiquen coses que, al meu entendre, no tenen en realitat base i són simples supersticions modernes o progrés, al nivell que la gent humil pot creure en miraclers, etc” (Autocitació).

“Naturalment que la immensa majoria de la gent no fan gairebé res de pròpia iniciativa ni se sacrifiquen fora de l'estrictament acceptat socialment, ser una absoluta mediocritat és allò que s'estila sempre, i eixir-se'n és sospitos, i més a Espanya, amb un rerefons mental amb tants segles d'Inquisició. Qui sap que no s'esforça gaire i els altres el tenen per home esforçat, li fan entendre que els qui se n'admiren encara s'escarrassen menys. Quan una persona diu que “tor mundo e güeno” vol dir que ell se n'aprofita. Els qui no se n'aprofiten i penquen, no tenen mai una concepció tan triomfalista i idíl·lica de la gent, i per això solen fer-se de dretes (tips). La ganduleria i la fantasmaeria esquerranegen, mentre que l'avarícia dretaneja” (Autocitació).

“La gent rutinària, amb mandra per a

pensar amb dades actualitzades, creuen abans els dogmes de sempre (que aporten l'aplaudiment fàcil en el propi medi) que no pas les dades o el que tenen davant el nas. Eixe és el problema de la gent corcada pels dogmes políticament correctes de 20 ó 30 anys arrere. Són reaccionaris perquè pensen en realitats sociològiques que ja no existeixen així i a més ho fan per mediocritat: per ser acceptats en una subcultura, la d'ells, la progre” “La dreta sol ser molt realista perquè té un fort component del món dels negocis i de rics de tota la vida i no fa política amb ètica perquè sap que la política s'hi avé molt poc i malament. En canvi, l'esquerra i el dogmanisme del Políticament correcte pretén casar política amb ètica, però quan olora poder, se li n'entren els espavilats arribistes que sí que són realistes” (Autocitació).

“Si ara vingués en Ramon Muntaner a muntó dels nostres “indepes” de corral li dirien nazi oldfashioned, si vingués Lluís el menysprearien per ser cristià, si vingués Gaudí li dirien boig i beat i si vingués Macià li retraurien que havia estat militar espanyol, però si vingués Hitler o Franco amb la falç i el martell o amb l'A anarquista molts esquerranosos els seguirien ben pagats. Tenim una gent aferada a les etiquetes: idòlatra de pins perquè no arriben a més, així s'estalvien comprovar les coses i pensar-se-les. Quan els vinguin els problemes, ja els tocarà pensar, però aleshores no sabran i ficaran la pota de manera catastròfica” (Autocitació).

“Constitueix un fet innegable que el feminisme s'ha convertit en part d'aquest detestable conjunt de normes de comportament social conegut pel “*políticament correcte*”, que barons i dones s'obstinen a respectar i a practicar en aquesta època de consensos i d'abandó d'ideals i d'utopies en nom del més brutal pragmatisme” (“*Feminismo y ley del embudo*”, Boris Candia).

“Talment tenim eixes contradiccions tan pintoresques del i de la progre que es proclamen alhora feministes i promusulmans, que ja em contareu això com t'ho pots agafar. Això els passa perquè van de compassius per la vida però en fals (d'autocompassius, més aviat): pensen que tot opressor té sempre la culpa, la qual cosa no és així, ja que els opressors, bàsicament, s'aprofiten dels pecats i incompetència dels oprimits. Per això els oprimits solen ser tan poc autocrítics i tan ploranes, alhora que dropos, deca-dents i una estranya combinació d'irresponsabilitat violenta i embogida amb covardia mesquina” (Autocitació).

“La progressia fomenta l'individualisme, la manca de compromís o de responsabilitat, el subjectivisme, l'eticisme superficial, molt ensopit i a més purament teòric. Això ve de la mà de la

manca de treball constant i aquesta manca duu a la ignorància sobre els mecanismes del canvi social real. La ignorància implica la derrota davant els més treballadors i millor formats. La derrota ens porta a la colonització i a l'exploació, les quals porten normalment més ignorància, tot tancant el cercle de subdesenvolupament nacional català. Els qui es diuen nacionalistes i no treballen –la gran majoria– ho volen arreglar fent victimisme en comptes d'endregar el mal treball o la manca d'esforç. Però tal faràs tal trobaràs, l'autoengany és un tret miserable del gauchisme infantiloides que encara raja a dojo perquè emmascara la malfeineria i la irresponsabilitat massives” “Els qui sofreixen els aspectes negatius de la immigració són els qui, com era de témer, es feixistitzen: no pas, és clar, els universitaris i *progressia*, que conviuen en bones condicions amb estrangers (universitaris, ONGs i viatges). Però aquesta *progressia* esquerrana viu en realitat en un *ghetto* daurat i no pateix directament de manera tan clara el que pateixen les barriades obreres europees que voten partits racistes, farts de drogues, robatoris i prostitució (conseqüència de la marginació social d'una immigració no integrada)” (Autocitació).

“Quan el relativisme moral és absolutitzat en nom de la tolerància, els drets bàsics són relativitzats i la porta al totalitarisme queda oberta” (Cardenal Ratzinger).

Snobisme: sofistes, aprofitats i fantasmes.

“Als 20 anys és molt difícil entendre les dretes, si tens una mica de cor, però als 50 és molt difícil creure's les esquerres, si tens una mica de cap” (Autocitació).

“N'hi ha qui es fica unes ulleres de sol per tenir més carisma i simptomàtic misteri” (Franco Battiato, cantant italià).

“És important mantenir una ment oberta, però no tant que et caigui el cervell a terra” (Stephen A. Kallis, Jr.).

“El camí més curt per arruïnar un país és dar-lo als demagogs” (Dionís d'Halicarnas, s. I a. C., retòric grecoromà).

“Agafem un nin malcriat i progre, que sia còmode i fàcil de dur (conformista en el fons) i, potser, tinguem l'ideal ètic que Fernando Savater expressa en «*Ètica para Amador*»” (Gustavo Querejeta, arciprest de Pueblanueva).

“Estic cada volta més convençuda que aqueix home és perillós... El peix gran se n'engul el petit, i qui és molt fervent pels drets del poble, quan li és concedit el poder, està com ansiós per les prerrogatives del Govern” (Abigail Adams, lletra a John Adams, el 27-11-1775).

“Que poc que costa fer castells a l'aire i que n'és de car destruir-los” (François Mauriac, 1885-1970, novel·lista occità catòlic i progressista).

“El vescomte, que mai no l'havia vist, comprengué de seguida que aquell jacobí era menys terrible que les paraules que deia” (“*Guerra i Pau*”, 1866, de L. Tolstoi).

“Els dropos i arreplegats tendeixen a considerar-se esquerrans i socialistes. Els avariciosos solen ser de dretes. A muntó vicis “tenen ideologia”...i també prou virtuts. Els esquerrans no solen ser avariciosos per malfeineria, de fet no solen tenir-hi gaires ocasions tampoc. Igualment els dretans poden ser avariciosos per ser més actius. El mòbil que tenen és l'ambició. Sovint les aparents virtuts no són sinó manca de motivació i d'ocasió per a caure en el vici corresponent i la gent sol debatre's entre un vici i el vici oposat i es pensen que és virtut la manca del vici al qual no arribem” (Autocitació).

Marginalisme, freakies, “anti-tot”.

“La maniobra d'integració autonomista de l'independentisme porta aparellada, com a segona resultant, l'intent de marginació dels no integrats, els quals, en no sotmetre's al joc electoralista convencional, són condemnats a una política d'estigmatització i d'aïllament social. En aquesta situació, hi ha el perill que l'independentisme es nodreixi de gent més preocupada per les seves pròpies marginacions i frustracions que pels problemes reals del poble català i per la lluita independentista catalana. Així veiem, de vegades, que sota la capa d'un ‘independentisme radical’ s'aixopluga gent desqueferada, problemàtica i vocacionalment sense ofici, que fa bandera, potser sense saber-ho, del vell eslògan classista ‘fruir sense produir’. Aquest independentisme es caracteritza per fer seguidisme de lluites esquerranistes d'arreu, com més lluny millor, enmirallant-se en aquestes i defugint i criticant la lluita patriòtica catalana, a la qual fan un magre favor, en tant que la seva pròpia imatge ha estat aprofitada, sovint, per desprestigiar l'independentisme...” (Josep Guia. ‘Sense integració autonomista ni marginació social’. “*Lluita*”, 4-2001).

“La Llibertat és poesia, és prendre les llibertats amb les paraules, trencar les regles d'un discurs normal, violar el sentit comú” (Norman O. Brown, -1913-2002, filòsof americà).

“Quan hom proclama la terra com a realitat darrera, quan el poder de l'home és considerat com el factor decisiu de tot, apareixen utopies que prometen el cel i duen l'infern, anuncien solidaritat i assoleixen solitud, proclamen un ordre nou i, un món nou però no ens treuen l'amarga sabor de les coses velles...” (“*Parlem de l'altra vida*”, Leonardo Boff, *1938, teòleg brasiler expulsat per l'actual Inquisició vaticana).

“Entre allò horrible –dretes espanyoles– i allò impossible –utopies inconcretes i desgavellades– sempre triomfarà l'horrible” “Per a la nostra esquerrera radical, tothom és nazi i fatxa, excepte ells que

són guais, follen i fumen canuts escoltant música guai, i ja està. Pràcticament no donen per a res més. Bamby i Caputxeta eren molt més crítics i antisistema que aquests” “Madurar significa deixar de tirar les culpes a tercers i assumir la pròpia responsabilitat històrica. Ser honests i voler veure –tenir el valor de voler descobrir– la llei de l'embut privilegiada que encara volem mantenir per a nosaltres mateixos oblidant els quals vénen darrere o els qui vénen darrere dels qui vénen darrere. No fer-ho així, només demostra que no hem sortit encara del panfletarisme estèril i perillósament incendiari” “Les solucions reals a la qüestió migratòria no passen, en allò bàsic, en cap moment, pel que semblen ser les reaccions lògiques immediates: l'esquerranisme, el just reivindicacionisme social, el moviment antiglobalització, la reivindicació universalista i del mestissatge: és una mica més complex, menys simplista. Cal anar amb a muntó de tacte i calibrant molt bé els passos, ja que és un terreny sistemàticament minat per l'enemic” (Autocitacions).

Manca d'autocrítica, teorisme sense pràctica. Pseudointernacionalisme.

“Al cap i a la fi tu ets un altre maó en el Mur... Tot era al capdavant una altra rajola en el Mur” (“*Another brick in the Wall –2ª Part, The Wall*”, de Pink Floyd).

“La generació del Maig del 68 va ser més hàbil per a enderrocar que no pas per a construir” (Yago de la Cierva).

“A muntó dels homes que saben com matar un tirà no saben com governar un país” (Oskar von Wertheimer, escriptor alemany de tema històric).

“La manifestació em dona malícia tant com els pecats, però sobretot els emplas-tres en els afers públics dels quals no derivem sinó mals per a milers i milions d'éssers” (Johann Peter Eckermann, 1792-1854, escriptor alemany).

“Sols dic que tot el moviment per una Constitució va en una direcció errada. El poble no vol cap Constitució, i aquells que recorren a l'agitació en favor d'aquesta fita no coneixen el poble. Per més que professin estimar-se'l, en definitiva se'n fumen; simplement el menyspreen. El poble sols vol una cosa, ço és: terres” (Lev N. Tolstoi, 1828-1910, autor rus noviolent, cristià i socialitzant, entrevistat per Harold Williams, 9-2-1905).

“Tothom hi preferia un tipus de debat intel·lectual que no tenia aplicació en cap societat de les que jo coneixia. Tractaven de ser molt refinats, i ideaven polítiques i portaven oradors invitats; però no eren reals. Donaven la impressió que, en realitat, tant els feia allò que succeís fora de la Universitat, mentre tinguessin alguna cosa de què parlar. Hi havia més política de veritat en la “Societat de Música Popular” que no pas en cap dels partits” (“*El preu de la meua ànima / The Price*

of my Soul”, 1969, de Bernardette Devlin, *1947, líder socialista nordirlandesa).

“Si, sobretot, els qui estan posseïts d'un esperit destructor i estèril, volguessin infondre a la nostra pàtria l'esperit nihilista que respiren, si reeixissin en sa empresa, destruït l'antic esperit català i infús el nou, tindríem en realitat una *transsubstanciació* de la pàtria. Mes, com els tals no posseeixen una vertadera substància, essent una pura privació, plena de personals concupiscències, el que ens quedaria fora un nom buit de tota realitat, la supressió dels sentiments patriòtics, o sia la fraternitat universal igual a zero” (“*La tradició catalana*”, cap. II, 1892, d'en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Per a qualsevol dels més de 30.000 infants que moren cada dia de desnodriment al món, la fraseologia esquerrana i anarca contra “*el paternalisme*” dels qui intenten alimentar-los sols és feixisme i una excusa més per a l'Holocaust que estan patint. Aquests *progres* simplement els estan deixant morir, sense fer res concret més enllà de discursos autoexculpatoris acusant de tot *al capitalisme*” “Segur que aquesta colla de *progres* catalanets que van de rojos i anarcos seran dels qui viuen en casa bona (St. Gervasi i C/Jaume Roig, potser) i tenen com recança de veure pobres, ells que van de marca i beuen vins exquisits per a bufar-se les nits de xirinola. Solució: que pagui la Generositat de Catalunya la tranquil·litat de llurs consciències recollint tota la misèria del món sencer i tots comunistes (dins un ordre, és a dir, ells en llur torre d'ivori) a fi que l'Estat solucioni els problemes sense haver-hi ells de despendre un euró. La caritat, que la faci l'Estat (socialista). Ells tenen la boca –fluixa– a l'esquerra però la cartera sempre ben a la dreta” “El feixisme (i l'opressió en general) és la terrorífica materialització en negatiu de l'horrible hipocresia i de la inconseqüència extrema, en algunes èpoques, dels qui es diuen progressistes i revolucionaris” (Autocitació).

“És més fàcil parlar “solidàriament” de tots els països en problemes, d'anar a salvar tot el món, per una senzilla raó: perquè és impossible, i així tens la coartada per a no fer res. Per això aquest pensament “progressista” té tant èxit entre el catalanisme i especialment entre l'esquerrà: és una coartada per a la passivitat, el plany, el victimisme i la inutilitat” (Autocitació).

Nacionalisme i tema social

«És curiós que els més culpables acusin els més innocents. L'esquerra espanyola s'havé perfectament amb el colonialisme i està ben disposada a fer costat a les organitzacions dretanes i alguns cops neofeixistes que el defensen i, per tant, a ajornar la lluita social que és la raó primera de la seva existència, puix que també per a ella la *unión sagrada* té prioritat sobre el conflicte entre classes,

la solidaritat proletària, l'internacionalisme que en la seva versió correcta no consisteix pas en l'asserviment de comunitats més indefenses, en la imposició d'una cultura pretesament "superior".

Tota aquesta gent amb tanta poca capacitat de comprensió quan se'ls toca allò que tossudament tenen per seu, bé són favorables a la descolonització quan afecta d'altres Estats, i així la veurem promoure campanyes de solidaritat i constituir comitès d'ajuda als oprimits d'indrets llunyans mentre donen llenya als qui tenen més a prop i a favor dels quals, per aquesta raó de proximitat, podrien emprendre accions eficaces en lloc de fer-los la traveta» (Manuel de Pedrolo).

Antiamericanisme

"Matar americans i aliats seus, civils o militars, és un deure per a tot musulmà", diu la cèlebre fàtua del 1998. Alegrar-se per la desgràcia dels americans, somriure quan són atacats, pensar que ho mereixien, sembla el deure de tot bon burgès europeu i de tot progressista. Imbecils" (Oriana Fallaci).

"Moltes crítiques antiamericanes visceralment són ben hipòcrites: si el que critiquen a Occident i als USA ho criticassin als integristes en algun país islàmic, els Bin Ladens ja els haurien tallat el cap. Més barruts que mil negres cantant l'*only you*. No eren tan antireligiosos, aquests paleoprogrepihos?" (Autocitació).

"Cal dir que mentre Anglaterra abolí la tracta el 1814 i els EEUU en 1855 (amb guerra civil i tot), el Vaticà no abolí l'esclavatge fins al 1875 i Espanya el mantingué fins als 1880 i encara quan la independència de Cuba en quedaven (com és costum de la picaresca espanyola que es passa les lleis progressistes per sota cama). Hi ha molt d'antiamericanisme progre dient que els anglosaxons són racistes i esclavistes, però aquests ignorants el que no saben o no volen saber és que els espanyols sempre han estat més racistes i més esclavistes. Que hi hagi més mestissatge a Hispanoamèrica té a veure amb violacions i calentures sexuals, no tant en falta de racisme" (Autocitació).

Cristianofòbia, antireligiosos

"El món, tal com és, no pot ser el lloc (global) del regne de Déu (1ª Corintis 15:5). Ha de ser del tot *capgirat*. Hi ha una alienació fonamental que no permet una bondat perfecta, una identitat plena ni una absoluta felicitat. Realització i alienació hi caminen sempre plegades. D'ací que, per molt optimista que sia la fe

cristiana, haurà de predicar sempre, i també la paciència de suportar i acceptar l'inevitable i ens ensenyarà a ser autocrítics (...). Se'n dedueix la permanent actualitat de la teologia de la creu que sempre denuncia l'optimisme desmesurat" ("Parlem de l'altra vida", Leonardo Boff, *1938, teòleg brasiler expulsat per l'actual Inquisició vaticana).

"Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat" (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, a "*Peregrinatge a les fonts*", Vasto, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-1938).

"El socialisme no és sols un problema laboral o de l'anomenat *quart estat*, sinó que és en primer lloc un problema d'ateisme, de la contemporània presentació de l'ateisme, el problema de la torre de Babel, bastida expressament al marge de Déu, no pas per atènyer el cel de la terra estant, sinó per abaixar el cel a la terra" ("*Els germans Karamazov*", Fiodor N. Dostoievski, 1821-1881, escriptor rus).

"Fracassat com moviment socialista revolucionari —i encara com reformista,—arreglegà la base electoral en els sectors més estantissos del proletariat i de la classe mitjana que van definir els trets de formiguetes pràctiques i de partit municipal que li va atribuir Lisandro de la Torre amb encertat diagnòstic: una mena de quaquèisme de virtuts passives amb solucions cooperatives, que era la única cosa que el distingia dels vells partits governants....En la rebotiga de la farmàcia pobletana l'*idoni* de corbata voladora parlava malament del capellà i amenaçava amb un socialisme internacional per a quan el poble s'hagués preparat culturalment, davant el somriure encoratjador del comisari i dels veïns respectables que estaven ben amatents per a un futur que s'assegurava remot" ("*El medio pelo en la sociedad argentina*", Corregidor, 2000, d'Arturo Jauretche, 1901-1974, escriptor i polític argentí).

"La religió és una part consubstancial de tot l'humà. Ignorar-la no és pas cultura ("la Cultura és la Ignorància", del Ministeri de Cultura orwel·lià a "1984") com pensen la progressia, és part de la ignorància i de la manca de perspectiva. És una arbitrarietat i simple prejudici

convertit en senyal d'identitat progre" "Quant a la República Espanyola fou anticlerical, però els qui cremaven esglésies i afusellaven capellans eren majoritàriament de la CNT-FAI, encara que també n'hi devien haver de republicans anticlericals rabiüts. Curiosament en l'etapa stalinista (Negrín) foren restaurades parcialment les llibertats religioses i de culte, de cara a l'exterior, ja que la persecució religiosa del 36-37 (amb unes 20.000 víctimes a la zona republicana) permeté una gran campanya del Vaticà a França, Anglaterra, Itàlia i Alemanya contra la República que fou determinant a l'hora de negar-se a socorrer-la les democràcies i a l'hora de donar suport a Franco per part dels feixistes. I és que la ruqueria antireligiosa sempre té un cost enorme i enormement sanguinari en tots els aspectes, malgrat que els nostres irresponsables antireligiosos se'n fumin i es pensin que això no és res. Són aquesta mena de gent la que preparen les catàstrofes històriques que patim i que podem patir en un futur" "La progressia és mediocrement hedonista, és a dir, no té perspectiva. Per això menysprea la fe: simplement no la concep perquè la fe implica una certa negació de si mateix (de l'egoisme, del "parer" immediat, de la comoditat, etc.). Així que la caricaturitza. Al meu parer això és negatiu, però també crec que fa de contrapès als integristes (no sols musulmà, també cristià, etc.). En realitat la democràcia es manté per un cert equilibri de maldats integristes enfrontades que no volen encetar una guerra civil oberta. Són massa còmodes i covards com per a ficar-s'hi" "Quan el futurisme social parla d'un *món millor* i d'un *altre món millor possible*, en parlar col·lectivament i en abstracte, tendeix a presuposar-ho com a imposició a la col·lectivitat. Dissortadament és així: teòricament, estan predicant el Bé —un concepte dissecat i boirós de Bé per damunt la llibertat individual. És una mena de subtil axioma inconscient de la Dictadura del Proletariat, ço és, de l'estalinisme. En els textos bíblics, Déu, en canvi, planteja la llibertat de fer el mal i de no creure fins i tot en Ell, perquè sap que el món millor no pot ser mai una abstracció, una *il·lusió a la totalitat*, sinó sols la suma dels amilloraments individuals reals, és a dir, de la llibertat de consciència per a fer el bé amb maduresa, en comptes d'autoexcusar-se en ens abstractes i lemes grandiloqüents de suposades bones intencions de gent que normalment té massa mandra per a fer el bé concret i real i una boca massa gran per a vomitar el sentiment de culpa per les injustícies mundials en forma de clixés de consum fàcil" (Autocitacions).

Ricard Colom

Reunió de la Fundació Ramon Llull amb representants d'arreu del país

Dijous, 15 de gener

Ordino (Andorra) acull avui la reunió anual de la Fundació Ramon Llull, o el que és el mateix, el consorci que gestiona l'Institut Ramon Llull (IRL). Serà la primera reunió des que el govern de les Illes Balears va entrar a la gestió de l'IRL el darrer mes de desembre. Enguany hi participaran com a membres de ple dret representants del govern del Principat, el ministre de Cultura d'Andorra i representants del govern illenc.

Com ja hem anat dient en anteriors ocasions, quatre ciutats valencianes s'han adherit també a l'IRL: Morella, Gandia, Sueca i Vinaròs. La seva incorporació es fa efectiva avui, com també ho fan l'Ajuntament de l'Alguer i el Consell General dels Pirineus Orientals, que agrupa les comarques de la Catalunya del Nord. En total s'hi reuniran el president de l'IRL Josep Bargalló, el vicepresident del govern del Principat, Josep-Lluís Carod-Rovira, el conseller de Presidència illenc, Albert Moragues, el ministre de Cultura i Universitats andorrà, Juli Minoves, el president del C.G. dels Pirineus Orientals, Christian Bourquin, i diversos representants de les 4 ciutats valencianes i de l'Alguer.

La justícia colonial condemna dos joves independentistes per despenjar una bandera espanyola

Política.- Despenjar la bandera espanyola és delictu 1.440 euros de multa per cada un dels nois que van despenjar l'emblema que onejava a la façana del castell de Montjuïc i en lloc seu hi van penjar una bandera estelada

Joan Recasens. El jutjat penal de Barcelona número 10 ha condemnat dos joves, Carles Bàdenes i David Andreu, a una multa de 1.440 euros cada un per un delictu d'ultratge a la bandera d'Espanya. **Tots dos van despenjar l'emblema que onejava a la façana del castell de Montjuïc i en lloc seu hi van penjar una bandera estelada**, "que està mancada d'oficialitat", segons recull la resolució judicial.

El jutge considera que els dos processats van tenir "el propòsit de menystenir la bandera d'Espanya i per tant aquells que representa". El magistrat reconeix que l'acció dels dos joves la guiava un propòsit de crítica política, però afirma que aquest fet no "anul·la" l'existència del fet delictiu.

Reproduït de www.avui.cat

Poesia

Sa pedrera de son Ferragut

Guillem Crespí Pons de sa Pobla

En Guillem morí fa devers 10 anys

El lloc de son Ferragut,
Dins el terme de sa pobla
Jo li vull fer aquesta cobla
Amb un sentiment agut.

Aturem tots sa pedrera
Que se menja sa muntanya
Produeix cosa estranya
A molta de gent poblera.

Si entre tots no l'aturam,
Ben prest se l'hauran menjada,
Amb aquesta mossegada,
Tota la se menjaran.

Un pinar de gran bellesa,
Que els poblers tots admiram,
si noltros no ens imposam
perdre la nostra riquesa.

Aquest preciós paisatge
D'esponerosa pinada,

El destrossa sa pedrera
I fa mal be el paisatge.

Per la nostra deixadesa
Per no cuidar nostre entorn
Si no ens deixondim dejorn
Fotran sa naturalesa.

I llavors els fills i els nets,
I més tard els qui vendran
Ells ens ho recriminaran
A causa d'aquests malfets

Ara encara hi som a temps,
Per lo nostro defensar,
Tots plegats hem de lluitar,
Ben prudents i ben valents.

Si això aconseguim,
Serà nostra sa victòria
També ho serà la glòria
Per defensar el que tenim.

Història de les Illes

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Dos centes noranta anys, els àrabs governaren a les Illes Balears i Pitiüses, fins que l'any 1229 3el Rei En Jaume els va fer fora. En Climent Garau els fa gloses per que la gent ho recordi.

Els moros tots professaven
Sa seva religió,
Amb una grossa passió
Tots ells molt la defensaven.
A Déu ells tots adoraven,
Amb tot el seu interès,
En un ordre feligrès,
Quatre vegades resaven.

Topt un mes ells dejunaven
Per poder pujar al cel
On hi havia pa i mel
Els profetes inculcaven.
Aquells que no es dedicaven
A complir la santa fe
A l'infern de bon de ver
De cap avall davallaven.

Amb una fe tan rebecca
Estaven fanatitzats,
Un dia a l'any tots plegats,
Partien cap a la Meca.
Encara avui se respecta
Aquesta vella tradició,
Es moro te vocació:
En això tots donen cleca.

Moltes terres conquistaren,
Els moros en aquell temps,
Varen esser ben prudents,
A sa vida respectaren.
A lo que ells obligaven
A pagar ttos els tributs,
En això eren ben justs
Perquè ningú perdonaven.

Un valí varen posar
Per posar-hi més control,
Com que era poc es redol
Així ho varen acordar.
El califa es destinà
Quan hi havia molta terra,
Això s'usava en la guerra,
De grau solia augmentar.

Com emperador obrava,
El Califa en aquell temps,
Home de coneixements
Per dirigir se cercava.
Coma rei se l'adorava,
dotat de dones d'harem
totes vivien amb ell,
ses mes belles reclutava.

De caïts assessorat,
Per ajudar a fer justíci,
El duien en es suplici,
Tot aquell que hagués faltat.
Tothom estava obligat,
A creure be l'escriptura,
Deien que era lletra pura
Que Déu havia dictat.

Es moros en aquell temps,
Eren els mes rics del món,
De fet a tots mos confón,
Que patissin tal revés,
Una gent de molt progrés
Que de fet se demostrà:
Sa terra be cultivà
Sembrant arbres en excés.

Sa terra be arreglava
Perquè pogués produir,
arròs hi van sembrar-hi
també bon blat i civada;
sa canyamel abundava,
tota casta de bestiar,
No és estrany; de carn i pa,
Tota la gent s'atipava.

Mallorca era un jardí,
Brillava per tot redol,
La rosa dava consol
De veure dins el jardí.
Dins el jardí s'exibí,
Es mora en aquell temps,
De fet eren unes gents,
Molt, molt dignes d'aplaudir.

Teixits fabricaven fins,
Ben bradots amb un fil d'or,
Que era de bo allò,
Per encisar als fadrins.
Cobertors de molts estils
Per ses parets adornar,
En això se dedicà,
Ho aprengheren dels padrins.

Els també saberen fer
Unes màquines ben precises,
Amb els pins de bones mides,
D'ells en treien bon paper.
Biblioteques també,
Els moros les montarien,
Mesquites aixecarien
Folrades de rajoler.

Les parets ells adornaven
De marbre ben resplendent,
En el terra competent,
De marbre blanc el folraven.
De catifes el tapaven,
Per no haver de patinar,
Ses esclaves a ballar,
Quan el Califa ho manava.

Les parets ells esculpíen
D'un or molt ben refinat,
Tot sortia brillantat,
Per això molt presumien.
Arabesc ells li dirien
A un palau fet tant fi,
envoltat d'un bon jardí
l'olor del roser sentien.

“El fum és fatal”, campanya d'informació i sensibilització sobre els efectes del fum del tabac

El fum del tabac té més de 4.000 components, molts dels quals són actius farmacològics o almenys 43 d'aquests són carcinògens. Entre els components hi ha el quitrà, la nicotina, el cianur, metalls com el níquel, l'arsènic, el cadmi, el crom, el plom i substàncies radioactives com el poloni-210, el potassi-40, el radi-226, entre d'altres.

L'objectiu d'aquesta campanya és informar i sensibilitzar la ciutadania sobre els efectes del fum del tabac, tant a les persones fumadores, com a les no fumadores, fent èmfasi en aquests més de 4.000 components que es troben en el fum del tabac.

La campanya vol també: Promoure actituds i comportaments assertius en les persones no fumadores per evitar/reduir l'exposició al fum, i de respecte i adhesió a la normativa vigent.

Augmentar la utilització dels recursos assistencials per deixar de fumar: línia telefònica Sanitat Respon 902 111 444, les consultes als centres de salut i les unitats de tabaquisme.

Eroscatalà

[imatges](#) Bandini (14/01/2009)

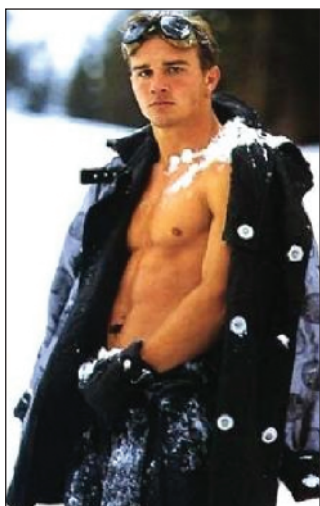
Efectes del canvi climàtic?

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (14/01/2009)

Sergi

Sergi, trempat
agafaràs un refredat
Abriga aquest pit
Si no vols acabar al llit
Fés una mica de bon-
dat
I connecta't al xat
I així podrem mirar
Com et tornes a mas-
turbar

[Llegendes de l'erotisme](#) Gwen Stacy
(13/01/2009)

Brando, gran Brando

Un dels actors més reputats de tots els temps és el gran Marlon Brando. A més de despertar no poques baixes passions entre les seves (i els seus) fans, també va fer-ho en els cinèfils, entre els quals la seva realista interpretació va deixar una forta petjada. Brando va ser present a pel·lícules mítiques de la història del setè art, com *Un tramvia denominat desig*, *Sal-*

vaje, *La jauria humana*, *La llei del silenci*, *El padrí*, i d'altres amb una gran repercussió comercial com *Superman* o *El último tango en París*. Abans de morir el 2004 va tenir temps encara per aparèixer en video-clips de pop-starts com Michael Jackson, i un cop desaparegut, la tecnologia va recuperar-lo virtualment per *Superman returns*. La seva imatge però segueix provocant-nos admiració i humilitat relativa. Fantàstic!

[Sexe a Internet](#) Otis Toole (13/01/2009)

Sexe i píxels

Aquests francòfons són la llet en això del sexe. Si cliqueu [carraspera carraspera](#) podreu veure com s'ho fan per jugar amb els píxels i aconseguir unes senyorasses impressionants en diferents llocs de la llar. Més d'un, tot i el retorn a l'estètica informàtica vuitantera, encara s'hi enganxarien.

[Els antieròtics](#) Chinaski (12/01/2009)

Carmen Chacón

Això de l'exèrcit sempre ha estat una de les coses més destrepadores d'aquest planeta. Però d'ençà que han posat a una dona a comandar el ministeri de Defensa, en lloc d'aconseguir fer-lo més proper, més aviat han aconseguit l'efecte contrari. I és que

la ministra del país veí Carmen (o Carme segons on es trobi) Chacón, no només no erotitza el càrrec, sinó que a més està essent utilitzada per revitalitzar una institució que molts ja creïem en fase terminal. Tot plegat li deu anar bé a la Chacón, a qui alguns ja col·loquen com a presidenciable en un futur i com a una de les dones més influents de l'actual Europa. A nivell d'imaginari eròtic ja us dic ara que no. Clar que amb aquella mirada perduda i entre aquell pilot d'uniformes prehistòrics, ja em direu quin vestuari no s'hauria de posar per positivitzar tanta nàusea.

[Ocellota de la setmana](#) Ignatius J. Reilly
(12/01/2009)

Càndida

Cada dia de bon matí
La Càndida em fa patir
Quan es canvia amb la finestra oberta
La meva cigala n'està del tot certa
Que seguidament tindrà una erecció
Sense tindre cap més elecció
I és que la Càndida és una punyetera
Que em provoca la trempera
I fins que no m'he masturbat
L'esverament no he aplacat

[Humor](#) Gwen Stacy (11/01/2009)

Nova marca de suc de figa

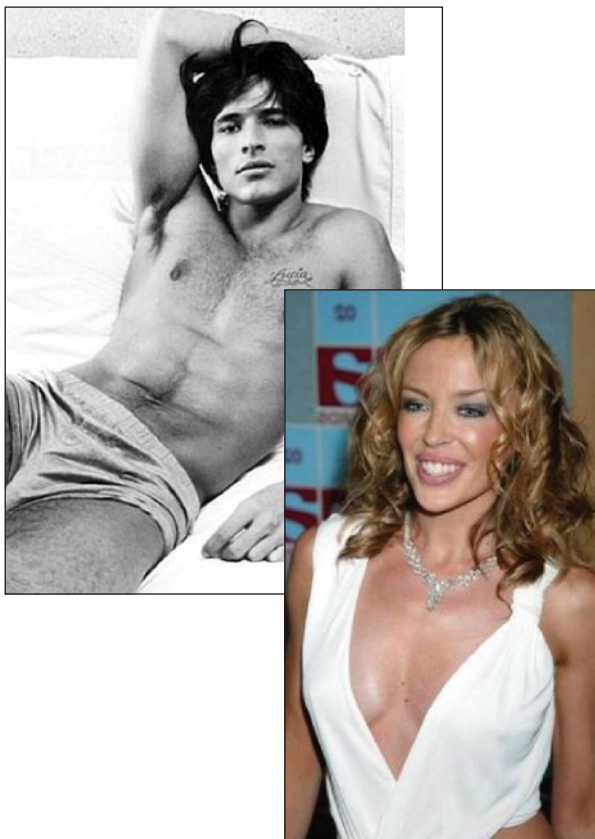

[Política i societat](#) Henry Lee Lucas (10/01/2009)

Kylie Minogue, amb el català Andrés Velencoso

El model nascut a Tossa de Mar Andrés Velencoso, ha passat aquestes festes nadalenques amb la cantant i actriu Kylie Minogue, amb qui ha estat esquiant a l'estació d'esquí francesa de Chamonix-Mont Blanc. La parella van practicar el surf de neu, i se'ls va veure ballant a diferents locals de la zona. Doncs si a ells els agraden aquestes aficions, a nosaltres ens sembla collonut. Anteriorment la guapa

australiana havia tingut una llarga relació amb l'actor francès Olivier Martínez.

[Cites](#) Chinaski (09/01/2009)

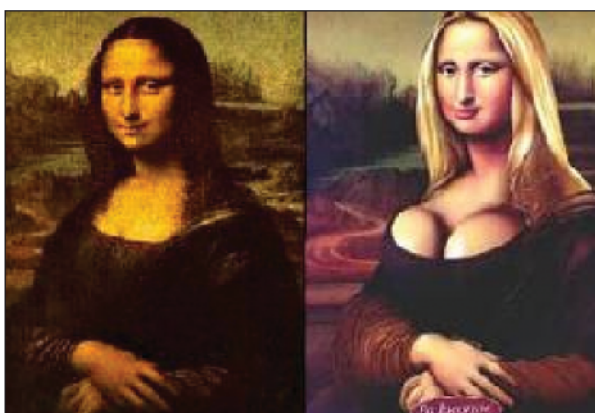
Pornografia poètica, amb denominació d'origen Riba?

¿Recordes, Clementina, aquell oreig que, remonent de Venus el parrús, enravenà del tot el que, difús llanguia a l'entrecreix en estiuig? Recordo la remor i l'estrany pladeig dels teus sotsllavis reclamant l'intrús que començava d'espargir, confús, pels solcs obacs son trèmol degoteig. I ara em demano, ja esgotat el doll: si tu no, ¿quina dea apassionada en jo trempar signava el meu capoll? Puix hi hagué goig, no Gràcia, en l'abraçada, ¿fores tu la qui em féu cridar, com foll: "Clementina, collons, quina cardada!"?

Poema pornogràfic atribuït a Carles Riba

[Humor](#) Bandini (09/01/2009)

La Gioconda després de la gira nord-americana

[Mites d'avui](#) Chinaski (08/01/2009)

Keeley Hazel, una londinenca ben dotada

Entre les noves models que volten per les passarel·les de mig món, n'hi ha algunes que no només són ossos. Entre les més destacades que hem trobat, hi ha les britàniques, que darrerament surten ben nodrides i han trobat una proporció de mides que semblava difícil de trobar en alguns moments. Keeley Hazel és una londinenca que respón als paràmetres que ens agraden a Eroscatalà. Si voleu veure'n algunes fotografies potents, cliqueu [I want to break free](#).

[Televisió / Ràdio](#) Gwen Stacy (17/01/2009)

Vilarasau i Cartes surten de l'armari i entren al llit

Ja era hora. Finalment ha arribat la passió a Ventdelplà després d'anys de repressió i sexe segur. Aquest diumenge hem vist finalment com els personatges interpretats per Marc Cartes i Emma Vilarasau surten finalment de l'armari i entren al llit per fer-hi porquerietes. Per aconseguir-ho el personatge de la Teresa (Vilarasau) ha hagut de quedar-se vídua, gràcies a l'assassinat que ha patit el seu marit David Estelrich, deixant

via lliure perquè en Julià (Cartes) pugui refregar els seus pelarrots mal afaitats sobre la pell de la Vilarasau. Doncs nosaltres i els nostres instints ho celebrem. Ja necessitàvem que la Teresa demostrés que darrera de la fava assolellada que representa, hi ha una tigressa imparabile. I si podia ser amb el cadàver del David encara calent, millor encara. Més morbositat.

[Humor](#) Jim Beam (16/01/2009)

Esperant l'home perfecte

[Cinema](#) Renzo Montagnani II (16/01/2009)

Vitali i Brass tornen a primera plana del cine italià

El grandíssim actor Alvaro Vitali i el director Tinto Brass, han retornat al món del cinema per protagonitzar Impotenti esistenziali, la pel·lícula de debut de Giuseppe Cirillo. Es tracta d'una cinta que explica les vivències

d'un psicòleg -interpretat pel mateix Cirillo- on deixa al descobert la doble moral que en alguns aspectes, sobretot sexuals, tenen els italians. A més de Vitali i Brass (foto juntament amb una senyorassa imponent- també recupera a Sandra Milo, una altra actriu imprescindible del cine eròtic italià dels vuitanta. A veure si algun distribuïdor atrevit, té la bona pensada de portar-la al nostre petit país.

[microbiquinis](#) Otis Toole (15/01/2009)

Aguditzem el nervi òptic amb la Vickie

La col·lecció d'hivern d'algunes marques de microbiquinis ha arribat carregada. La Vickies'encarrega de mostrar-nos alguns models, però la veritat és que el nervi òptic s'ens embussa amb la seva sola presència.

Moisès l'alliberador, l'independentista

Israel i els Països Catalans

El poble jueu no és sols una de les nacions més antigues que existeixen, juntament amb els copto-egipcis, els xinesos... No sols tenen l'únic idioma ressuscitat després de la mort, no sols han estat l'origen de les grans religions monoteistes que avui dominen el món (tal com Jahvè prometé a Abraham: "I faré de tu una nació gran, i et beneiré, i engrandiré el teu nom, i seràs benedicció. Beneiré els qui et beneesquin, i els qui et maleesquin, els maleiré; i seran beneïdes en tu, totes les famílies de la terra" Gènesi 12:2-3. "Mira ara els cels, i conta els estels, si pots. Així serà ta descendència", Gènesi 15: 5. No sols això, ans, com escrigué Charles Deloach al seu llibre *Llavors de conflicte*: "La història no enregistra cap altre cas de poble que hagi retingut sa pròpia identitat nacional després de tant temps en l'exili. Però els jueus, tot i que escampats entre totes les nacions i sense comptar amb un territori específic o un govern comú, van sobreviure i van esdevenir una de les grans meravelles de totes les edats". Tot seguit esmenta Mark Twain, que diu: "Tot és moridor, tret dels jueus. Totes les forces passen, però ells romanen. Quin és el secret d'aquesta immortalitat?".

Els catalans érem descrits com a *judeo-catalanes* pels falangistes i franquistes de l'època nazi. El famós propagandista de Franco, el general Queipo de Llano, en les seves xerrades radiofòniques que tants mals imitadors tenen ara a la COPE, a les cadenes madrilenyes amb en Jiménez Losantos, a Tele 5, o en l'ABC o La Razón o El Mundo, deia coses com que calia que els catalans "*hagan modificar la idea que en el mundo tienen de ellos, porque yo recuerdo de mis viajes por América, la idea que se tiene de Cataluña. En América, en general, dividen a los españoles en tres en tres clases: una, los vascos (...), el resto, sin distinción, gallegos, y, por último, otra clase distinta: la de los catalanes, a los que juzgan como una raza de hebreos, porque se valen de los mismos procedimientos que realizan los hebreos en todas las naciones del globo*" (ABC, 26-9-1936). Paga la pena de fer-se una idea de qui era aquest individu: "*Fusilaré a diez por cada uno de los nuestros que fusiléis, aunque tenga que sacarlos de la tumba. ¡Os vamos a despellejar vivos, canalla marxista!*" (Queipo de Llano a través de Radio Sevilla, cal dir que compliren amb escriu aquestes paraules,

perquè afusellaren unes 20 vegades més els franquistes que els antifranquistes).

O el lerrouxista reconvertit en franquista Antonio Martínez Tomás, quan parlava del "perill jueu" als Països Catalans: "*Más de 50.000 hebreos hay establecidos entre Cataluña y Levante...*". Aquesta invasió, "*man-iobra del judaísmo contra España*", seria vençuda per "*la espada invicta del Caudillo*" (Domingo, de Sant Sebastià, 3-4 -1938).

De fet, el catalanisme era present a la zona franquista com a obra del *judaísmo* i els nacionalistes catalans com a *judeo-catalanes*, en una abjecta imitació de l'antisemitisme nazi. Deia Southworth, estudiós del feixisme espanyol de l'època: "L'antisemitisme ocasional del règim de Franco era completament oportunista, per demanar favors abjectament als nazis; i no va pas construir mai cap de les bases de la seva doctrina, com sí ho foren l'anticatalanisme, l'antibasquisme o l'antigalleguisme".

Ens podríem allargar molt més, però les semblances entre jueus i catalans són abundoses no sols en les comparacions de la fastigosa propaganda filonazi del franquisme, sinó en la psicologia històrica real. Als pobles que viuen aixafats per la força militar d'un imperi opressor, els toca espavilar. Com els furten els diners, els cal ser molt bons administradors (la típica "gasiveria" jueva o catalana). Als castellano-andalusos no els ha calgut ser gens administradors, car ja tenien les colònies per furtar tot el que podien: l'or d'Amèrica i ara l'espoli fiscal dels Països Catalans. Però amb el pecat porten la penitència, car no han après a administrar, han estat uns estadistes megalòmans (d'ací llur feixisme del Juràssic inferior), uns economistes d'estraperlo (uns furta-gallines de la política) i, mancats d'esperit empresarial i desdenyosos del treball manual, incapços de generar una burgesia industrial moderna i europea. Ja en plena època de l'Imperi es deia allò: de "*hambre que baja de Castilla y la peste que sube de Andalucía*" i en essència, tal cosa està com estava: el llatrocini és castigat d'una manera o de l'altra. I si per força no es deixen castigar de dret, el càstig els vindrà de baix, no us atabaleu pas. A Mallorca hi ha la dita: "per tornar pobre hi ha dos camins, robar o fer feina en diumenge". Ja els va be!, però mentre van caient encara ens oprimeixen.

Els catalans també tenim un gran deute espiritual i cultural amb els jueus. Els vam maltractar, per rapinya, i per això ens va caure al damunt la Inquisició castellana, la qual, amb el pretext d'acabar amb els judaïtzants, ens ofegà també a nosaltres en temps dels Reis Catòlics (la nostra intel·lectualitat era en bona part composta de jueus conversos, com segurament ho era Cristòfor Colom). Hem d'aprendre molt del *lobby* jueu, de la cultura i tenacitat dels jueus, i estrènyer relacions amb ells.

Però passem a la història de Moisès.

Les generacions i les "tornes"

Josep, fill de Jacob, i la seva família quedaren a Egipte amb el vist-i-plau del Faraó. Cal matisar que aquell faraó pertanyia als hicses, els pobles de la mar que van destruir l'Imperi Antic. Passats els anys, una nova dinastia indígena d'Egipte regnà des de Menfis.

Els israelites es multiplicaren a les fèrtils terres de Gosén, i els faraons, temorosos, els sotmeteren a esclavatge durant uns quatre segles, deu generacions. Durant la vuitena generació israelita a Egipte, el Faraó ordena la mort de tots els primogènits hebreus. Però vuitanta anys (dues generacions) més tard havia de venir *la torna*: la darrera plaga de Jahvè contra els

egipcis. Havia de ser la mort dels primogènits egipcis, justament.

I és que talment sol esdevenir-se al llarg de la història: sembla que quan algun tirà s'ha acarnissat contra el poble-esclau, a les dues generacions de la matança ve *la torna*, el boomerang, el karma. És allò de la cançó: "*la vida te da sorpresas...*" o, com escrivia una condemnada a mort pel franquisme, en un poema clandestí, "Jasmina", als jutges militars terroristes que la condemnaven a mort: "Just ara comença un procés insubornable on vosaltres sereu jutjats".

Lluís XIV, el coent i odiós "Rei Sol" que introduí a ca nostra el seu genocida netet, eliminà tota oposició interna, fins i tot la dissidència catòlica (el jansenisme, branca bíblica i filoprotestant dins el catolicisme francès de l'època). Però als vuitanta anys, si fa no fa, vingué la Revolució francesa contra *la tiranie* absolutista dels Borbons. Aquesta famosa revolució fou de caràcter burgès i democràtic i anà estenent-se i trasbalsant violentament el feudalisme i les autocràcies dels països catòlico-latins i, més tard, dels ortodoxos esclaus. Cal fer esment que els països germano-protestants van viure revolucions més graduals socialment i un parlamentarisme més sòlid, d'ençà de la de Cromwell i dels seus puritans, a Anglaterra. Als EE.UU. independents, hi instauraren la primera democràcia moderna.

Lluís XIV i el seu netet escalfaren els Països Catalans com a psicòpates consumats que devien ser, i obriren les portes al cinisme corrosiu i a l'amoralitat cruel que, finalment, corcaren llurs ignominioses tiranies.

Igualment el generalot Franco, el dictador genocida, s'acarnissà cruelment contra el poble indefens. Si fem càlculs, la nostra *torna* serà, si Déu vol, cap el 2018-25. Llavors és més probable, si no ens adormim, que aconseguim l'adelerada llibertat de l'Espanya que ens violà, i ens difama i ens odia sense motiu raonable, sols perquè som catalans (com ells són castellans). Què hi farem! Som i serem, tant si es vol com si no es vol, amb l'ajut de Déu!

Salvat de les aigües

Moisès (*Moïse* en hebreu), que hom suposa que vol dir "salvat de les aigües", va ser un supervivent del genocidi faraònic, i això gràcies al fet que sa família fou valenta front a la tirania, i practicaren la desobediència civil: el col·locaren en una caixa protegida amb betum i pega i la filla del Faraó se'l trobà, el feu alletar per la pròpia mare natural del nin i l'educà a la Cort

Reial. Cal destacar que els pobles oprimits, per alliberar-se, necessiten les eines, cultura, valors, etc., que monopolitzen i segresten els opressors. La religió, l'alfabetització, la tecnologia... i, sobretot, fins que no hi ha desercions significatives del bàndol opressor cap a l'oprimit, això és impossible. Ço és, mentre el bloc dominant és compacte, l'èxit de la "revolució" és impossible. Sols quan la decadència moral crea esquerdes i antagonismes, hi ha desercions i els oprimits poden beneficiar-se'n. Per tant, dividir l'enemic i atraure's tot un sector (ni que sia minoritari) és molt important per a vèncer.

El sentit de la no-violència i el "parar l'altra galta" també pot interpretar-se políticament així: com més segurs estan els opressors de la submissió dels oprimits, més orgullosos i decadents es tornaran i per tant abans tindran divisions entre ells i, altrament, com més hauran patit junts els oprimits, més opositors al règim hi haurà, més es coneixeran entre ells i sabran triar bons caps, i tindran més disciplina per lluitar per la llibertat: vegeu els jueus després de la segona Guerra Mundial que prest es van acuitar a crear un estat propi, només dos anys. Evidentment és una qüestió de paciència i maduresa, hom pot tenir paciència o no, però és infantil de negar la gran utilitat i realitat de la no-violència i de la paciència cristiana (que no cal confondre amb la resignació passiva o d'ultratomba).

Moisès féu un esforç gran quan, sabedor que era jueu, deixà una vida de gran luxe i privilegi per amor a la Justícia. No fou cap caragirat ni gos mesell, no s'identificà pas amb el poderós, no fou un botifarró coent. Però sovint sols el temps fa madurar les persones i la no-violència no és pas de les lliçons fàcils: requereix molt de dolor ben assimilat i molta paciència sense desesperació. En una contesa entre un esclau hebreu i un egipci que el colpejava, Moisès de nou, per amor a la Justícia, caigué en la violència i matà l'"SS" egipci. Però resulta que no és pas matant i fent les coses abans del seu moment com hom aconsegueix res en la vida. Ser primari condueix a la decadència i a la falta d'autodomini de tot i d'un mateix. Cal pensar-s'ho tot bé. Sols després que la gent ha madurat a través del cresol del patiment, Déu pot actuar escaientment amb l'esquerp orgull de l'*ego* humà llavors Déu entra en la història i ho albirem ben clar: Jahvè és també senyor de la història. I la història és la política d'ahir, així com la política d'avui serà la història del demà. Jahvè és també senyor de la política, dels governs, i la Bíblia és la única religió estrictament i contínuament històrica. Per dir-ho de qualche manera: vivim sempre en una contínua "història sagrada".

Moisès "aconseguí d'estar per damunt de l'honor humà i de la dignitat reial estimant que era més important i més digne de la condició reial mantenir la guarda de la virtut i adonar-se amb la seva bellesa que no pas ser guarda del rei amb la corresponent pompa (*Gregori de Niça*).

Al Sinaí, la teofania de l'arbrell en flama

Moisès, jove encara (als 40 anys), fou foragitat d'Egipte: el Faraó el nomenà senyor de la cobra i l'escorpi. Al desert del Sinaí (on havia de passar, allunyat de tot, els pròxims quaranta anys) defensà les filles de Jetró el beduí, quan poaven i van ser atacades. Jetró intuï ràpid quina era la virtut d'aquell home que no mirava el propi guany, sinó que jutjava que la Justícia és estimable de mena. Moisès pogué prendre muller entre les filles de Jetró i allà es quedà a viure. Així, visqué una vida solitària entre muntanyes erosionades i planes desèrtiques, pensant costosament, lluny de l'aldarull i la vanitat de les grans ciutats egípcies, on es coïa el poder i la glòria, i les intrigues, com les serps dins del fang.

Una diada va tenir una teofania, o sia, Déu se li mostrà: els seus ulls van ser il·luminats d'un resplendor. Ell guaità vers la muntanya i hi veié un arbrell del

qual s'enlairava com una flama lluminosa. Les seves branques eren fresques com la rosada, malgrat la flamarada. Es digué: "Hi aniré a veure aquest fet extraordinari." Cosa molt més estranya: els raigs de claror reverberava en ses orelles, la gràcia de la llum es repartia entre la vista i l'oïda de Moisès, il·luminava sos ulls i li aclaria l'oïda amb ensenyaments incorruptibles.

"Jo sóc el Déu de ton pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob... He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clamava per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat per alliberar-lo del poder dels egipcis...

El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, ja t'envii al Faraó; ves-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble. (Exode 3:6-10). Moisès digué a Déu: "Qui sóc jo per anar a trobar el Faraó i fer sortir els israelites d'Egipte?" La resposta de Déu és un majestuós i subtil crescendo, fins que Moisès diu a Déu: "Quan aniré a trobar els israelites i els diré: el Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres, si ells me pregunten: quin és el seu nom?, que els haig de respondre?" (Ex. 3:13). La resposta de Déu és una autopresentació de Sa Majestat. És una presentació tan aclaparant i magnífica del Poder de l'únic Déu, que fins els ateus poden adonar-se'n sense gaire esforç: "Llavors Déu digué a Moisès: *Jo sóc el qui és*. I afegí: *Digues als israelites que Jo Sóc (Jahvèh), m'envia a vosaltres*" (Ex. 3:14).

Quan Moisès pregunta a la Veu qui ha de ser qui l'envia, la resposta que rep en l'original hebreu és, exactament (escrit), quatre lletres: "JHWH" o sia "Jo sóc (o seré) el qui sóc (o seré)". L'ambivalència del verb "H" (existir, esser, en passat o en futur) és la clau de la meravellosa majestat del Nom de Déu. L'hebreu s'escriu sense vocals (s'hi sobreentenent). La "I" o "J" és la primera persona en hebreu (Jo), la "W" o "V" és el pronom "qui" o el "qual". La pronúncia més probable és "Jahvè" (amb hacs aspirades). La potència del Nom Santíssim és que revela diversos poders divins magnífics: "Jo sóc l'Existència, la Vida, el Creador, el Qui Existeix de mena i de ple dret (quasi no res!), al qui deu tot. Davant aquesta existència, *per excel·lència*, els mortals quedam atabalats i anorreats." I també: "Jo sóc (o seré) el Qui arribarà a ser", com dient: ara no em coneixeu encara, però em coneixereu millor en el futur, car em mostraré a vosaltres (amb l'alliberament d'Egipte, amb la llei, amb la redempció de Jesucrist) a través de la història. Parla com un pare a fills de curta edat: Soc qui ja veureu, car a vosaltres em mostraré, temps al temps, car no puc pas fer-me entenedor tot de cop. Déu es mostra, en l'Antic Testament, a través dels seus diversos noms: Jo sóc-és la força, Sebaoth; Jo sóc-és la paciència, Xadai; Jo sóc-és la Justícia, Elohim; Jo sóc-és el perdó, Adonai.

Així "Jo-sóc-qui-serà" es defineix com a Origen, Vida, Majestat, Alliberador, pacient i omniscient, que promet de fer-se conèixer, es mostra i demostra Ell Mateix pel que és, amb la força de seducció captivadora i sorprenent, amb una modulació de subtileza meravellosa digna d'adoració.

Qui nega i renega de l'existència de Déu amb diversos pretextos (com ara la maldat de les religions establertes, l'integrisme, etc.) és que desconeix de què parlam realment, d'aquesta meravellada (com diria Ramon Llull) teofania del Déu bíblic i històric, el Déu

de la Justícia que escolta el clam dels oprimits. Ignorar la Majestat retronadora del Jo sóc és com ignorar la realitat per trobar-se més còmode en uns paràmetres més baixos. És com pretextar voler "una vida humana", antropocèntrica. Sols que, per poc que viatgem i ens movem, hom ja veu que la diversitat del gènere humà fa que la mateixa "mesura humana" desitjada és en realitat molt major del que pensàvem amb egoisme i mesquinesa, i de fet apunta cap a l'Eternitat amb un esguard irònic i esperançat. El fracàs prou general—arreu i sempre—de laïcismes i esquerranismes com també d'integrismes i purismes rau en el fet, justament, que l'home no és mesura de totes les coses. Llavors actuem com el coiote que vol caçar corre-camins, l'au del desert d'Arizona. El Messies digué dels fariseus: "M'avorriran sense motiu." Igualment, molts d'espanyols avorreixen sense motiu els catalans, pot ser "pel que han sentit dir". I hi ha laïcistes que demanen llibertat d'expressió per a ells mentre censuren els escrits dels cristians (jo n'he coneguts prou), o neguen que els cristians tinguin res a aportar en un projecte de llibertat nacional. Prejudicis a grapats (Nerons contra cristians, Hitlers contra jueus, COPE's contra catalans... integristes religiosos contra laics, integristes laics contra cristians. "Diu el mort al degollat: Qui t'ha fet aquest forat?" És el caos).

"Moisès va respondre: Els israelites no em creuran ni m'escoltaran! Diran: no és vera que se t'ha aparegut el Senyor Déu." (Ex, 4:1). Sovint la Bíblia és tan hiperrealista que sembla increïble que s'hagi escrit i demostra també que poden canviar les tècniques i les circumstàncies, però l'ànima humana és bàsicament sempre la mateixa, en els seus prejudicis i dèries.

La idea d'una existència absoluta de Déu estranya a gent desposseïda i sense cohesió. Diu sant Agustí d'Hipona: "Ni el mateix poble fos ja mai poble en ser injust: per no ser ja un conjunt de gent conforme a unes lleis i d'un bé comú, tal com s'ha definit el poble. Posau unitat i hi ha poble; traieu-la i només hi ha turba: gentada sense concert. Nació un aplec de molta gent religada entre ells per comunió d'acord en els seus efectes; i és millor si la seva concòrdia és per millorar coses i és tant pitjor devers pitjors afers adrecen el seu propòsit."

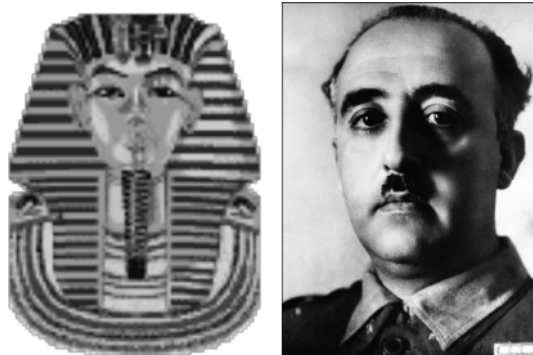
Però la gent que sols cerca l'immediat, aquella gent no pot preuar ni el sacrifici, ni l'autoorganització, ni la Justícia, ni la religió, ni podrà governar-se. No pas gaire al menys. Ni nosaltres som encara una nació mitjanament cohesionada ni ho eren els esclaus hebreus del Delta, car no tenien una referència més o menys comú, encara; una fita unes lleis. Pas d'anòmia, de manca d'escala de valors, una mor d'amoralitat hedonista on no hi ha gaire ordre ni concert. Per ço veiem com als pobles sotmesos, la sopa de sigles de grups independentistes que quasi diuen igual i no deixen mai de barallar-se (sols saben pactar dins les presons, va dir algú), són una trista ironia d'aquella

mancança de valors sòlids i comuns que ens condemna a l'opressió.

L'Èxode

Quan Moisès es presentà a conversar amb l'horrorós tirà, ço féu que el superb Dictador s'irritàs més encara, tot i que els seus fetillers, súmmum de la bruixeria (també el II Reich de Hitler la fetilleria era un esport nacional: els Imperis del Mal xuclen forces a l'ocultisme i les males arts), en sortiren malparats. Com a càstig, endurí la feinada de fabricar maons deixant-los sense palla, i molts d'hebreus s'encararen amb Moisès (cosa que era tot just allò que el Faraó pretenia).

A ca nostra és igual. Quan els catalans hem presentat a Madrid les nostres justes reivindicacions després de tants d'anys d'esclavatge incivil sota el Faraó Franco (qui féu construir als presos republicans una gran "piràmide" a la vall dels Caiguts), tots els saigs més tronats i els subproductes més impresentables de tants segles d'Inquisició i Imperio (com el neonazi ABC) s'han posat histèrics i han volgut enviar-nos a galeres. Sovint les pallisses contra els oprimits semblen no sols inevitables, sinó útils a fi que tothom tingui més clar qui és qui: Déu ens coneix, però cal que ens coneguem nosaltres mateixos!

Però, quan calla l'home para Déu. I JHWH envia deu plagues a l'Imperi del Mal. Enmig del que venia per l'horitzó, ni el Faraó ni els israelites feien cas de Moisès (Èx. 6:12-13), per això JO SÓC ho anà solucionant de manera molt expeditiva. Les deu plagues sols van atacar els egipcis; l'aigua se'ls esdevingué sang, els enviaren granotes, mosquits, tàvecs, després vingué la pesta, úlceres i una pedregada, després llagostes i tenebres i finalment vingué la torna: Tot aquell que no matàs un xai (Pasqua Jueva) i pintàs la porta de ca seva amb la sang de l'animal, havia de patir la mort del seu primogènit (fou el contrari del que havia fet el Faraó vuitanta anys enrera, genocidi del qual Moisès se n'havia salvat). El cruel dictador egipci tenia el cor endurit i no baixava pas del ruc. I és que el mal governant —com el mal conductor— duu els qui l'acompanyen a la mateixa timba on ell acaba estimbant-se, tan important és saber fer bona tria de qui ha de conduir-nos; i per això és hora de pregar a Déu per la nostra nació, i que ens deslliuri dels PPs (de pèl engominat i repentinat) que pretenen exercir de nou Faraó d'Espanya.

Col·lapsat Egipte pel malastre, el poble esclau pogué marxar amb crits de joia cap a la Terra Promesa. Però encara l'orgullós i malèfic faraó —com quan Gorbatsxev enviava contra els Països Bàltics els esbirros stalinistes— decidí d'atrapar-los amb la cavalleria. I és que el Faraó havia dit a Moisès que no coneixia al déu dels hebreus, i heus ací les conseqüències de tal ceguesa: estava revent com un gos i no en copsava la causa. Els qui ens tiranitzen solen acabar així, però el problema és que no per això el nostre poble espavila, perquè no té fe en Déu.

"Jo glorificaré els que em glorifiquin" (1ª Samuel 2:30, Jutge d'Israel pels volts del 1040 a. C.). "Els assenyats resplendiran com la llum del firmament, els qui n'hauran portat molts per camins de justícia brillaran com les estrelles per sempre" (Daniel 12:3, Mateu

13:43).

"Crec en Déu no pas com a una teoria, sinó com un fet més real encara que la vida mateixa" "Crist és la font més rica de força espiritual que es pot conèixer. És el més noble de qui vulga donar-ho tot sense demanar res. El Crist no pertany sols al cristianisme (=Cristiandat nominal), sinó al món sencer" (Mahatma Gandhi, el major independentista de tots els temps).

"Totes les coses del món són moridores i es perden, i solament l'amor de Déu queda. I jo Jaume el rei, coneixent que aquesta és la veritat, i les altres mentida, volguí girar als manaments del Nostre Senyor el meu pensament i obres i deixar les vanes glòries del món per aconseguir el seu Regne" (Jaume I el Conqueridor).

Per altre cantó, els col·laboracionistes, com els nostres botifarres domèstics, també seguien fent de les seves. Escriuen els savis d'Israel: Però no tots els hebreus eren esclaus. Alguns afegien terres a terres, collites a collites, canviaven el coure i les joies; asseguts als jardins amb fonts d'aigua, a sales amb imatges pintades a les parets, tenien per amics els fills d'Egipte: igual que ells anaven amb les cames i els muscles nus, la carn maquillada; i com ells, en comptes de dir-se Phanuel o Daniel o Ossiel, es deien Metis, Tetis o Athonis. El més ric; Koratx, fill d'Izhar, anomenat Koractis pels egipcis, tenia les claus del tresor del Faraó. Però la seva riquesa era ben distinta de la que en un altre temps tingué en Josep, car Josep tenia compte amb tothom, mentre que Koratx només en tenia d'ell mateix; i quan Josep passava, les filles de reis li llançaven anells de les finestres estant, i collars, però quan passava Koratx, els fills dels pobres al carrer es tornaven per escopir. Quan els hebreus amb el cor egipci van escoltar el desig de Moisès i l'esperança dels seus germans, es van omplir d'una gran por. I Koratx enviava, com emissari, entre els esclau de Gosén, en Datan, qui mormolava a llurs oïdes: "Per que marxeu? Koratx té el poder del Faraó, ell us farà més lleugera la servitud."

Heus ací el miratge del poder polític, sempre ple de paranys i estira-arrosses, contraposat al poder de Déu. Un poder polític opressor que vol maquillar-se i semblar còmode, pragmàtic, trivial. Quantes voltes no hem escoltat els catalans aquest missatge fals per embolicar-nos la troca. Els aforasterats, els acastellanats, els col·laboracionistes dels nazis pepers, els de cor castellà, se la saben llarga, perquè han estat ensinistrats i pagats per fer magarrufes. Només pensen en guanys fàcils i amorals, i estan en plena decadència, en el bassal de la corrupció polític-econòmica que és l'Espanya post-franquista. No van torcar la pols franquista, han deixat córrer l'aigua de les lleis formalment democràtiques i el resultat ha estat un gran toll pudent d'on han sortit fins i tot mòmies feixistes que volen tornar a tiranitzar-nos.

En una altra època posterior —com en totes— llegim:

"Antíoc es va sentir menyspreat per aquella dona i sospitava un to insultant en les seves paraules. Quedava encara amb vida el més petit dels germans; el rei intentava de guanyar-se" I no solament amb raons, sinó també amb juraments: si abandonava les tradicions dels seus avantpassats, el faria ric i feliç, li donaria el títol d'amic del rei i li confiaria càrrecs de confiança" (2ª Macabeus 7:24).

En moments difícils aquests cants de sirena dels còmodes i botifarres desorienten molta gent. Quan els hebreus van veure tant de cavall i aparell d'armes perseguint-los, com que només havien picat pedra, quedaren corpesos de temor i es revoltaren contra Moisès.

Però si miram devers Déu, Ell ajuda. Aleshores la Bíblia narra la cosa més extraordinària: Repartint les seves energies, per una banda amb crits i mots encoratjava els israelites i els exhortava a tenir bona esperança; per altra, en el seu interior presentava a Jahvè la seva súplica en favor dels qui es trobaven en dificul-

tat. Aleshores Moisès, impulsat per la força de Déu, acomplí la gesta més increïble de totes: s'acostà a la riba, copejà la mar amb el seu bastó, i la mar, amb aquell cop, s'esguerrà; com si és tractàs d'un vidre que es trenca començant d'una punta i s'esberla en línia recta fins a l'altra banda, així tota la superfície d'aquella mar és trencà... (Vida de Moisès Gregori de Niça, s. IV) I travessaren a peu eixut els abismes del mar, entre muralles d'aigua.

Quan el Faraó i el seu exèrcit es precipitaren —amb plena confiança en llurs armes amb les quals tant segles havien mantingut un Imperi terrorista— per aquell nou camí de la mar, les aigües tornaren a ajuntar-se i la mar va refluir, tot engolint la flor del militarisme imperial. Els alliberats, tot i que encara sense una clara consciència nacional i espiritual, cantaren un gran càntic de victòria al Déu de la Llibertat i la Justícia que havia protegit la vida menyspreada d'uns *maulets* desarmats, tot ofegant el tirà botifler podrit d'or, ginyes, armes i bruixeries.

Déu no implora la nostra comprensió: no li cal, car Ell és l'existir absolut, la gaubança absoluta i l'amor arrabassador, que cantava el benaurat mallorquí de la barba florida. Però és benigne i quan, després de molts desastres i decepcions, ens dignam a invocar-lo, no es fa l'orgullós ni el desentès, si el cercam de tot cor, com escrigué Ausiàs March:

"Si el conseqüesc, mercè no em fallirà
car Pietat pau haurà fet ab Vós.
Preàreu mi Qui en temps antic preàveu
e confessant que us dolíeu de mi.
I ara que us am pus que jamés amí.
Tornau-vos llà on de primer estàveu".

Talment ens crida Déu als catalans, com traient els nostres clàssics de llur tombes.

"El Senyor em digué: —Fill d'home, profetitz, profetitz a l'esperit. Dignes-li: "Això et mana el Senyor; Déu sobirà: Vine, esperit, vine dels quatre vents i alena sobre aquests morts perquè recobrin la vida" Jo vaig profetitzar tal com ell m'havia ordenat, i l'esperit va entrar dins d'ells, recobraren la vida i es posaren drets. Formaven una multitud molt i molt gran. Llavors ell em digué: —Aquests ossos, fill d'home, són tot el poble d'Israel. Ells van dient: "Els nostres ossos ja són secs, hem perdut l'esperança; per a nosaltres, tot s'ha acabat." Doncs bé, profetitz i digues-los de part meua: "Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Mireu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré tornar a la terra d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Posaré el meu esperit dins vostre, recobrareu la vida, i us establiré a la vostra terra. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert. Ho dic jo, el Senyor" (Ezequiel 37: 9-14).

Déu aglutinà a través Sa Llei (i, quan vingué el Messies amb la seva gràcia). Només Déu allibera de l'esclavatge (faraó, símbol de l'opressió i de Satanàs) i de ses arrels espirituals (fatalisme, individualisme, insolidaritat, anòmia, pecat, percepció falsa de la realitat).

Has cridat quan es veies oprimint,

t'he salvat, t'he respost

en el tro misteriós,

t'he provat a les Fonts de Meribà...

No tinguis pas deus estranys.

Tant de bo que mon poble

m'escoltàs i seguís mos camins.

En un instant seriem vençuts

els enemics, giraria la mà

contra els qui l'oprimeixen. (Psalm 81:8-15)

Si el poble no s'adreça, els faraons són l'espasa de Déu.

"Qui les obres de Déu no ama, Déu no ama les obres d'aquell.

Tot home qui es baralla amb Déu acaba vençut”
(*Llibre dels 1000 Proverbis*, de Ramon Llull).

“El Senyor t’omplirà de prosperitat multiplicant els fruits de les teves entranyes, del teu bestiar i de la teva terra, en el país que va prometre als teus pares que et donaria. El Senyor t’obrirà el cel, on guarda el tresor de la fertilitat: quan en sigui el temps, farà caure la pluja sobre els teus camps i beneirà tot el que empenquis. Prestaràs diners a molts pobles, i a tu no et caldrà manllevar res. El Senyor farà que siguis la primera de les nacions, i no la darrera; pujaràs amunt, no baixaràs. Cal, però, que escoltis els manaments del Senyor, el teu Déu, que avui et dono perquè els compleixis i els posis en pràctica. No et desviïs ni a dreta ni a esquerra de tot el que avui et dono; no segueixis altres déus ni els adoris. En canvi, si no obeeixes el Senyor, el teu Déu, i no mires de complir tots els seus manaments i decrets que avui et dono, et cauran al damunt totes aquestes malediccions: ... Seràs motiu d’estupor, de riota i d’escarni entre tots els pobles on el Senyor t’haurà deportat. Sembraràs en els camps molta llavor, però en colliràs una misèria, perquè la llagosta ho devorarà. ... Els immigrants que resideixen enmig teu tindran cada vegada més poder, mentre que tu en tindràs cada vegada menys... »Totes aquestes malediccions et perseguiran i et cauran al damunt fins a exterminar-te, perquè hauràs desobeït el Senyor, el teu Déu, i no hauràs observat els seus manaments i els seus decrets, que ell t’havia donat. Aquestes malediccions seran un senyal i un toc d’alerta per a tu i els teus descendents, per sempre. Si no has servit el Senyor, el teu Déu, amb alegria i amb cor generós quan nedaves en l’abundància, hauràs de servir els enemics que el Senyor enviarà contra tu, passant fam i set, nu i mancat de tot. El Senyor et posarà al coll un jou de ferro fins que t’haurà consumit. El Senyor farà que es llanci contra tu, com un voltor, des de l’extrem de la terra, una nació que no entindràs quan et parli, un poble dur que no respecta els vells ni s’apiada dels joves. Es menjarà els fruits del teu bestiar i de la teva terra, i tu et moriràs de fam. No et deixarà res: ni gra, ni vi, ni oli, ni les cries de les teves vaques ni els teus ramats, tant que et farà desaparèixer. Assetjarà totes les teves ciutats fins que s’esfondrin les muralles altes i fortificades darrere les quals et creies segur. Assetjarà totes les ciutats de tot el país que el Senyor, el teu Déu, t’haurà donat” (Deuteronomi 28: 11-15, 37-38, 43, 45-52). Efectivament, després de la Guerra de Successió, Felipe V manà esfondrar totes les muralles de les viles catalanes. “On no hi restares, els dimonis hi passen” (Refrany català).

Israel al desert del Sinaí, cap a la Terra Promesa

Les primeres dificultats foren el menjar i el beure. Un fust llançat per Moisès tornà dolces les aigües amargues de Moriah, i Jahvè els envià el *mannà* (que en hebreu significa “Què és això?”), un aliment tan menjívola com misteriós: plovia del cel com una rosada, com en uns grumolls de glaç arrodonit com la llavor del coriandre. El *mannà* fou un pa de justícia, precursor del comunisme de béns practicat a l’Església Apostòlica de Jerusalem: la seva collita quedava mesurada per la necessitat de cadascú, talment que ni el més capaç en tenia més ni menys que el feble. Cada u en recollia per una sola diada, després el *mannà* ja es cuava; però tothom s’havia de llevar d’hora per poder collir-lo, així els indolents i malfeiners havien d’espavillar-se; ja a la Terra Promesa, en guardaren una mica dins l’Arca de l’Aliança.

Déu podria haver dut el seu poble directament a la Terra Promesa. Però no estaven preparats, sobretot la gent gran s’enyorava *de les olles i la carn* d’Egipte, i Jo Sóc se’n afartà, i esperà tota una generació fins que moriren molts dels vellards i enyoradissos, i el jovent s’educàs millor en la disciplina del Desert per poder crear un Estat d’Israel amb terra bona.

Talment el catalans patiren 40 anys de franquisme (1936-76) i sembla que ara en pertocarà patir 40 anys més de post-franquisme, tal com els israelites anaren pel desert sense rumb clar, car el nacionalisme català no té llei clara, creu que l’home (en la versió de cultura panxacontenta) és el melic del món, i de Déu no en vol saber gaire, atabalats, diuen, per tantes sectes i religions estranyes.

Pere Marc, parent d’Ausiàs, escrivia en el segle XIV, en plena glòria de la nació catalana:

Siam senyors, que Déu ho ha permès,
i no posem ço que és arrera avant,
que el món és fet per al nostre comamd
i nós de Déu, qui factor de tots és.
Doncs, cal deixar tot rebel·lia
de cobejar i de mal fer i dir;
pensam totstamps que havem de morir
i no vullam res que de pecat sia

Molt distint d’allò que ara diuen els nostres intel·lectuals i partits, que encara estant pensant volterianament, ancorats sovint en els anys 60-70, incapaços d’aportar res substancialment de nou. Som un nació trencadissa, sense Llei, ni muralles de defensa. Tocau el corn a Sió, dau l’alarma damunt ma Muntanya Santa! Tots els del país tremolen, car és vingut un poble nombros i fort. (Joel 2:1). Són els forasters.

Si la nostra Terra Promesa fou un poble català autodesvetllat, capaç de crear un Estat Català, des de la Llei, la solidaritat, l’autoorganització. Si una nació viu en la sensualitat i el consumisme descontrolat, no podran copsar bé la humilitat, l’autodisciplina i la veritat. Com Pilat, diran: I què és la veritat? (Joan 18: 38). Els clavau cops, i no se’n senten, els esclafau i no volen escarmentar, s’han fet una cara més dura que un roc, no es volen convertir! Jo em deia: Deu ser només la plebs que fa bajanades, car no coneixen el camí de Jahvè, el dret de llur Déu. Aniré doncs a trobar els grans i els parlaré; ells sí que coneixen el camí de Jahvè, la Justícia de llur Déu. Però ells, tots havien trencat el jou, havien romput els eixanguers! Els atacarà el lleó de la selva, el llop de les estepes!

La pantera els assaltarà, a l’aguait davant totes llurs ciutats... (Jeremies 5: 3-6) Els he ventats...els he

deixats sense fills (som el poble amb menys fills de la història), he destruït el meu poble perquè no canviaven de capteniment. (Jer. 15:7). Així parla Jahvè: *Si tornes a mi, et deix tornar...si extreus allò que és preciós d’allò vil, seràs com ma boca (ells hauran de girar cap a tu, però tu no t’hauràs pas de girar cap a ells). Aleshores faré de tu, per a aquest poble, una muralla inexpugnable, i quan et faran la guerra, no et podran vèncer. Perquè joestic amb tu, per socórrer-te i alliberar-te...i et rescataré de la mà dels dolents, de la grapa*

dels dèspotes (Jer. 15:19-21). I quanta falta ens fa que Déu humiliï la prepotència hispànica i ens deslliuri de la grapa de l’espanyolisme! Que ells canviïn de llengua i nosaltres no.

“E quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalcam del cavall, e endreçam-nos vers Orient, e plo-ram de nostres ulls, e besam la terra per la gran mercè que Déus nos havia feita”, diu el cronista del rei En Jaume quan entraren a València, presa als musulmans. Jaume s’hi endreçà vers Jerusalem (Orient), on nostre Senyor morí i ressuscità i per on ha de tornar, i donà gràcies al Propietari de la Terra (heus ací el secret: saber Qui és el Propietari, nosaltres sols som allotjats dels Països Catalans). Déu ens ha dat els seus models, el seu llibre d’instruccions (del fabricant, diríem). Si volem que la cosa rutlli, cal seguir-les i no pas fer experiments absurds (antropocèntrics), per més lògics que d’entrada semblin. Mentrestant, vagarem pel Desert dels malsons espanyols i llurs Freddy-Krúgers.

“Vam començar a estudiar la Bíblia com un document principal. La Bíblia té moltes relacions com les que tenim amb els avantpassats nostres. És important d’integrar aqueixa realitat amb la nostra pròpia, la Bíblia no és per memoritzar, parlar o pregar només. A més, treiem una mica la imatge que teníem, com a catòlics o cristians, que Déu es troba allà dalt i que té un gran regne per a nosaltres, els pobres. Hem estudiat l’Èxode, l’hem analitzat: la vida de Moisès, que treu el seu poble de l’opressió. Comparàvem aquell Moisès als d’ara...La història del pastoret David quan derrotà Goliath va adreçada als nins de la nostra comunitat. Cerquem textos, psalms, que ens ensenyin a defensar-nos. Jo record que treia grans exemples de qualsevol text que servia a la meua comunitat per entendre la situació. Hi apareixen grans reis, anem rellegant caps amb la vida dels nostres avantpassats que van ésser conquerits per tanta ambició de poder, torturats i assassinats... Si no neix del mateix poble, la religiositat és una de les principals armes del sistema. Però els cristians de teoria no entenen perquè hi donem un altre sentit, car no ha viscut la nostra realitat. Potser no saben analitzar els fets. Els asseguro que qualsevol de la nostra comunitat, gent analfabeta, sap treure gran conclusions d’un verset bíblic, ni que sols el traduesquen a la seva llengua, car no li costarà gens d’entendre què és real i la distinció entre el paradís del cel i la realitat que viu el poble...Cadascú ha de conèixer la realitat i optar pel proïsme. La Bíblia és el nostre estudi. Hem après que qualsevol ésser pot fer canviar l’home si hom està disposat a canviar. Considerem que la Bíblia és una arma fonamental per al nostre poble” (“*Me llamo Rigoberta Menchú, y así me nació la conciencia*”, de Rigoberta Menchú, *1959, líder maia filocatalana i premi Nobel de la Pau 1992).

“La humilitat aconduïx a la glòria” (Proverbis 15:33). Qui vol ser fort, de la carn es despulla. (Ausiàs March).

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estans, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu.netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226

inmobiarbona.com.

PRODUCTES
ECOLÒGICS

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 10 a 17, dijous de 9 a 19. Camí son Frontera. Carretera Inca a Llubí km. 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venda d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda a l'engròs i a

la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Dives i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CA N'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CA SA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SA RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, bate-

jos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LAPARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzina. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA

TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzina. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CANTITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS
PROFESSIONALS

PERRUQUERIA UNIX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

AUTOESCOLA Lluís Ferrer.

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trepsols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESCUPTURA EN FERRO. T'ensenyaré a treballar i emmotllar el ferro, utilitzant eines ancestrals per fabricar les teves escultures. Sentiràs en les teves mans el canvis de temperatura i textura que te el ferro convertint-lo en art. 610 448 212 www.damiart.blogspot.com

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

MANEU MATIES. Manteniment de jardins i piscines. Reparacions de fontaneria i electricitat. Neteja de cases, xalets, oficines, comunitats. Venta de llenya, neteja de corrals, finals d'obres... a tota la illa. 659 543 938

AGENT FIAT. Venta i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrendaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guillama. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MARTINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers, 16. Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satelit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLA DE VOL ES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euróns. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

TALLER FIOIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descons, mobles, decoració. Dis-

tribuïdor de matalassos Delanubi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trepsols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEARDE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoni-adrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGAMONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL.

Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 AMòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBANWEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CANFESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNET BALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 – 658 970 701 – info@internetbalears.es – www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua

garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa malloquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALAESTÀNCIA. Miquel Masutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Lluçmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTROESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIAGALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euróns. 971 530 616

Salut

L'acne vulgar

L'acne vulgar és potser el trastorn dermatològic que més preocupa els joves.

En molts casos, la seva persistència dona lloc a una visita al dermatòleg.

Alhora també és un dels motius més comuns de consulta al farmacèutic.

Què és? L'acne és una malaltia de la pell en la qual es poden trobar diverses causes desencadenants.

Es manifesta amb alteracions de tipus inflamatori i infeccioses a les glàndules sebàcies.

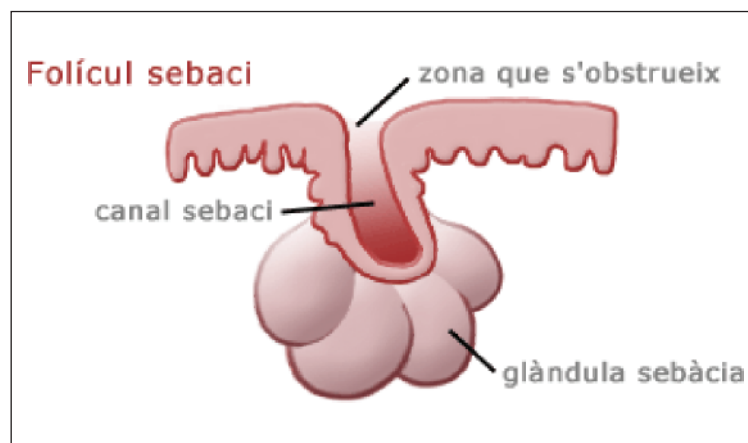
La causa de l'acne no està del tot determinada. En situació normal, les glàndules sebàcies produeixen una substància grassa, el seü, que surt a la superfície a través dels porus i es distribueix per la pell. El seü és un dels factors de protecció del teixit cutani. En la pubertat i l'adolescència, etapes en les quals es produeixen importants canvis hormonals, pot augmentar la secreció de seü i el gruix de la queratina que es troba a les parets del conducte sebaci. Per aquest motiu la sortida dels porus pot quedar obstruïda i s'acumula, a la part més profunda del conducte, el seü que s'hi forma en excés i

els microorganismes que hi proliferen d'una manera accelerada. Aquest procés afavoreix la inflamació i la infecció dels porus, que pot evolucionar formant pus.

A qui i quan afecta La incidència més gran de l'acne es presenta durant l'adolescència, entre els 12 i els 20 anys. Acostuma a aparèixer abans en les noies -als 11 o 12 anys- que en els nois. Aquesta diferència s'explica per la primera aparició de la menstruació. Però hi ha casos d'acne en nadons i en adults, especialment en dones d'entre 30 i 40 anys. Per altra banda, els casos d'acne més crítics es presenten en homes.

Factors Els factors hormonals són decisius en l'aparició de l'acne.

Hi ha diversos factors que afavoreixen la formació de l'acne: **Genètics:** encara que té caràcter familiar, no es coneix cap model d'herència ni els factors genètics determinants.

Ambientals: ambients humits i calorosos que afavoreixen un increment de la secreció de greix i el creixement de bacteris que faciliten la infecció. També l'ús d'alguns cosmètics grassos, derivats del petroli, i més rarament les llargues exposicions al sol, poden incrementar les queratines i obturar els porus.

Hormonals: la secreció

clarament demostrat, i s'ha de considerar com una resposta individual, poc freqüent.

Falses històries No t'ho creguis: Que és una malaltia pròpia de persones poc curoses amb la higiene. Que per guarir-lo n'hi ha prou amb rentar-se amb aigua i sabó. Que si mantens relacions sexuals, l'acne et desapareixerà. Que és una malaltia infecciosa i contagiosa. Que es pot curar prenent el sol.

Consells No et toquis mai els grans, ni te'ls vulguis rebentar. Estaràs facilitant l'aparició d'una cicatriu posterior. Però renta't la zona afectada amb un sabó específic. Fes una dieta equilibrada. Visita el dermatòleg i sigues pacient i tenaç a l'hora de seguir el tractament estipulat. No et desanimis, i no pensis que perquè tinguis grans t'estimaran menys.

sebàcia està sota control androgènic. Una hipòtesi que explica l'aparició de l'acne és que els andrògens poden alterar la queratinització folicular que facilita l'aparició dels barbs. L'estrès també pot modificar la secreció hormonal de les glàndules suprarenals i augmentar la producció d'andrògens. L'inici del cicle menstrual generalment fa disminuir la secreció de greix, però el seu nivell s'incrementa a la meitat del cicle i les lesions acnèiques es fan més visibles.

Alimentaris: en alguns pacients, prendre productes excitants com la xocolata, el cafè, els refrescos de cola o altres aliments com els embotits, el marisc o la fruita seca pot afavorir l'aparició de brots d'acne. Però això no està

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltutxelectric@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)